

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *LADY'S*
CHRISTMAS
KISS

ROSE PEARSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAYANIN NOEL ÖPÜCÜĞÜ

NOEL ÖPÜCÜKLERİ (KİTAP 1)

ROSE PEARSON

İÇİNDEKİLER

Hanımefendinin Noel

Öpücüğü Hanımefendinin

Noel Öpücüğü

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Sevgili Okurum

Noel İçin Bir Aile Birinci Bölüme Kısa Bir

Bakış

İkinci Bölüm

Posta Listemize Katılın

THE LADY'S CHRISTMAS IS

Noel Öpücükleri (1.

Kitap)

Rose

Pearson

tarafından

© Copyright 2022 by Rose Pearson - Tüm hakları saklıdır.

Bu belgenin herhangi bir bölümünün elektronik yollarla veya basılı formatta çoğaltılması, çoğaltılması veya iletilmesi hiçbir şekilde yasal değildir. Bu yayının kaydedilmesi kesinlikle yasaktır ve yayıncının yazılı izni olmadıkça bu belgenin herhangi bir şekilde depolanmasına izin verilmez. Tüm hakları saklıdır.

İlgili yazar, yayıncı tarafından sahip olunmayan tüm telif haklarına sahiptir.

BAYANIN NOEL ÖPÜCÜĞÜ

PROLOJE

"**I** harika haberlerim var!"

Rebecca başını kaldırıp annesine baktı, ama hemen sonra başını başka yöne çevirdi. Leydi Wilbram sık sık haberlerle doluydu ve çoğu zaman Rebecca'nın kendisinin de dinlemekten hoşlanmadığı boş laflardan başka bir şey değildi.

"Evet, anne?" Başını süpürgeden kaldırıp bakmadı bile, daha ziyade dikiş dikmeye devam etti. Uzun, kasvetli kış, kasvetli ve kasvetli bir şekilde önünde uzanıyordu - tıpkı şu anda kalbinin durumu gibi - ve onu neşelendirecek çok az şey vardı. Babası, Wilbram Kontu, küçük Sezon için Londra'ya gitmeyeceğini açıkça belirtmişti ve bu nedenle Rebecca evde sıkışıp kalacak, yanında sadece annesi olacaktı. Hiç kuşkusuz bu tür olaylar daha çok yaşanacak, annesi odaya dalıp bazı haberlerden duyduğu memnuniyeti dile getirecek ve bunu yaparken Rebecca'ya her şeyden ne kadar uzakta olduğunu hatırlatacaktı.

Yine de şu anda Londra'ya dönmek istediğimden emin değilim. Orada olma ihtimali var ve onu görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Rebecca. Beni dinlemiyorsun bile!"

Rebecca göz ucuyla annesinin ellerini nasıl havaya kaldırdığını fark etti ama sadece sessizce gülümsedi. "Sana büyük bir ilgi gösteriyorum anne," diye cevap verdi Rebecca, annesinin ne kadar caydırıcı olduğu düşünüldüğünde yapabileceği tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu sessizce. Kendi düşünceleriyle oldukça meşgulken, sözünün bu şekilde kesilmesi biraz sinir bozucuydu.

"Sana söyleyeceklerimin ne olduğunu anladığında yakında nakış işlerini bırakacaksın." Annesinin sesindeki vaat nihayet Rebecca'nın ilgisini çekmişti ama aptallık etmemeye çalışarak annesine doğru hızlı bir gülümseme fırlattı.

"Evet, eminim yapacağım," diye söz verdi usulca. "Lütfen, bana ne olduğunu söyle. Beklemekten neredeyse kendimden geçeceğim." Alaycılığının 'annesinin omuzlarına ağır geldiği belliydi, çünkü hemen ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı.

"Madem böyle davranacaksın, o zaman bu mektubun içeriğini sana söylemeyeceğim. Bunu bilmemelisin! Ve Dük'ün Noel kutlamasına gidecek kişi *ben* olacağım..."

Rebecca gözlerini kırıştırdı, bakışları hala nakışına sabitlenmişti ama eli iğnenin üzerinde duruyordu. Annesini doğru mu duymuştu? Gerçekten de Dük ve Noel kelimelerini söylemiş miydi? Midesi algısal olarak gerildi ve kızgınlığı aniden unutulurak başını kaldırdı.

"*Şimdi* dikkatinizi bana verin."

Annesinin kaşları kalktı ve Rebecca elindeki nakışı tamamen bırakarak ellerini kucağına götürdü. "Evet, anne, şimdi dikkatimi çektin," Bunu oldukça hızlı ve hafif bir küstahlıkla söylemişti, Rebecca annesinin sesini duyacağından emindi, ama cevap verecek gibi görünmüyordu. Bir süre sonra annesinin omuzlarının düştüğünü ve ellerinin tekrar yanlarına gittiğini gören Rebecca yavaş bir nefes verdi. Belli ki çoktan affedilmişti.

"Evet, Dük dedim - aslında Meyrick Dükü - ve *dedim ki* Noel deyin."

"Bizi davet ettiği şey nedir?"

"Bir Noel ev partisi. Biraz alışılmadık, çünkü diğerlerinden daha uzun gibi görünüyor. Ama yine de Meyrick Dükü olarak canı ne isterse onu yapabileceğini düşünüyorum!"

"Ne kadar harika!" Bir anda, gri kış gözlerinin önünden silinmiş gibiydi, artık önünde gitmesi gereken tek yol olarak durmuyordu. Bunun yerine mutluluk, keyif, kahkaha ve gülümseme için bir fırsat yakalamıştı - üstelik *onunla* birlikte olma şansı da çok azdı. Hiç şüphesiz ya malikânesine dönmüştü ya da küçük sezon için Londra'ya dönecekti.

"Elbette babanla konuşmamız gerekecek."

Bunun üzerine Rebecca'nın kalbi yere düştü ve düşerken parçalandı. Babası daha yeni es-

Kış boyunca eyalet. Çok prestijli bir ev partisine davet edilmiş olsa bile, katılmayı kabul etme ihtimali gerçekten çok düşüktü. Kaşlarını çatarak annesine baktı ve başını çevirdi. Neden ona böyle bir şey söylemişti ki, yine elinden alınmıştı?

"Baban katılmak istemese bile, ikimizin de gitmemesi için hiçbir neden yok," diye devam etti annesi hemen ve Rebecca'nın kaşlarını çatarak gülümsemesine neden oldu. "Anlayışla karşılayacaktır - ve malikanesinin bizimkinden çok uzakta olmadığını düşünürsek, yolculuk zor olmayacaktır. Ayrıca, yaz sezonuna hazırlanırken daha fazla tanıdık edinmen için mükemmel bir fırsat... tabii bu Noel'de kendine uygun bir beyefendi bulmak istemiyorsan."

Rebecca güldü, annesinin parıldayan gözlerine bakarak başını salladı ve kendini *onu* düşünmemeye zorladı. Annesi ve babası bu olaydan ve dolayısıyla yaşananların aniden sona ermesinden habersiz olduğu için, onları bu konuda bilgilendirmenin akıllıca olmayacağını düşündü. "Anne, davet edildiğimize gerçekten çok sevindim. Tıpkı senin de yapman gerektiği gibi, hiçbir beklentim olmadan gidiyorum."

Leydi Wilbram sıcak bir şekilde gülümsedi. "Çok haklısınız. Şimdi bu ev partisine katılmak için hazırlık yapmalıyız. Elbiselerinizi gözden geçirmeniz ve hangisinin en uygun olduğuna karar vermeniz gerekecek. Bir ya da iki yeni elbise almak için de vaktimiz var, çünkü en az bir Noel balosu olacağı kesin! Olası her durum için hazırlıklı olmalısınız." Leydi Wilbram, hazırlıklara hemen başlamak niyetindeymiş gibi kararlı adımlarla kapıya doğru ilerlerken Rebecca'ya bir bakış attı. Annesinin peşinden gitmesi gerektiğini anlayan Rebecca, elindeki nakış bırakıp hemen onu takip etti, yüreği umutla dolmuştu.

"Her durum için hazırlıklı mısın anne?" diye sordu annesi başını sertçe sallayarak. "Böyle bir ev partisinden tam olarak ne beklemeliyim? Daha önce sadece bir tanesine katılmışım ve o da sadece üç gün sürmüştü. Etkinlik adına yapılabilecek çok az şey vardı."

"Dük'ün ev partilerinin çok farklı deneyimler olduğunu göreceksin," dedi annesi ona, kapıdan içeri girerlerken elini sıcak bir şekilde kavrayarak. "Her türlü beklentiye sahip olmalısınız ve aynı zamanda hiçbir beklentiniz olmamalı. Bu yüzden her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız."

Dük ne yapmaya karar verirse versin. Noel çok güzel bir mevsim, değil mi?"

Rebecca annesinin heyecanlı ifadesine ve sesindeki sevince hafifçe güldü. "Bu ev partisiyle daha da harika bir hale geldi," diye kabul etti, ev partisi başlamadan önceki birkaç hafta boyunca katılımını nasıl kontrol altına alacağını merak ediyordu. "Dört gözle bekliyorum. Görünüşe göre kış o kadar da vasat geçmeyecek."

CHAPTER ONE

A Rebecca herkesle tanıştırdıktan sonra çok sevdiği arkadaşı Bayan Augusta Moir'in yanındaki yerine oturdu ve onu gördüğüne çok sevindi. Oldukça özgürce mektuplaşıyorlardı.

ve ev partisinin haberi Rebecca'ya ulaştığında, yaptığı ilk şeylerden biri Augusta'ya yazmak oldu. Augusta'nın mektubunu geri aldığında ne kadar sevinmiş ve onun da geleceğini öğrendiğinde ne kadar mutlu o l m u ş t u !

"Ve bu neredeyse hepimiziz!" Leydi Meyrick ellerini iki yana açarak herkesi selamladı. "Hâlâ gelmesi gereken sadece bir ya da iki konuk daha var. Neden geciktiklerini bilmiyorum ama bu devam edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Yakında şenliklerimize başlayacağız ve onlar da müsait olduklarında bize katılacaklar. Dua edin, birkaç dakika daha sohbetlerinizin tadını çıkarın ve ardından oyunlarımızın ilki başlasın!"

Rebecca odaya göz gezdirdi, her yüze baktı ve sadece birkaçını tanıdı. Başka kimlerin geleceğini tam olarak bilmiyordu ama buradaki arkadaşlık oldukça keyifli görünüyordu. Sevgili arkadaşı Augusta'nın da burada olması gerçeğine ek olarak, bunun mükemmel bir birkaç hafta olacağından oldukça emindi.

"Bu tür şenliklerin ne olacağını merak ediyorum," diye fısıldayarak konuşan Bayan Moir, Rebecca'ya doğru eğildi. "Dük'ün müsrif bir adam olduğunu duymuştum. Belki de bu, bu tatil ev partisinin istisnai bir parti olacağı anlamına gelecektir."

Rebecca kıkırdayarak arkadaşına, "Evet, ama *bütün* dükler savurgan kişiler olarak bilinir," diye hatırlattı. "Daha azını beklemezdim. Al-

Yine de," diye devam etti. "Dük'ün nerede olduğunu merak ediyorum." "Geldiğinizde onu karşılamadınız mı? O da sizi bekliyordu.

karşılandığımızdan emin olmak için adımlar attı. Annesi tarafından kesinlikle çok hoş karşılandığımı hissettim!"

"Evet, öyle yaptı." Rebecca, Dük'ün hem kendisini hem de annesini selamlarken yüzünde beliren hafif buruk ifadeyi hatırlayarak kendi endişesinin devam etmesine izin verdi. "Ancak bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Bunu onun için söyleyebilirim."

Arkadaşı yavaşça başını salladı, diğer konuklar arasında sohbet mırıltıları devam ederken bakışları odanın içinde geziniyordu. "Bir kez bile gülümsemedi ve kesinlikle onu oldukça sert buldum. Öte yandan annesi bunun tam tersiydi."

"Belki de soğuğu sevmiyordur ve mevsime bakılırsa hava oldukça soğuk."

Arkadaşı başını sallayarak onayladı, ancak Rebecca arkadaşının gözlerindeki parıltıyı kaçırmadı. "Sanki kış mevsiminde olduğumuzun farkında değil gibi," diyerek Rebecca'yı güldürdü. Gülüşü yerini iç çekmeye bıraktı. "Belki o da benim gibi yazın gelmesini bekliyor ve umut ediyordur." Zihni birden ağırlaştı ve gözlerini başka tarafa çevirdi. "İtiraf etmeliyim ki bu uzun kışla mücadele ediyorum. Ancak babam bu ev partisine gelmeme izin verdiğinden beri ruh halim çok daha iyi."

Bayan Moir hafifçe güldü. "Ayrıca beni burada ağırladığınız için de minnettarım. Bildiğiniz gibi biraz utangaç biriyim ve itiraf etmeliyim ki burada henüz çok fazla insan tanımadığım için endişelerim biraz arttı."

"Endişelenmenize hiç gerek yok," dedi Rebecca kararlılıkla. "Yakışıklıdan da öte birisin, mükemmel bir aileden geliyorsun ve hem beyefendilerle hem de hanımefendilerle sohbet edebilecek yeteneğe sahipsin." Tek kaşını kaldırdı. "Bazen bu kaygıyı karakterinin bir parçasıymış gibi gösterdiğini düşünüyorum, çünkü başka türlü bunun farkında olacağımı sanmıyorum."

"Sana yemin ederim, numara yapmıyorum!" Bayan Moir, Rebecca'nın kendisiyle dalga geçtiğini fark ederek kıkırdadı ve başını salladı. "Burada ilgi çekici biriyle tanışmayı umuyor musunuz? Yoksa sadece tanıdıklarınızı ilerletmekle mi ilgileneceksiniz? Noel, birçok beyefendinin bir öpücük çalmak isteyeceği bir zamandır!"

Rebecca tereddüt ederek nasıl cevap vereceğini düşündü. Arkadaşı kalbinin nasıl kırıldığından tamamen habersizdi.

son mevsim. Aslında ne annesi ne de babası bunun farkındaydı ama bu ağır yükü aylarca taşımıştı. Acısı hâlâ dinmemişti ve bunun için suçlayabileceği tek bir beyefendi vardı. Annesi ve arkadaşları, belki yaz mevsiminde bir eşleşme olur umuduyla, Rebecca'nın tanınmış bir beyefendiyle tanışmasını umuyor olabilirlerdi ama Rebecca şimdilik sadece tanıdıklarının olmasından memnundu, daha fazlası değil. Kalbi hâlâ çok hasarlıydı. Başka bir beyefendiyle yakınlaşmayı *düşünecek* kadar bile iyileşmemişti.

"Leydi Rebecca?"

Rebecca hızla gözlerini kırptırdı ve ardından sessizce gülümsemesini istedi. "Beni affedin, biraz dalmışım." Omuz silkerek başka tarafa baktı. "Sanırım en azından şimdilik yeni tanıdıklardan memnun olmalıyım. Başka bir şey istemiyorum, başka bir şeye de ihtiyacım yok."

Rebecca bakışlarını tekrar arkadaşına çevirdiğinde Bayan Moir gözlerini kaçırarak, "Gayet iyi anlıyorum," dedi. Rebecca daha fazla bir şey söylememeyi tercih etti ve konuşmaya devam etmeden önce arkadaşının kendisine dönüp bakmasını bekledi.

"Sence ilk oyunumuz ne olacak?" Hızlı bir nefes alarak sohbet konusunu ev partisine geri döndürdü. Bir önceki sezon neler olduğuna dair ayrıntılara girmek istemiyordu, çünkü bunların büyük bir kısmı hâlâ bir sırdı.

Bayan Moir ellerini hafifçe çırttı. "Umarım hepimizi güldürecek ve gülümsetecek bir şey olur da artık hiçbirimizin arasında gariplik kalmaz." Gözlerinde heyecan parlıyordu ve Rebecca gülümsemekten kendini alamadı.

"Belki de bazı Noel oyunları olacak! Aklınıza gelenler arasında en çok hangisini seversiniz?"

İkili bunu birkaç dakika düşündükten sonra, On İkinci Gece pastasının mı yoksa Snapdragon'un mu en iyi oyun olduğu konusunda derin bir tartışmaya daldı. Ama sonunda Leydi Meyrick'in tekrar konuşmasıyla sohbetleri kısa kesildi.

"Daha fazla bekleyeceğimizi sanmıyorum. Bunun yerine, kütüphaneye gideceğiz - ama dans etmek ya da benzeri şeyler için değil! Hayır, gerçekten de bu ev partisinde *pek* çok oyun olacak! Evet, burada geçireceğiniz süre boyunca bize çok sayıda eğlence sunulacak ama

Bu akşam yapacağımız gibi, zaman zaman kendi eğlencemizi kendimiz yapmamız gerekecektir."

Bayan Moir birlikte yürüyebilmeleri için kolunu onunkine dolayınca Rebecca iyi huylu bir şekilde kıkırdarak sırttı. Görünüşe göre bu mükemmel bir tatilin başlangıcı olacaktı.

"Henüz gelmemiş olanın kim olduğunu biliyor musun?" Leydi Meyrick bir nedenle sözünü kesmiş olan oğluya sessizce konuşurken, Rebecca telaşla sordu.

"Hayır, bilmiyorum," dedi Bayan Moir ona bir bakış atarak. "Ama Dük ve annesi böylesine cömertlik göstermişken, ben şahsen böyle bir şeye geç kalmaya *cesaret edemezdim!*"

Rebecca omuz silkti. "Belki de hala gelmeyenler Dük tarafından iyi biliniyordur ve her zaman geç kalacaklarını belirtmişlerdir?"

"Belki de," dedi Bayan Moir, kütüphaneye gitmek için bekleyen konuklara sırayla bakarak. "Başka kimlerin geleceğini öğrenmek için sabırsızlandığımı itiraf etmeliyim!"

"Ben de öyle." Rebecca arkadaşına sırttı, tam o sırada Leydi Meyrick ellerini parlak bir şekilde çırparak herkesin dikkatini tekrar üzerine çekti. Leydi'nin yüzündeki parlak gülümseme, ne yapacaklarını duymayı bekleyen Rebecca'nın kalbindeki sevinç ve beklentiyi yansıtıyordu.

"Birkaç el kağıt oynayarak başlayacağız. Ancak bu biraz farklı olacak, çünkü kaybedenler için mağlubiyet, kazananlar için ise hediyeler olacak!"

Rebecca'nın kalbi heyecanla çarparken, bu durum heyecan mırıltılarıyla karşılandı. Şimdiden oyuna bir göz atıyor, kazanma şansının olup olmayacağını ve kazanırsa alacağı hediye ne olacağını merak ediyordu. Nefes almak için mücadele ederken aklından milyonlarca fikir geçiyordu. Annesine göre, böyle durumlarda adaba ve toplumun geleneklerine daha az dikkat edilirdi. Artık bir dizi katı ve sert kurala bağlı olmadıkları için çok daha özgürlerdi. Bu, gülmek, eğlenmek ve burada olmanın her anının tadını çıkarmak için bir fırsattı. Şimdiden bunu dört gözle bekliyordu.

"Eğer kütüphaneye doğru ilerlemek isterseniz, kart masaları çoktan hazırlandı."

Annesi ya da arkadaşı tarafından alay edilme korkusuyla büyük bir heves göstermek istemeyen Rebecca sessizce durdu ama hareket etmedi.

"Gel!" Bayan Moir hemen ilerledi ve Rebecca'yı da peşinden sürükledi. "Sence bu cezalar ne olabilir?"

Odadan çıkmaya hazırlanırken Rebecca güldü. "İtiraf etmeliyim ki aklıma pek çok şey geliyor ama doğru olup olmadığımdan emin olamıyorum!"

Bayan Moir dudağını ısırды. "Umarım başarısız olmam. Kendimi aptal durumuna düşürürsem çok utanırım."

Rebecca arkadaşının elini sıktı. "Bu konuda korkmana gerek olduğunu sanmıyorum sevgili dostum. Cezalar ağır olmayacak. Bizi biraz utandırabilirler, ama hepsi iyi bir mizah içinde. En azından annem bana böyle söyledi!"

Bunun üzerine Bayan Moir uzun bir nefes verdi. "Anlıyorum. Ciddi bir şey olmayacak."

"Hiçbir şey." Rebecca kütüphaneye girerken gülümsedi. "Kesinlikle. Aslına bakarsanız, burada geçirdiğimiz süre boyunca sizi utandıracak, mahcup edecek, üzecek ya da kızdıracak hiçbir şey olmayacağına inanıyorum."

Yüzünde hala bir gülümsemeyle doğrudan odaya girdi, ancak aniden durdu. Tam karşısında, hemen tanıdığı ama bir daha görmemeye yemin ettiği bir beyefendinin durduğunu görünce dehşete kapıldı. Doğrudan ona bakarken nefesi kesildi.

Elbette olamazdı. Kader ondan bunu isteyecek kadar zalim olamazdı, böylesine mutlu bir olayı alıp onun varlığıyla mahvetmezdi, değil mi? Yine de talihi yaver gitmemiş olacak ki, orada oturan beyefendi onun kalbini kıran beyefendiydi. Ondan her şeyini alan, ona hiçbir şey bırakmayan ve en sonunda, bunu *tonun* kulaklarından ve gözlerinden uzak tutması için ona yalvaran beyefendi. Şimdi onun kim olduğunu anladığında rengi solan, ona bakarken gözlerinde bir gölge beliren beyefendi.

Ve her şey birdenbire gerçekten çok soğudu.

CHAPTER TWO

A Ve o tek bir anda her şey durmuş gibiydi. Ciğerlerindeki hava bile hareket etmeyi reddediyor, nefes alıp vermeyi imkânsız hale getiriyordu. Nasıl olmuştu da buradaydı?

Leydi Rebecca nasıl olur da Meyrick Dükü'nün ev partisinde bulunurdu? Davet geldiğinde Myles çok rahatlamıştı, Leydi Rebecca'nın küçük sezon için Londra'da olacağından emindi. Bu onun şehirden, sosyeteden kaçma ve annesinin neden Londra'ya gitmediğini sormamasını sağlama yoluydu. Kendine değerli bir hanımefendi bulmaya çok yaklaşmıştı, değer verdiği bir hanımefendiydi, ama her şey elinden alınmıştı... kendi elleriyle.

Yavaş yavaş odadaki sesler ona geri geldi, sanki bir süreliğine sağır olmuş gibiydi. Kızın yüzüne bakarken yaşadığı şokun hâlâ devam ettiğini fark etti. Sadece birkaç dakika önce dudaklarında olan gülümseme şimdi tamamen yok olmuş, ela gözlerindeki ışık sönmüştü. Sanki onu görmek Leydi Rebecca için olabilecek en kötü şeydi - ve Myles bundan nefret ediyordu.

"Bize katılabildiğinize çok sevindim."

Myles'ın Meyrick Dükü'nün kendisiyle konuştuğunu anlaması birkaç saniyesini aldı, bir an sonra da ne dediğini anladı. Boğazını temizleyerek gülümsediğini umduğu bir ifade takındı ve gözlerini Leydi Rebecca'dan ayırdı. "Davetiniz için teşekkür ederim majesteleri. Çok makbule geçti. Noel zamanı geldiğinde durumumun ne olacağı konusunda biraz kararsız olduğumu itiraf etmeliyim. I

Evde oylanmak yerine bu zamanı paylaşabileceğim arkadaşlarım olduğu için çok mutluyum."

"Eğer Noel sezonuyla ilgili hoşnutsuzluğunuzu dile getirmeye çalışıyorsanız, bu konuda yalnız olmadığınızı göreceksiniz Lord Hastings." Dük sırttı ve Myles kaşlarını çatarak yüzünde oluşmasını engelledi. Belli ki bu olayda Dük'ün de hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı ama birbirlerini pek iyi tanımadıkları için böyle bir şeyi sormak ona düşmezdi. Bunun yerine sessiz kalmayı tercih etti.

Dük, hafif alaycı bir gülümsemeyle, "Aslında annem Leydi Meyrick'in böyle bir mevsimin tadını çıkarmaya benden çok daha hevesli olduğunu göreceksiniz," diye devam etti. "Böyle bir şeyi yapmayı kabul edene kadar bana rahat vermeyeceğini bildiğim için, şimdi kendimi, sosyete de daha önce hiç görülmediğine inandığım uzunlukta bir Noel ev partisine ev sahipliği yaparken buldum. Gerçekten de On İkinci Gece sonrasına kadar misafirlerimiz olacak!" Ancak bunu gururla değil, ağır bir iç çekişle söylemişti.

Myles'ın içinden bir hayal kırıklığı seli geçti. Dük'ün böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapmakla gerçekten ilgilenmediğini bilseydi, katılma konusundaki fikrini pekâlâ değiştirebilirdi. Öyle yapsaydı, Leydi Rebecca'dan tamamen uzak durmuş olacaktı! Şimdi Londra'da kalması daha iyi olacakmış gibi görünüyordu. Bu tür düşünceleri kendine saklayarak, Meyrick Dükü ona bir konyak ikram ettiğinde gülümsedi ve en ufak bir tereddüt bile göstermeden hemen kabul etti. Şu anda ayrılabilir gibi değildi. Bir bahane de bulamazdı, çünkü Dük'e çoktan kabul ettiğini, önümüzdeki birkaç ay boyunca başka bir işi ya da kendisini ilgilendiren bir konu olmadığını ve bu nedenle kabul etmekten büyük memnuniyet duyacağını yazmıştı. Şimdi mektuplarında bu kadar açık sözlü olmamayı diliyordu!

"Eminim hepsini olmasa da çoğunu biliyorsunuzdur," diye devam etti Dük,

Odanın etrafındaki diğer konukları işaret ederek. "Şimdi, ciddiyetimi ve hayal kırıklığımı görmezden gelin. Annem zaten dışa dönük eğlence eksikliğim yüzünden beni azarladı. İtiraf etmeliyim ki neredeyse her şeyi organize eden o oldu - tabii ki bu konuda herhangi bir şikâyetle bulunmadım." Sırtışı geri gelmişti. "Eğer bir Noel ev partisine ev sahipliği yapmamı istiyorsa, o zaman her ayrıntıyı organize etmesinden çok memnunum! Yine de çok eğlenceli olmalı, hem de sohbet edecek pek çok genç hanım varken." Kaşları

ama Myles sadece homurdandı, böyle bir şeye hiç ilgi duymadığını ifade etmek için çok az isteği vardı. Gerçek şu ki, aralarındaki yakın ilişkiyi bitirmiş olmasına rağmen Leydi Rebecca'dan hâlâ çok etkileniyordu. Leydi Rebecca'nın odaya adımını attığı andan itibaren yaşadığı farkındalık sarsıntısı hâlâ devam ediyor, parmak uçlarına karıncalanma, yüreğine ise sıcaklık yayıyordu. Dük ayrıldı ve Myles kendi düşünceleriyle baş başa kaldı - ve düşüncelerinin Leydi Rebecca'ya takılıp kalmasına engel olamadı. Leydi Rebecca'nın kendisini görmek istemediğinden emin olsa da, paylaştıkları o neşeli anlar - kahkahalar, sohbetler, gülümsemeler, danslar ve yakınlık - aklına geldi. Her anını sevmiş, ona yakın olmayı arzulamıştı. Tek düşüncesi gelecekti - ve sonra her şey elinden alındı.

"İyi akşamlar. Lord Hastings." Adının duyulması Yumuşak ses tonuyla konuşması onu irkiltti. Yukarıya doğru baktığında kalbini aptalca bir umut kapladı, ancak kendisiyle konuşmaya gelenin Leydi Rebecca değil, daha ziyade hakkında hiçbir bilgisi olmayan başka bir genç bayan olduğunu görünce yıkıldı. Adını söyleme şekli, onun kim olduğunun farkında olduğunu anlamasını sağladı. Belli ki yaz sezonu boyunca bir noktada tanışmışlardı ama onu hatırlamak için hiçbir çaba sarf etmemişti. Yanında Leydi Rebecca varken neden başka birini düşünsün ki?

"İyi akşamlar." Kadına geniş bir gülümseme vererek ayağa kalktı ve bir tanıma ışığının belirmesini umutla bekledi.

"Merak ediyordum da Lord Hastings, bu akşam kâğıt oynayacak mısınız?" Kadının dudaklarındaki gülümseme devam etti ve Myles iç çekti. Burada kalmak istiyorsa eğleniyormuş gibi görünmesi gerekiyordu, her ne kadar Çu anda tek isteği oturup bağırsızlıklarını düğünmek olsa da.

"Sanırım öyle yapacağım." Onun cevabı gülümsemesini daha da artırmış gibiydi ve ellerini kalbinde sıkıca kavuşturdu.

"Ne kadar harika! Masamızda boş yerimiz var ve ben de sizin oynamaya istekli olacağınızı umuyordum."

Myles bir ayağından diğerine geçerek bir süre ona baktı ama içinde bulunduğu durumdan bir çıkış yolu göremedi. "Görünüşe göre isteğiniz yerine getirilecek." Kadına yolu göstermesini işaret ettikten sonra, kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını belli etti.

Öyleydi. Genç kadın odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve Myles da hemen peşinden giderek üç sandalyesi boş olan masalardan birine göz attı.

"Ah, görüyorum ki başarmışsınız, Leydi Gwendoline!"

Myles Leydi Patterson'a rahatlayarak gülümsedi, artık genç hanımın adını bildiği için mutluydu.

"Leydi Gwendoline'in istediğini yapmaktan büyük memnuniyet duyarım." Oturduktan sonra diğer iki sandalyeye baktı, tam o sırada Leydi Patterson tekrar konuştu. "Leydi Rebecca ve Bayan Moir'den de bize katılmalarını isteyebilir miyiz Leydi Gwendoline? İki boş yer var ve birlikte durup konuştuklarını görebiliyorum."

"Ah, ama onları konuşmalarından alıkoymak istemeyiz." Sözcükler, ikisini de utançtan kurtarmak için umutsuz ve aptalca bir girişimle, engel olamadan ağzından uçup gitti. "Eminim ki oynamak isteselerdi çoktan bir masaya oturmuş olurlardı."

Leydi Patterson gözlerini devirdi ve onun sözlerini açıkça küçümseyerek homurdandı ve Myles'ın yüzünde bir sıcaklık belirdi. Neden böyle konuşacak kadar aptallık etmişti?

"Ya siz, Leydi Rebecca, Bayan Moir? İkiniz de bizimle kâğıt oynamak ister misiniz?" Leydi Patterson'ın sesi odayı doldurdu ve iki genç hanım hemen yanlarına geldi. "Gördüğünüz gibi iki koltuğumuz kaldı - bunlar ikiniz için olmalı. Tabii Lord Hastings'in sandığı gibi oynamak istemiyorsanız o başka."

Leydi Rebecca'nın gözleri hemen Myles'a kaydı, Myles omuzlarını silkmekten başka bir şey yapamadı, neden böyle bir şey söylediğine dair bir neden bulmaya çalıştı ve çok az şey bulabildi. "Arkadaşınızla derin bir sohbe daldığınızı sanmıştım," dedi. "Varsaymak istememiştim."

Leydi Rebecca sandalyesine oturdu, ona bakarken çenesini kaldırdı, yüzüne dik dik bakma konusunda hiç tereddüt etmediği belliydi. Açık kahverengi saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı, bu da ona yüksek elmacık kemiklerini ve kaşlarının narin kalkışını gösteriyordu. Neredeyse krallara layık görünüyordu. "Yine de yaptığınızı varsayın Lord Hastings." Kadının soğuk sesi adamın iliklerine buz gibi işlemişti.

"Sadece özür dileyebilirim." Kızın özrünü kabul edip etmediğini anlayamadı. Kadın uzun bir süre ona baktı ve Myles gözlerini kaçırmamak için mücadele etti. Onun çelik gibi bakışlarını tutmak zordu, ama tuttu, bir şekilde üzüntüsünü görebilmesini diledi.

kalbinde. Gülümsediğinde bu mutluluk ya da neşe değil, neredeyse bir sırıtmaydı. Belki de onun kendisini aptal yerine koymasından memnundu.

Tam da hak ettiğim gibi.

Kart oyunu başladı ama Myles'ın tüm düşünceleri Leydi Rebecca'daydı. Birçok kez ona bakmaya cesaret etse de, bir kez bile ona bakmadı, bir kez bile gözleri onunkilere kaymadı. Utanç kalbini parçaladı. Değer verdiği ve buna rağmen bir kenara attığı genç kadına nasıl böyle bir şey yapabilmişti? Onunla hiç konuşacak mıydı? Hatta *onunla* konuşmasına, yaptığı şey için özür dilemesine izin verir miydi? Kalbi ona hayır, vermeyeceğini söylüyordu - ve bunun için onu suçlayamazdı. Bu kadar çabuk karşılaşacaklarını düşünmemiştir ama son karşılaşmalarının nasıl sona erdiği göz önüne alındığında, onun varlığına hem küçümseme hem de düpedüz öfkeyle karşılık vermesini beklemeliydi.

Oyun devam etti. Myles sırasının ne zaman geçtiğini ve ne zaman tekrar geldiğini pek anlayamadı ve Leydi Patterson ona karşı giderek daha fazla sinirlenmeye başladı, gerektiği gibi oynamadığı için sinirlendi. Myles yine sadece mırıldanarak özür dileyebildi, farkındalık eksikliği için hiçbir açıklaması yoktu. Bunun Leydi Rebecca'nın varlığının bilgisinden kaynaklandığını çok iyi biliyordu - ama bunu basitçe söyleyemezdi. Bunun yerine, yaptığı koşudan sonra yorgun düştüğünü mırıldandı ve bu en azından Leydi Patterson'ı biraz tatmin etmiş görünüyordu. Kendisine karşı oldukça sinirli olan adam, oyun sona erdiğinde büyük bir rahatlama hissetti.

Bu şekilde devam edemem. Önümüzdeki birkaç haftayı kafa karışıklığı, gerginlik ve üzüntü içinde geçiremem. Onunla konuşmak zorundayım.

Leydi Rebecca gülümsedi, ayağa kalktı ve arkadaşıyla kollarını birleştirdi - ve Myles bakışlarının onu takip etmesine izin verdi.

Benimle konuşmak istemeyebilir - ama en azından denemek zorundayım.

Hayal kırıklığı ve kızgınlık içinde kıvranan Myles da sandalyesinden kalktı ve doğruca Leydi Rebecca'nın yanına gitti. İsteddiği tek şey onun pişmanlığının ve üzüntüsünün farkında olmasıydı - ve onun burada olacağını bilmediğini. Buraya kasten gelmediğini, kendisinin de davet edildiğini bilmediğini bilmesi gerekiyordu. Bunu önceden bilseydi, kesinlikle gelmezdi - kendini değil, onu bağışlamak için. Bu eğlenceli zamanı ondan çok daha fazla hak ediyordu.

Adımları onu odanın diğer ucuna, Leydi'ye doğru götürdü ve Leydi'nin ona baktığını gördü. Kalbinden geçen sözcükler dudaklarına kadar ulaştı ama Leydi Rebecca ona yaklaşıırken döndü, arkadaşı yanında dururken öfkeli bakışları onunkilere sabitlendi, kendi ifadesi biraz karıştı. Leydi Rebecca'nın kolları göğsünde kavuşturulmuş, ela gözleri sanki söylemek istediği her neyse tereddüt etmeden söylemesini ve böylece tekrar gitmesini istemiş gibi kısılmıştı - ve tam o anda Myles'in zihni bomboş kaldı.

Aralarında birkaç dakika sessizlik oldu, sonra Leydi Rebecca derin bir iç çekti ve başını başka yöne çevirdi.

"Siz bir şey söylemeyeceğinize göre, ikimiz adına da ben konuşacağım." Leydi Rebecca sesini alçak tuttu, ancak Bayan Moir'in yüzündeki şaşkınlıktan konuşulanları pek de anlamadığı anlaşılıyordu. "Sen ve ben tanışıyor olabiliriz ama bundan daha fazlası değiliz. Artık değiliz. Aramızda geçmiş olan her şey artık yok ve bu nedenle benden uzak durursan minnettar olurum."

Myles'in kabul etmekten başka söyleyebileceği bir şey yoktu. Ondand en azından bunu hak ediyordu. Yaptığı onca şeyden sonra, uzakta kalmasını istediği için onu suçlamıyordu. Söyleyecek bir şey bulamayan ve şu ana kadar onun yanında tamamen dilsiz kaldığının farkında olan Myles başını öne eğmekle yetindi.

"Sessizliğinizden talebimi kabul ettiğinizi anlıyorum ve bunun için size teşekkür ediyorum."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok." Kelimeler kalın dudaklar arasından mırıldandı ve Myles hemen arkasını dönerek odanın diğer ucuna doğru ilerledi ve bunların muhtemelen Leydi Rebecca'yla bir süre konuşacağı son sözler olduğunun tamamen farkındaydı. O halde bu onun cezası olacaktı. Değer verdiği ve karşılığında kendisine değer verdiğine inandığı bir kadından ayrılmasının sonucu bu olacaktı. Tüm bunların suçluluğu kalbine ağır bir şekilde oturdu ama yine de kabul etti. Eğer bu onun cezası olacaksa, o zaman tek bir şikâyet kelimesi bile etmeyecekti. Leydi Rebecca'yı uzaktan izleyecek ve zihni onunla ilgili anılarla, paylaştıkları zamanla ve onu ne kadar sevdiğiyile dolacaktı. Hiç şüphesiz onun gülüşünü, gülümsemesini ve diğer beyefendilerle dans edişini izleyecek ve kalbi daha da parçalanacaktı. Yine de kollarını açarak kabul etti. Bunu hak etmişti, diye sessizce not etti, bir konyak doldurmaya giderken

kahkahalar ve yoldaşlık odayı doldurdu. Bunu ve daha fazlasını hak ediyordu ve bu yüzden cezasının her damlasını, her bir zerresini kabul edecek ve hepsi için minnettar olacaktı.

CHAPTER THREE

"İki gün oldu ve hala ondan bahsetmediniz."
Rebecca arkadaşına alaycı bir gülümseme verdi.
"Belki de bu

sevgili Augusta, ondan bahsetmek *istemediğimi* söylüyor."

Arkadaşı içini çekti ve başını salladı. "Bu hiç adil değil. Lord Hastings ile benim önümde böyle bir konuşma yapıp sonra da bana *neden* böyle bir şey söylediğini anlatamazsın. Yüzünde gördüğüm öfkenin bir nedeni olmalı."

Rebecca derin bir nefes aldı. Lord Hastings'le doğrudan arkadaşının önünde konuşmak bir hataydı ama bunu yapmaktan başka çaresi de yoktu. Belli ki onunla konuşmaya niyeti vardı, belki de kendini açıklamaya çalışmak istiyordu ve Rebecca'nın onun söyleyeceklerini duymaya hiç niyeti yoktu. Evet, Noel'in iyi ruhunu ve onunla birlikte gelen pek çok şeyi -neşe, kahkaha, eğlence ve keyif- hatırlayabilirdi ama bu, Lord Hastings'i yaptığı şey için affetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Ona verdiği zarar bunun için çok ağırdı.

"Senin için endişeleniyorum." Bayan Moir'in sesindeki hafif yalpalamadan Rebecca onun her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Onun buradaki varlığının kendisini etkilememesi mümkün değildi. Aslında, ona yaptıklarını sürekli olarak hatırlamak sürekli, donuk bir ağrıydı. Daha yeni kaçmaya başladığı acı, omuzlarını ve göğsünü sıkıca sararak yeniden etrafını sardı. Bu kez o kadar kolay kurtulamayacaktı, çünkü kalbini kıran adamın yanında olmak bunu unutmaya izin vermeyecekti.

"Bunu benden saklayamazsın. Bana her şeyi anlatabilirsin." Bayan Moir bir kaşını kaldırdı ve Rebecca tekrar iç çekti.

Sanırım bu kadarı doğru.

"Bu konuyu kimseyle konuşmak gibi bir isteğim yok, anlamışsınızdır." Sesini alçaltarak Bayan Moir'e biraz daha yaklaşmasını işaret etti. "Yaz mevsimi geldiğinde bu konuyu tamamen unutacağımı sanmıştım. Lord Hastings'i burada görmeyi hiç beklemiyordum. Bu beni çok şaşırttı."

"O zaman aranızda bir şeyler vardı." Bayan Moir gözlerini kocaman açarak Rebecca'nın yüzünde bir onay aradı ve zorlukla yutkunarak Rebecca başını salladı.

"Evet, bir zamanlar vardı."

"Ama hiçbir şey söylenmedi." Bayan Moir'in sesi yumuşaktı ama şaşkınlığı her halinden belliydi. "Bana bundan bir kez bile bahsetmediniz."

"Kimseye söylemedim." Arkadaşının ciddiyetine biraz şaşırان Rebecca omuz silkmeye çalıştı. "Dediğim gibi, arkadaşılığımızdan önemli bir şey çıkıp çıkmayacağı belirsizdi ama Lord Hastings geleceğimizden bahsettiğinde, babama gideceğinden oldukça emindim. Çok heyecanlanmıştım, artık herkese Lord Hastings'e değer verdiğimi söyleyebileceğimden emindim."

Bayan Moir gözlerini kırptırdı. "Annenize bile söylemediniz mi?"

Rebecca bir omzunu kaldırdı, hafif bir utanç yanaklarını ısıtıyordu. "Bağlantımızın işe yaraması için Lord Hastings bir süre sessiz kalmam için yalvardı ve ben de öyle yaptım. Arkadaşılığımız daha ileri bir boyuta taşındı - ama yine de bundan kimseye bahsetmedik. Kalbimin ona karşı önemli ölçüde değiştiğini fark ettim. Ancak o da bana karşı değişti."

Kalbi acı içinde haykırdı, sanki her şeyi ilk kez, yeni baştan yaşıyormuş gibi. Nefesi daraldı ve gözlerini kaçırdı. Belki de bu yüzden durumundan kimseye bahsetmemişti; bir şekilde acının çok büyük olacağını biliyordu.

"Anlamıyorum." Bayan Moir'in kafası iyice karışmış görünüyordu ve kaşlarının arasında oluşan bir çizgiyi ovuşturuyordu. "Lord Hastings neden kimseyle konuşmanızı istemedi?"

"Tam olarak söylemedi."

Bayan Moir hemen gözlerini devirdi ve Rebecca gerçeği söylemenin getirdiği utançtan kurtulmaya çalıştı. "Belki de böyle bir ifadeyi niteliksiz kabul etmekle aptallık ettim."

"Ama sen anlamıyorsun. Ama siz anlamıyorsunuz." Bir eli Bayan Moir'in elini kavramak için uzandı. "Lord Hastings içimde daha önce hiç yaşamadığım duygular uyandırdı. Ona güvenmişim. Onun hislerinin de benimkilerle aynı olduğunu ve bana böyle bir şey sorma nedeninin gerçek bir niyet ve endişe olduğunu düşündüm."

Bayan Moir yavaşça başını salladı, gözleri hâlâ biraz iriydi. "Yani aranızda bir dostluk vardı. Daha fazlası olacağına yemin ettiği bir arkadaşlık... Ama iş o noktaya geldiğinde, sizden bu yakın tanışıklığınızı bir sır olarak saklamanızı istedi ve zamanla daha fazlası olacağına söz verdi."

Rebecca sertçe yutkundu, boğazı yanıyordu. "Evet, öyle oldu. Dediğim gibi, onun duygularının benimkilerle örtüştüğüne inandım - aptalca, öyle görünüyor ki,"

Bayan Moir başını salladı. "Aptal olduğunuzu düşünmüyorum. Bu kadar sessiz kalmak istemenizin nedenlerini anlayabiliyorum. Onu görmek acı verici olmalı, özellikle de kalbinizi kırdıktan sonra."

Rebecca tam Lord Hastings tarafından kalbinin kırılmadığını söyleyecekti ki ağzını tekrar sıkıca kapattı. Lord Hastings hakkında konuştuğu tek kişi olan arkadaşına zaten her şeyi itiraf etmişti ve şimdi böyle bir şeyi ondan saklaması için hiçbir neden yoktu.

"Yine de istediğinizi yapmaya istekli gibi görünüyor." Bayan Moir nazikçe gülümsedi. "En azından bu iyi bir şey."

Rebecca bir an düşündükten sonra başını salladı. Konuştukları beyefendinin odaya girdiğini görünce birden midesi bulandı. Nefesi kesildi ve yüzünü başka yöne çevirdi. Ona bakmak bile bir zamanlar paylaştıkları ve artık sahip olmadıkları her şeyi hatırlatıyordu.

Bana yaklaşmayacak. Korkmamı gerektirecek hiçbir şey yok. Yine de aniden rahatsız olduğunu hissetti, sıcak bir kızarıklık göğsünden yükselip yüzüne doğru ilerledi. Keşke bir vantilatör getirmeyi akıl etseydim diye düşündü, kış mevsimi olmasına rağmen Salonun ortasındaki ateş büyük bir ısı dalgası yayıyordu. "Sanırım..."

Sanırım bir süreliğine odama dönsen iyi olacak."

Bayan Moir hemen ona baktı, gözleri irileşti ve bir eli Rebecca'nın koluna gitti. "İyi değil misiniz?"

Rebecca başını salladı. "Ben gayet iyiyim. Sadece hayranımı almak için odama dönmek istiyorum."

Bu söz, arkadaşının yüzünde derin bir kaş çatılmasına neden oldu. "Hizmetçilerden birinden senin için iade etmesini isteyemez miydin? Ne de olsa bunun için buradalar."

Kendini daha fazla açıklamak istemeyen Rebecca başını salladı, bunu kendisinin de yapmaya hazır olduğunu söyledi ve siniri biraz daha artmış bir halde hızla oradan ayrıldı. Hanımefendinin arkadaşlığını takdir etmediğinden değil, ama soru sormak bazen oldukça yorucu olabiliyordu. Aslında Bayan Moir'in ona Lord Hastings'le olan tanışıklığı hakkında daha fazla soru sormamış olmasına biraz şaşırmıştı.

Yatak odasına girdi ve Rebecca'nın nereye gittiğine dair herhangi bir soru sorulması halinde Bayan Moir'in annesine açıklayacağını umarak doğruca yatağa yürüdü ve ağır ağır oturdu.

Altında bir şey kırışmış.

Rebecca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak yataktan kalktı ve arkasını dönerek baktı. Şaşkınlık içinde yatağının çarşafına bastırılmış bir not buldu. Birden titreyen eliyle notu kendine doğru çekti. Odasına kim girmişti de oraya bir not bırakmıştı? Neden biri böyle bir şey yapsın ki? Davranışları hakkında bir açıklama mı yapılacaktı? Ve eğer durum buysa, o zaman neden onunla bu konuda konuşmamışlardı?

Notu eline alıp ters çevirdi. Notu incelerken kaşları çatıldı ama önemli bir şey yoktu, yazanın kim olduğunu söyleyecek bir şey yoktu. Odada başka birinin daha olmasından korktuğu için etrafına bakınarak kâğıdı çevirdi ve hızla açtı. Gözleri sayfanın altına gittiğinde, oradaki ismi okuduğunda ve şoktan öylesine etkilendiğini fark ettiğinde soruları sadece bir saniye daha devam etti.

Lord Hastings'ten başkası değildi - ondan uzak durmaya söz vermiş olan adamdan. Kendi yöntemleriyle, sadece sözünü tuttuğundan değil, aynı zamanda kendisini ona ifade ettiğinden de emin olmak için elinden geleni yapan adam.

Rebecca ağır ağır oturarak mektubun geri kalanını baştan başlayarak okudu. Çok uzun değildi ama her şey açık bir şekilde ifade edilmişti ve Rebecca kaybettiği şey için kalbinin özlem duyduğunu fark etti.

'Sevgili Rebecca, bu ev partisini senin için zor bir hale getirmek gibi bir niyetim asla olmadı. Noel dönemini ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum ve orada olacağınızı bilseydim ev partisine katılmazdım. Senin

Sizden uzak durma isteğim hem kabul edilecek hem de onaylanacaktır, ancak bu tek mektup için beni bağışlamanız için dua ediyorum. Korkarım ki içimdekileri başka türlü size iletemezdim. Sizinle konuşmaya geldiğimde ağzım kurudu ve size açıklayabileceklerimi açıklama arzum kayboldu.

Benim için çok değerli olan bu ilişkiyi sona erdirmekten duyduğum pişmanlığı size ifade etmek isterim. Evet, bunun için bir neden vardı, ancak bunu yaparak sizi çok incitmiş olmalıyım, özellikle de açıklama yapmadan yaptığım için. Niyetim asla bu değildi. Belki de bu ev partisinin bir nedeni vardır. Eğer kalbinizde bana karşı hâlâ bir nebze olsun sevgi varsa, bu ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, o zaman dua edin de yanınızdan uzak durmam için yaptığınız ricayı bir kez daha gözden geçirin. Sadece birkaç dakika konuşmak için bile olsa, böylece tanışıklığımızın sona ermesine neden olan bazı zorlukları size ifade edebilirim. Bu fırsatı verdiğiniz için size çok minnettar olurum. Size her şeyi anlatamam ama anlatabileceklerimi anlatacağım. Yemin ederim. Bu hak etmediğim bir istek - bunun farkındayım - ama yine de sizden isteyeceğim bir şey. Eğer bana yaklaşırsanız, başka bir şey söylemeyeceğim. Bu mektup, bu birkaç hafta boyunca sizinle olan tek iletişimim olacak. Beni affetmen için yalvarmak isterdim, ancak bunun kolay kolay verilebilecek bir şey olmadığını biliyorum, hele de böyle bir davranışta bulunmuşken. Bu nedenle, kabul etmeniz ya da reddetmeniz gibi bir beklentim olmaksızın, sizi sadece özürlerimle baş başa bırakıyorum. Saygılarımla, vs.

Nefesi göğsünde spiral çizerek onu biraz baygın. Mektuba baktı, kuru, kabarık ciğerlerine hava çekerken görüşü biraz bulanıklaştı. Lord Hast-ings ona böyle bir mektup yazmaya nasıl cesaret edebilmişti? Onun buna ne tepki vereceğini düşünüyordu? Ondan haber aldığına sevineceğini mi düşünmüştü? Rahatlayacağını mı? Ateşe doğru gidip mektubu içine atma dürtüsü güçlüydü ama bu duyguyla öfkeyle savaştı. Yine de ayağa kalkarak notu elinde tuttu ve ona baktı. Bununla ne yapacaktı? Hemen ona gidip mektubu göğsüne bastıracak ve artık çok geç olduğunu mu söyleyecekti?

Hayır, bunu yapamazdı. Bu sadece herkesin ona bakmasına neden olmakla kalmayacak, aynı zamanda *neden* böyle bir şey yaptığına dair sorular sorulacaktı. Bu sorular daha sonra zorluklara yol açacak ve zorluklar gerçeğin ortaya çıkmasına neden olacaktı ve bu istediği son şeydi.

Küçük bir iç geçiren Rebecca bir elini alnında gezdirdi. Ne yapması gerekiyordu? Elinde notla tekrar salona doğru ilerlerse, hiç şüphesiz birileri onu yeniden dönerken fark edecekti. Belki de Lord Hastings'in kendisi onu izliyordu. Belki de onun salonda görünmesini bekleyecek ve yüz ifadesinden notu bulduğunu anlayacaktı.

Ona tekrar bakarken kalbi korkunç bir şekilde acıyordu. Onun ne cevap vermesini bekliyordu? Ona her şeyi açıklayacağı sözüyle kendini kollarına atmasını ve onu affettiğini söylemesini mi istiyordu? Bunu yapmak yaşadığı her şeyi unutmak, son birkaç aydır çektiği acıyı ve kederi unutmak anlamına gelecekti. Böyle bir şey hiç olmamış gibi davranarak şaşkınlık içinde kalakalmak, düşünebileceği bir şey bile değildi. Lord Hastings kesinlikle ondan böyle bir şey bekleyemezdi.

Eğer kalbinizde bir nebze de olsa sevgi varsa.... o zaman

Rebecca başını eğdi ve usulca inledi. Bu tek cümle yüreğini yakmış, ruhu koğuşa bakması, orada böyle bir şey olup olmadığını keşfetmesi için ona yalvarmıştı - ama öfkesinin ve üzüntüsünün gücü, süregelen kafa karışıklığı ve acısı bunu yapmasına izin vermemişti.

Hayır, bunu bir daha yapmayacaktı. Onun hayatına tekrar girmesine izin vermeyecek, kendisine yakınlaşmasına izin vermeyecekti, hele de aralarını beklenmedik bir şekilde ve görünüşe göre kendisinin nasıl hissettiğini hiç umursamadan bozmuşken. Böyle bir zalimlik yapmasının doğuracağı sonuçları hiç düşünmemiş gibiydi ve son konuşmalarından bugüne kadar geçen süre içinde ondan tek bir not bile gelmemişti. Ne halini hatırlarını sormak, ne affetmesi için yalvarmak ne de özür dilemek için tek bir kelime bile yazmamıştı. Bu cevabı vermesi için onu bu ev partisinde görmesi gerekmişti ve işte bu noktada zorlanıyordu. Eğer Lord Hastings gerçekten böyle şeyler hissediyorsa, neden şimdiye kadar ona yazmamıştı? Onu burada gördüğünden beri yazma ihtiyacı hissetmişti.

Rebecca nefes alarak çenesini kaldırdı, aniden öncesini biliyordu. Ne yapacağını çok iyi biliyordu. Lord Hastings'e tek bir kelime bile etmeden kendini ona açıkça gösterecekti. Notu sıkıca tutuyor ve kalbinin, aklına gelen fikri reddetmesinden korktuğu için satırları tekrar okumasına izin vermiyordu.

zihninde şekillenirken, kararlı bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Bu kez, aralarındaki ilişkinin sona erdiğinden emin olmak ona düşecekti. Lord Hastings ne kadar aksini isterse istesin, onun artık kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğini çok geçmeden anlayacaktı.

CHAPTER FOUR

"N "Snapdragon oynayacağız!"

Odada dolaşan heyecan ve beklenti mırıltısı

Myles'ın moralini düzeltmek için hiçbir şey yapmadı.

Leydi Rebecca'nın odadan çıktığını görmüş ve yaptığı şey için kendine lanet etmişti. Akşam yatağına çekildiğinde notu okuyacağını düşünmüştü. Akşam yemeğinden sonra odasına dönmesini beklemiyordu - ve kesinlikle şirketten çoktan ayrılmış değildi? Myles bir an için onun yatak odasına gidip gitmediğini kesin olarak bilemeyeceğini düşündü, ama gitmişse ne olacağını düşününce sinirleri yeniden gerildi.

O not orada, yatağının üzerinde onu bekliyor olacaktı.

Sadece birkaç dakika önce, yemek odasından salona giderken bir kenara çekilmiş, bir hizmetçi bulmuş ve isteğini iletmişti. Hizmetçinin verdiği sözle yetinmeyerek, notun oraya bırakıldığından emin olmak için Leydi Rebecca'nın yatak odasının önünde durmuş, umudu kalbini hafifçe kaldırmıştı. Hizmetçi odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, yatak örtüsünün üzerinde sabırla yatan notu görmüş ve kendi kendine gülümsemesine izin vermişti. Konuşurken asla yapamayacağı bir şekilde kalbini paylaşmıştı - ama şimdi onun bunu aceleyle okuyacağından, kelimelerin kalbine ve zihnine nüfuz etmesine izin vermeyeceğinden korkuyordu. Bu saatte bırakmakla, söylediği her şeyi düşünmesi için ona bir gece verebileceğini ummuştu. Ama şimdi sanki söylediklerini düşünmesi için sadece birkaç dakikası olacakmış gibi görünüyordu.

ona sordu. Onun nasıl tepki vereceğini ya da nasıl karşılık vereceğini tahmin edemiyordu ama yine de kalbinde küçük bir umut ışığı yanıyordu.

"Oldukça yorgun göründüğünü söylemeliyim, ihtiyar delikanlı."

Myles boğazını temizledi ve gülümsemeyi başardı. "Yorgun *olduğum için*," diye itiraf etti. "Dün akşam pek iyi uyuyamadım. Ancak bunun Dük'ün durumuyla bir ilgisi yok, çünkü bu evdeki yataklar gerçekten de çok rahat, değil mi?" İyi uyuyamamasının nedeni Leydi Rebecca'yı düşünmeden edememesiydi - her ne kadar bunu yüksek sesle itiraf etmese de. Gecenin derinliklerinde, kalbi hem özlem hem de pişmanlıkla sızlarken ondan uzak durarak sessiz kalamayacağına karar vermişti. Böylece ona kalbinde neler kaldığını anlatmak için yazmaya karar vermişti, böylece her şeyi paylaşma arzusunu bilebilir, umudun ötesinde onun için hala bir şeyler hissedebileceğini umabilirdi. Hâlâ böyle bir fikrin aptalca olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Evet, odalar çok rahat, ama ben hiçbir şey beklemezdim Dük gibi birinden daha az." Myles, Leydi Rebecca'nın notu bulup bulmadığı konusunda endişelenmek yerine kendisini konuşmaya dikkat etmeye zorlarken Lord Stone ona geniş bir gülümseme verdi. Lord Stone ile uzun yıllardır tanışıyorlardı ve Myles onu burada görmekten memnun olmuştu. Ancak arkadaşı Leydi Rebecca hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu yük Myles'in omuzlarında ağır bir şekilde oturmaya devam ediyordu.

"Şimdiye kadarki ev partisi hakkında ne düşünüyorsunuz?" Lord Stone, Myles'tan her birine sırayla bakmasını istiyormuş gibi bir elini tüm konuklara uzatarak odaya baktı. "Söylemeliyim ki, burada çok sayıda güzel genç hanım var."

Myles, Lord Stone'un eğilimlerini bildiği için gözlerini devirdi. Lord Stone sırtarak ona bakarken, "Burada böyle bir şey düşünüyor olamazsınız," dedi. "Bu sadece bir Noel ev partisi. Bu tür hevesleri yaz mevsimine bırakın. Sizin de söylediğiniz gibi, bunların hepsi *iyi* genç hanımlar - sizin gibi biri tarafından baştan çıkarılamayacak kadar iyi." Bu son cümle dudaklarını bükerek söylendi ve Lord Stone kıkırdarken Myles sırttı. Lord Stone istediği şeyi aramaya meyilli bir beyefendiydi ve bu çoğu zaman *sıcak* bir arkadaşlığa yönelik olurdu. Myles bunun çok iyi bir davranış olduğunu düşünmese de, arkadaşı sosyete kızlarından ve evlenmemiş genç hanımlardan uzak durduğu sürece bunu anlayabilirdi. Myles'in düşündüğü kadarıyla

Onların itibarını zedelemek ya da böyle bir *riske* girmek bile bir centilmen için çok ileri bir adımdı.

Lord Stone derin bir iç çekti, ancak gözlerindeki parıltı ikisi için de birer konyak doldururken devam etti. "Pekâlâ, sizi dikkate alacağım," diye cevap verdi gözlerini devirerek. "Peki ya sen? Geçen sezon evlenmeyi düşündüğünü sanıyordum. Bir şeyler mi değişti? Sizi sık sık genç bir hanımla görüyordum ama bir sonuca varmış gibi görünmüyordunuz."

Myles'ın boğazında bir yumru oluştu. "Hayır, öyle olmadı." Hafifçe konuşmaya çalıştı ama Lord Stone'un kaşlarının çatılması başarılı olamadığını gösteriyordu. "Yine de bu onun değil, benim suçumdu. Kendimi *tüm* uygun genç hanımlardan ayırmaya karar verdim."

"Peki bunun özel bir nedeni var mıydı?"

Myles hemen omuz silkti, kendini kimseye ifade etmeye niyeti yoktu. Gerçek gizli kalmıştı ve Leydi Rebecca ona söylemesi için yalvarmadığı sürece de gizli kalmaya devam edecekti. Ona göre böylesi daha iyiydi. Kendisine yapılan haksız muameleden dolayı acı duysa da kimseye utanç vermek istemiyordu.

"Belki de evliliğe hazır olmadığımı düşündüm," diye öneride bulundu. "Bir yıl daha bekleyebileceğimi düşündüm." Dudaklarından kolayca dökülen bu yalan karşısında içten içe irkilen Myles, Lord Stone yüksek sesle kahkaha atıp diğer konukların da onlara bakmasına neden olunca başını çevirdi. Ses odanın içinde çınladı ve Myles o sırada Leydi Rebecca'nın odaya girdiğini gördü.

Kız doğrudan ona bakarken kalbi göğsünde tekrar tekrar çarpıyor gibiydi. Gözleri onunkilere takıldı, bir an için birbirlerine karıştılar ve Myles aniden nefes alamaz oldu. Eliyle konyak bardağını biraz daha sıkı tuttu, diğer elini yumruk yaptı ve kızın tepkisini merak ederek ona baktı. Notunu okuduğuna hiç şüphe yoktu. Notu görmemiş olsaydı ona göz ucuyla bile bakacağını sanmıyordu. O zaman nasıl bir tepki verecekti?

Leydi Rebecca çenesini kaldırdı. Sonra başını çevirdi ve odanın içinde zarif adımlarla yürüdü. Salon genişti, her duvarı kırmızı duvar kağıdıyla kaplıydı ve ızgarada yanan ateşin alevleri bu rengi daha da artırıyordu... Leydi Rebecca da bu ateşe doğru yürüyordu.

Myles'ın kalbi hemen yerine oturdu, omuzları çöktü ve kızın elindeki bir şeyi hızlıca alevlerin içine attığını gördü. Ani bir hareketle arkasını döndü, belli ki hareketini etrafındakilerden saklamak istiyordu ama gözleri yine doğrudan Myles'ınkilere kaydı.

Sertçe yutkunarak Myles ona baktı. Gözleri alev alev yanıyor, yanındaki alevlerle yarışüyordu. Notunda ona teklif ettiğı şeyi kabul etmek istemediğı açıktı. Bunun her şeyin sonu olması gerekiyordu. Bu, bir zamanlar paylaştıkları her şeyin sonu olmalıydı. Hiçbir gerçek söylenmeyecek, hiçbir açıklama yapılmayacaktı. Aralarında hiçbir çözüm olmasa bile, en azından en küçük bir konuşma olabileceğini ummuştı. Ama kadın ona bunu teklif etmemiştı ve bunu anlayabilse de yine de kalbi sızladı.

O zaman sona erdi.

Artık Leydi Rebecca'yla tanışmayacakmış gibi görünüyordu. Birbirlerinden olabildiğince uzak olacaktı. Kısa bir gülümseme, bir selamlaşma, ama daha fazlası değil. Uzlaşma olamazdı. Bir zamanlar kazandığı şeyi asla geri alamazdı, çünkü onu kaybetmişti ve şimdi, öyle görünüyordu ki, sonsuza dek kaybetmişti.

"Ve işte buradayız!" Leydi Meyrick'in sesindeki heyecan odayı doldurdu ve Myles'ın umutsuzluğuna karşı sert bir baskı oluşturdu. Snapdragon oynamak istemiyordu, gidip diğerlerine katılmak istemiyordu ama şartlar göz önüne alındığında, beklenenden başka bir şey yapamazdı. Leydi Rebecca doğrudan masaya doğru yürüdü ve Myles kendini onunla birlikte giderken buldu. Bunu yapmak istememişti. Kesinlikle böyle bir niyeti yoktu ama her nasılsa kendini onun yanında, omuzları hafifçe itişirken buldu.

"Gördüğünüz gibi iki masamız var." Bu kez konuşan annesi yerine Dük'tü. "Çok kalabalık olduğumuz için, grubun iki yerde düzenlenmesinin en iyisi olacağını düşündük. Bu masanın şerefini ben üstleneceğim, Lord Stone, belki siz de kendi masanızda konyak yakarsınız."

Odada heyecan çığlıkları ve kıkırdamalar yükselirken Lord Stone başını salladı ama Myles'ın tek farkında olduğu şey Leydi Rebecca'ya ne kadar yakın durduğıuydu.

Kadının vücudundaki sıcaklığı kolunda hissetti. Parmakları birbirine değdi ve Myles gözlerini kapatıp açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine hava çekti. Ona o kadar yakındı ki, sadece bir yıl önce paylaştıkları yakınlığı hatırlatıyordu.

birkaç ay önceydi ve şimdi birbirlerinden hiç olmadıkları kadar uzaktaydılar. Onu tanımak istemiyordu. Ona yakın olmak istemiyordu.... ama yine de tek arzusu buydu; az önce onun notunu ateşe atıp kül ve alevden başka bir şeye dönüşmediğini görmüş olmasına rağmen.

"Diğer masaya gitmek istemezsiniz, değil mi Lord Hastings?"

Leydi Rebecca'nın yumuşak sesi kulaklarını doldurdu ve Myles başını çevirerek ona doğru baktı. Gözleri onunkilerle sabit bir şekilde buluştu ama yüzü oldukça solgundu, yanaklarında hiç renk yoktu. Myles ise başını salladı ve bakışlarını tekrar kâseye çevirdi.

"Ve işte kuru üzüm!" Leydi Meyrick öne çıktı ve hafif buruşuk yüzüne yayılan belirgin bir neşeyle, masanın ortasında duran geniş, sığ bir kâseye en az bir düzine kuru üzüm döktü. Ardından diğer kâseye doğru ilerledi ve aynı şeyi yaptı.

Myles kalbinde bir ağırlık hissederek izledi. Bu, Noel'in ona genellikle sunduğu her şeyin zıttıydı: neşe, mutluluk, heyecan, eğlence ve kahkaha. Bunların hepsi elinden alınmış, ona bir gölgeden başka bir şey bırakmamıştı. Değer verdiği kadınların yanında durmak, onların asla eskisi gibi olamayacaklarını bilmek başlı başına bir ağırlıktı. Kalbi sıkışmıştı ve bu, onu bir süre daha terk etmeyeceğini düşündüğü bir histi.

"Ve şimdi de konyak." Dük sevinç çılgınlıkları atarak bir adım öne çıktı ve önce ilk kâseye, sonra da ikinci kâseye brendi döktü. Kuru üzüm konyağın etrafında sallanıyor, sanki kehribar rengi sıvının içinde yüzen minik yaratıklarmış gibi görünüyorlardı. Leydi Rebecca'ya doğru bir bakış atmaya cesaret etti ama göz ucuyla onun da gülümsemediğini fark etti. Yine de yanaklarında biraz daha renk vardı ve bundan memnundu. Burada geçirdiği zamanı daha da zorlaştırmak, ona acı çektirmek istemiyordu. Zaten bu kadar çok şey yapmışken olmazdı.

"Özür dilerim."

Ne söylemeye çalıştığını bile düşünemeden kelime ağzından kaçtı ve Leydi Rebecca bir anda yüzünü ona döndü. Kollarını göğsünde hafifçe kavuşturdu, tek kaşını yukarı doğru kaldırdı.

"Özür diliyorsun," diye tekrarlayınca Myles başını salladı, sesini alçak tuttuğu için rahatlamıştı. "Ne için üzgün olduğunuzu sormak istiyorum?"

"Eğer bu kadar hoşnutsuzluğunuza neden olduysa, o notu size yazdığım için özür dilerim. Size acı çektirmek istememiştim. Aşırı hevesli kararlarımle hayal kırıklıklarınızı arttırmak istemedim. Size kendimi ifade etmeyi çok istiyordum ama sizden uzak durmamı istediğiniz için bunu yapmanın tek yolu buydu." Sesi son kısımda bir mırıltıdan öteye gitmiyordu ve Leydi Rebecca'nın gözyaşlarını itiyormuş gibi hızla göz kırpmaya başlaması onu şaşırttı.

"Ben de kendi kendime, yaptığın şey için benden özür dileyebileceğini düşünmüştüm," dedi usulca, konyak yakılırken tekrar ondan uzaklaşarak. "Ama hayır, bu senden aldığım not nedeniyle bir özür. Hepsi bu kadar. İlk konuştuğumuzda Lord Hastings, bana çok az şey söylediniz. Benden uzak durmanızı istediğimi biliyorum, ama yaptığınız şey için özür dilemek için bir kez bile beni aramadınız. Birlikte olduğumuz bu güne, bu hafta sonuna kadar bana hiç not yazmadın. Bu andan önce bunu yapmak aklına gelmemiş gibi görünüyordu ve *bu* yüzden notunu ateşe attım. Bu yüzden onu daha fazla dikkate almayacağım, çünkü buna değmez. *Siz* buna layık değilsiniz."

Gözlerindeki öfke yanaklarını alevlendirdi ve Myles Diğer konukların sohbetleri ve kahkahaları etraflarında dönerken nefes alıyorlardı. Leydi Rebecca öfkeliyken bile çok güzeldi. Zaten olabildiğince yakın durmalarına rağmen biraz daha yaklaştı. Eli Leydi'nin elini buldu ve bir an için tuttu, Leydi yüzünü ona doğru çevirdiğinde şaşırdı. Kadın geri çekilmedi, tek kelime etmedi, onun yerine sadece yüzüne baktı. Adam onun bakışlarını tutarken, yüzündeki öfke kayboldu ve bir yumuşaklık yeniden ortaya çıktı - onu ilk gördüğü günden beri görmediği bir yumuşaklık. Cesurca, başparmağının elinin üzerinde gidip gelmesine izin verdi ve Leydi Rebecca hâlâ ne bir şey söyledi ne de elini çekti. Başka bir masaya geçmeye ya da ondan daha uzakta durabilmek için masanın farklı bir yerine yerleşmeye karar vermedi. Bunun yerine olduğu yerde kaldı ve Myles'ın zihninde sanki diğer konuklar artık orada değilmiş gibi bir izlenim yarattı. Snapdragon hiç de çalınmak üzere değildi. Etraflarında ne kahkaha, ne sohbet ne de kıkırdamalar vardı.

Sadece Leydi Rebecca vardı.

"Sıra sizde Lord Hastings."

Yanındaki genç bayan onu öylesine sert bir şekilde dürttü ki, nefesi kesildi ve yan tarafına yapıştı, Leydi Rebecca havayı kahkahalar doldururken onu sabitlemek için kolunu tuttu. O anda Leydi Rebecca'nın elini çektiğini fark etti. Şimdi yüzünü brendi kasesine dönmüştü ve yapacakları şey bu olduğu için onun da aynısını yapmaktan başka çaresi yoktu. Her ne kadar onun gözlerine bakmaya devam etmek ve yüz ifadesindeki o yavaş farkındalığı görmek istese de bunu yapamadı.

"Hazır mısın?"

Öne doğru eğilerek yanan kâseyi inceledi. Ateş ve alev ona doğru sıçırıyor, ısı yüzüne doğru yükseliyordu. Kuru üzümler hâlâ etrafta sallanıyordu ve Myles çaba sarf ederek bakışlarını özellikle bir tanesine odakladı. Elini kâseye daldırarak bir kuru üzüme uzandı, parmakları yumuşak ve yumuşak bir şeyin etrafına dolandı. Kaseden çıkardı ve hemen ağzına attı, böylece artık yanmayacaktı. Dili yandı ve konyak bardağını kavradı, kalanını geri fırlattı, böylece acının bir kısmı yok olacaktı.

Odanın dört bir yanından alkış sesleri yükseldi ve Myles biraz daha gülümsedi, cesaretlenmişti ve şimdi biraz daha mutluydu - elbette oyundan değil, Leydi Rebecca'nın elini tutup çekmemiş olmasından dolayı.

"Lord Hastings başarıya ulaştı, Leydi Rebecca," diye haykırdı Leydi Meyrick. "Siz de aynı şansı yakalayacak mısınız?"

Sönmüş kuru üzüm yüzünden dili hâlâ biraz yanan adam, Leydi Rebecca'nın elini kâseye doğru daldırmasını izledi. Ancak onun gözünde Leydi Rebecca kuru üzümü kavramak için çok az çaba göstermiş, parmaklarını sadece konyak kâsesinin yanına daldırmıştı. Havayı pişmanlık mırıltıları doldurdu, ama o sadece gülümsedi ve başını salladı.

Solundaki hanımefendi onunla sohbet etmeye başladı, başarısından dolayı onu tebrik etti ama Myles Leydi Rebecca'yı düşündüğü için pek konuşamadı. Saydığına göre en az yedi kuru üzüm kalmışken oyun devam etti ve Myles, Leydi Rebecca'nın bir sonraki turda başarılı olması için dua etti. Ona doğru bakarak gülümsemeye çalıştı ama yanında boş bir alan olduğunu fark etti. Hemen arkasına dönerek onu aradı ama bakışları odanın içinde dönerken hiçbir iz göremedi.

Leydi Rebecca gitmişti.

CHAPTER FIVE

W

Neden bu kadar aptalım?

"Bu sabah yürüyüşe çıkamazsın." Annesi aceleyle ona doğru koştu, elleri titriyordu.

Rebecca dışarı çıkmayı düşünmeye *cesaret* ederek bile korkunç bir şey yapıyordu. "Hava çok soğuk."

"Kar yok, anne. Ben iyi olacağım."

"Ama önemli bir don var. Göletin karşısında buz varsa, o zaman içine düşebilirsiniz ve o zaman size ne olur?"

Rebecca kaşlarını kaldırarak annesine doğru sırttı ve "Buz üzerinde yürümeyeceğime göre böyle bir şey olmayacak anne," dedi. "Aslında ben buzda düşmenin tehlikelerinin fazlasıyla farkında olan iyi eğitilmiş genç bir bayanım. Endişelenmenize gerek yok. Sadece kısa bir süreliğine dışarıda olacağım."

Annesi başını başka yöne çevirerek dudak büktü. "Hizmetçini de yanında götüreceksin, değil mi?"

"Tabii bana eşlik etmek istemiyorsan?" Annesi hemen titremeye başlayınca Rebecca güldü, soğuğa çıkmak istemediği belliydi. "Sanırım bu sabah içeride kalmayı tercih edeceksiniz?"

"Kesinlikle öyle." Annesi kısa bir süre gülümsedi. "Söylediğin gibi uzun süreliğine gitmeyeceksin. Yalnız mı yürüyorsun? Yoksa arkadaşlarından biriyle mi çıkıyorsun?"

"Kısa bir süreliğine tek başıma yürüyeceğim. Son birkaç günü gerçekten çok gürültülü buldum ve biraz yalnız kalmaktan memnun olurum."

Leydi Wilbram'ın gülümsemesi bu kez uzun sürdü. "Bunu anlayabiliyorum." Kapıya doğru işaret eden annesinin gözleri parıladı ve onayladı

Rebecca'nın kararına. "Yapabilirsem seni pencereden izleyeceğim."

Rebecca gülerek annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru ilerledi. Konuklara o sabah ne yapmak istediklerine dair bir seçenek sunulmuştu. Hanımların çoğu evi süslemek için dekorasyon yapmakla meşgulken, beylerin birçoğu da Rebecca'nın çok az ilgi duyduğu bir konuda derin tartışmalar yapıyordu, hepsi de ekinler ve arazi yönetimiyle ilgiliydi. Şüphesiz bazıları bir süre sonra hanımlara katılmaya hevesli olacaktı - ve Rebecca bir an için Lord Hastings'in bunu yapıp yapmayacağını merak etti. Notunu gözlerinin önünde yaktıktan sonra, başka birini düşünmeye devam edecek miydi? Çok da uzun olmayan bir süre önce kendisinin bulunduğu yere geçecek birini mi?

Böyle bir düşünceyle kalbine saplanan acıya biraz şaşırان Rebecca başını iki yana salladı ve çenesini kaldırdı; Lord Hastings'i düşüncelerinde kapı dışarı etmektense malikânede bırakmaya kararlıydı. Dışarı adımını atarak derin bir nefes aldı ve soğuk kış havasının ilk tam nefesinin ciğerlerine dolmasına izin verdi.

Malikânenin bahçesinde dolaşırken yüzünde içten bir gülümseme belirdi; diğer konuklarla birlikte havasız bir salonda ya da misafir odasında olmaktansa dışarıda olmaktan memnundu. Küçük bir taş patikaya doğru ilerlerken ayaklarının altındaki çimenler çıtırdadı, patikanın nereye gittiğinden emin değildi ama zamanı geldiğinde geri dönebileceğinden oldukça emindi. Dük ona arazinin oldukça güvenli olduğu konusunda güvence vermişti ve hizmetçisi de yanında olduğu için Rebecca kendini oldukça güvende hissediyordu. Soğuk hava boynuna dolanırken biraz titredi ve giysilerindeki küçük boşlukları fısıldadı. Pelerinini biraz daha sıkı çekerek malikânedan uzaklaştı ve attığı her adımda rahatladığını hissetti.

Dışarıda olmak ne kadar güzeldi ve kısa bir süreliğine de olsa diğerlerinden uzak olmak ne kadar iyiydi. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, çünkü bu ona düşünmek için zaman veriyordu - ve bununla birlikte Lord Hastings'in notuna ne kadar çabuk tepki verdiğine dair keskin bir pişmanlık duygusu da geldi.

Adamın söylediklerini tam olarak düşünmek için kendine zaman tanımamış, bunun yerine öfkeli bir şekilde tepki vermişti. Bir anlık bir duraksama olmuştu kuşkusuz, ama bunu bir kenara itmiş, ancak kısa bir süre sonra elini tuttuğunda, o duraksama anının intikamla geri döndüğünü fark etmişti.

Belki de çok aceleci davranmıştı. Belki de adamın ona sunduğu her şeyi gerçekten düşünmesine izin vermemişti. Gerçeği ya da en azından bir kısmını ve belki de aralarındaki bağın neden en başta gizli kalması gerektiğini öğrenmek için bir fırsattı bu. Yaz ile kış arasında, yaz mevsimi ile küçük mevsim arasında değişen şey neydi? Bunu ona neden şimdi teklif ediyordu? Sadece onu tekrar gördüğü için miydi? Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu, ama elbette şimdi ona öylece gidemezdi, onun yanına dönüp fikrini değiştirdiğini söyleyemezdi, çünkü kendini fazlasıyla açık etmişti. Bu da Lord Hastings'in arzu ederse kolayca başka bir genç kız bulabileceği anlamına geliyordu. Lord Hastings ona konuşma, paylaşma ve anlama fırsatı vermişti ve o da tamamen reddetmişti.

Derin bir nefes alarak usulca dışarı verdi ve havanın buz tutmasını izledi. Diğer tek ses kısa bir mesafe geriden gelen hizmetçisinin ayak sesleriydi ve Rebecca bu yalnızlığa sessizce gülümseyerek annesinin gerçekten de malikânenin pencerelerinden birinden kendisini izleyip izlemediğini merak etti.

Belki Lord Hastings de beni izliyordur.

Bu düşünce kaşlarını çatmasına neden oldu. "Lord Hastings'i düşünmek akıllıca değil, şimdi olmaz." Kendi kendine mırıldanarak bir elini hafifçe gözlerinin üzerine götürdü ve bir an için görüşünü gizledi. "Mesele sona erdi. Onun notuna verdiğim yanıt tamamen kabul edilebilirdi. Her şey bitti. Bunu kabul etmeliyim."

Onu düşüncelerinden uzaklaştıran şey, hiç beklemediği bir şeyle karşılaşması oldu. Sadece bir değil, iki beyefendi, her ikisi de bineklerinin üzerinde oturuyor, biri ahırlara doğru bakarken diğeri malikâneye giden yola bakıyordu. Birbirleriyle konuşuyorlardı ve Rebecca yavaşça bir kenara çekildi, görünmemek için büyük, kalın bir çalının arkasında durdu. İki beyefendiyle birlikte olmak uygun olmazdı, ne de kulak misafiri olduğunu düşünmelerini istiyordu!

"Hoi!"

Bu ses üzerine dalların arasından onlara baktı ve çok şaşırdı, beyefendilerden biri diğerini geri püskürtmek istercesine ellerini savurdu. Diğer beyefendi hızla geri çekildi, ancak eyerinden yana doğru kaydı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü.

Rebecca nefes nefese kaldı, bir eli ağzına gitti. Uzuvarları donmuş gibiydi ve gerçekten de hizmetçi kolundan tuttuğu halde Rebecca hâlâ kendiliğinden hareket edemiyordu. İlk adamın ona yardım edeceğinden emin bir şekilde adama doğru bakarken gözleri geniş, sabit ve bakıyordu. Atın üzerindeki beyefendi yaralı adama dönmeden önce bir an için dikkatini başka bir yöne çevirmiş gibiydi. Rebecca ileri atılmak istedi ama hizmetçi onu geri çekti.

"Lütfen leydim, yapmayın. Burada tehlike olabilir."

Yavaşça nefesini bırakan Rebecca, hala atının üzerinde olan beyefendinin bineğini yaralı adama doğru çevirmesini dehşet içinde izledi, boğazına düğümlenen çığlığın adam üzerinden geçerken kaçmasına engel olamadı, böylece atın toynakları yerde yatan adamı tekmeledi.

Hizmetçi kolunu çekiştirdi ve Rebecca tam kolunu ondan çekip böyle bir şey yapmasına gerek olmadığını söyleyecekti ki, atın üzerindeki beyefendinin ona doğru hamle yapmasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı. Dehşet kalbini sıkıca kavradı. Çığlığını duymuş muydu? Burada saklandığını fark etmiş miydi? Geniş, dehşet dolu gözlerle çalının dalları arasından baktı, nefesi göğsünde sıkışmıştı. Adam ona doğru geliyor gibiydi ama son anda rotasını değiştirerek sola döndü. Rebecca gözlerini kapadı ve sadece nefes almaya konsantre olarak başını atını sürerek uzaklaşan gentleman'a doğru çevirdi. Onu tanımamıştı ama bu sabah ata binmeye giden çok fazla beyefendi olamayacağı kesindi.

"Sizi eve geri götürmeliyim leydim."

Rebecca bir nefes aldı ama nefesinin titrediğini görünce şaşırdı. İçinden gelen ürperti, yerdeki beyefendiye bakarken her tarafının titremesine neden oldu. Titremesi soğuktan değil, sahnenin gelişimini izlerken kalbinde tutuşan korkudan kaynaklanıyordu. Her şey o kadar beklenmedik ve kafa karıştırıcıydı ki, yine de yaralı adamı orada öylece yatmaya bırakamayacağını biliyordu. Soğuk onu kolayca ele geçirebilir ve çabucak yenik düşebilirdi. Belki de atlı beyefendinin istediği buydu ama Rebecca onun planını bozmaya kararlıydı. Malikâneye geri dönüp beyefendiyi olduğu yerde bırakacak değildi.

"Git ve getir..."

Zihni kimi arayabileceğini düşünmek için çabaladı. Orada bulunan beyefendilerin çoğunu tanıımıyordu ve kendi babası da ona yardımcı olmak için burada değildi. Annesi Rebecca'nın keşfettiği şeyden bahsederse büyük ihtimalle histeri krizine girecekti ve kesinlikle Dük'ün kendisine soramazdı, çünkü ev sahibini böyle bir etkinlikten uzaklaştırmak uygunsuz olurdu ve büyük bir kargaşaya neden olabilirdi - ve buna izin veremezdi, özellikle de böyle bir şey yapan beyefendi konuklardan biriye.

Dudaklarına bir isim geldi ve onu itti. Tekrar geldi ve başını salladı, sessizce kendine ondan başka herhangi birini, *herhangi birini* düşünebileceğini söyledi. Ama çırpındıkça, sorabileceği tek kişinin o olduğunu daha iyi anladı.

"Git ve Lord Hastings'i getir. Ve dua et, bu konuda ihtiyatlı ol. Kesinlikle anneme söyleme." Hizmetçiye kovarak aceleyle düşmüş olan beyefendinin yanına gitti. Atı hâlâ bir ileri bir geri gidiyor, sıkıntıyla oflayıp pufluyordu. Yarardan çok zarar vereceğinden korkan Rebecca, attan korkmadan dizginleri kavradı. Bu kadar korkmuş olması yaratığın suçu değildi. Belki de beyefendinin yaralanması atı da düşerken yaralamıştı.

Kalbi öfkeyle çarparak atı uzaklaştırdı ve beyefendiye geri dönmeden önce dizginleri bir kez, sonra iki kez bir ağaç dalının üzerinden geçirdi. Hizmetçi, onu çok rahatlatacak şekilde, kendisine söyleneni yapmıştı ve böylece şimdi sadece Rebecca ve yüzünü tanımadığı nazik adam kalmıştı. Adam ev partisinde yoktu ve Rebecca daha önce tanıştırdıklarını da sanmıyordu.

Soğuk zemindeki kırmızı lekeleri görünce gözleri doldu. Pelerinini çıkararak beyefendinin üzerini çabucak örttü ve bir an sonra çaresizlik içinde kafasına bastırabileceği bir şey aradı. Annesinin bunu görünce dehşetle haykıracağından ve ona ne yaptığını soracağından korktuğu için elbisesini yırtmak istemedi. Bu, Rebecca'nın katlanmak isteyeceği bir şey değildi ve bu yüzden umutsuzca başka bir şey aradı. Beyefendinin yüzü gerçekten de çok solgundu ve hareket etmemesi bilinçsiz olduğunu gösteriyordu ama Becca en azından göğsünün düzenli olarak inip kalkmasından memnundu.

Çaresizlik içinde şalını omuzlarından çekti ve bir top haline getirerek bir beyefendinin başının altına yerleştirdi. Adam

Ne kımıldadı, ne de irkildi. Bu baygınlığın gerçekten de çok şiddetli olduğu anlaşıyordu.

"Her ne yapıyorduksan?" Re- becca ona mırıldanarak alnındaki siyah saçları dikkatlice geriye doğru taradı ve başka ne yapması gerektiğinden tamamen emin olamayarak dudaklarını birbirine bastırdı. Malikâneye doğru dönüp baktığında Lord Hastings'in hışımla kendisine doğru geldiğini görünce kalbi rahatlardı. Hizmetçi de onun peşinden gidiyordu ama adamın gözleri sadece ona sabitlenmişti. Rebecca ayağa kalktı, Lord Hastings yaklaşırken bir elini ona uzattı, aniden onu rahatlatacak en küçük bir dokunuş için umutsuzluğa kapıldı.

"Leydi Rebecca."

Adamın parmakları kadının kılere dokundu, ama kadın parmaklarına yapıştı, onun bu hararetine biraz şaşırmıştı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Başka kime soracağımı bilemedim."

Lord Hastings başını salladı, bakışları yerdeki adama yöneldi.

"Ama elbette. Geldiğime memnun oldum. Ona ne oldu?"

Kim o?"

Rebecca nefes aldı, aniden gördüklerini tarif edemez hale geldi ve böylesine korkunç bir şey yapan beyefendinin aslında Dük'ün misafirlerinden biri olmasından korktu.

"Leydi Rebecca?"

Lord Hastings eğilerek ona baktı, eli hâlâ onun elini tutuyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Düşüp başını yere çarptığında kan kaybetti." Ellerini sıkarak ona baktı. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Onu bir pelerinle örttüm ve şalımı başının altına koydum, ama -"

"Demek ki gerçekten çok üşümüş olmalısın!" Kendi paltosunu hızla çıkararak ayağa kalktı ve kadının omuzlarına attı, gözleri bir an için onunkileri tuttu. "Bunu hemen yapmadığım için özür dilerim. Üşüdüğünü görmeliydim."

Paltosunun sıcaklığına sokulurken ağzından alaycı bir gülümseme yayıldı. "Oldukça iyi. Yaşananlar beni de biraz şaşırttı - olayın karanlığı..." Vücudunu bir ürperti kapladı ve gözlerini kapattı.

Elini hafifçe onunkine bastırdı ve gözlerini açtığında kahverengi gözleri onunkileri arıyordu, kalın, siyah saçları dans ediyordu.

alnını. "Neden eve geri dönmüyorsun? Ben bu adamla ilgileneceğim."

Rebecca şiddetle titredi ve tam itiraz edecekti ki hizmetçisi belli belirsiz bir cesaretlendirme mırıldandı. Bakışları tekrar adama yöneldi, tam olarak kim olduğunu ve ne olduğunu merak ediyordu. Eğer uyanırsa, ona soramayacak mıydı? "Onun için ne yapacaksınız? Bir cerraha ihtiyacı var."

"Hiç şüphenez olmasın leydim, ona iyi bakılmasını sağlayacağım."

Rebecca kendini hizmetçisi tarafından malikâneye götürülürken buldu, Lord Hastings ile aralarında başka hiçbir şey konuşulmamıştı. İçeri adımını atana kadar ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti. Tekrar, bu sefer daha şiddetli bir şekilde titreyerek gözlerini kapadı ve tanık olduğu her şeyi düşünerek bir nefes aldı. O adamı yaralayan kimdi ve bunu neden kasten yapmıştı?

Lord Hastings'in onunla ne kadar çabuk ilgilendiğini düşününce alını çatıldı. Ona yardım etmek için bir an bile düşünmemişti. Ona sormuştu ve böylece ortaya çıkmıştı. Sanki daha önce olan her şeyi unutmuş, kadının notunu alıp ateşte yakmadan önce parçalara ayırdığı gerçeğini bir kenara bırakmıştı. Yatak odasına doğru ilerlerken kalbinin yan tarafını bir utanç duygusu yalamaya başladı. O notu ateşe atmıştı, adamın ona baktığını çok iyi biliyordu, bu hareketini göreceğini ve ne anlama geldiğini anlayacağını biliyordu. Yine de, yardım isteyebileceği tek kişi olarak sadece onu düşündüğünde, onu hayal kırıklığına uğratmamış ve kendisinden ne istediğini sormadan hemen yardımına koşmuştu. Bu onun karakteri hakkında bir şeyler söylüyordu; bir zamanlar onun görüldüğü gibi biri olmadığına inandığı için hayranlık duyduğu bir karakter. Sonuçta, böyle bir karaktere sahip bir beyefendi neden aralarındaki yakın bağı koparırdı - hem de hiçbir açıklama yapmadan? Ona göre bu bir beyefendinin görünüşü değildi ve bu inancını günlerce sürdürmüştü... ancak bu öğleden sonraki davranışları ona onun hakkında inandıkları konusunda yanılmış olabileceğini göstermişti.

Her şey çok rahatsız ediciydi.

Başını sallayarak yatak odasının kapısını itti, ancak annesi ellerini çırparak öne çıkınca şiddetle irkildi.

"Dışarıda dolaşmanıza izin vermemeliydim. Üşümüş görünüyorsun ve çok uzun süredir dışarıdasın."

Rebecca şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Annesinin yatak odasının ortasında durmuş, sıranın kendisine gelmesini beklediğini tahmin etmemiştir. Rebecca saate bir göz attığında annesinin bu kadar endişelenmekte haklı olduğunu fark etti. Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti! Zaman bu kadar çabuk mu geçmişti?

"Dük yakında hepimizi bekliyor olacak, dudakların mavi ve tenin o kadar solgun ki o ya da annesi hasta olduğunu düşünecek!" Odanın öbür ucuna gelerek Rebecca'nın ellerini tuttu ve onu ateşe doğru çekti. "Ellerin bile üşümüş. Aman Tanrım, sana güvenemem!"

Rebecca biraz savunmacı bir tavırla kaşlarını çatı. "Bana güvenebilirsin anne. Sadece arazide kısa bir yürüyüş yaptım. Kimse bana saldıramazdı, çünkü Dük'ün kendisi bu arazinin oldukça güvenli olduğu konusunda hepimize güvence verdi. Ayrıca hizmetçim de yanımdaydı, değil mi? Eğer istenmeyen bir şey olmuş olsaydı, onu eve geri gönderip başka birini çağırırdım." Rebecca kendi kendine tam da bunu yaptığını fark etti ve annesi öyle olduğunu fark etmese bile annesine verdiği gülümseme oldukça pişmanlık vericiydi.

"Yine de, bu kadar uzun süre dışarıda kalmanın biraz aptalca olduğunu düşünüyorum, özellikle de Dük'ün öğle yemeği için her zaman yaptığımız gibi en iyi şekilde görünmemiz gerektiğini biliyorken." Rebecca'nın karşısında oturan annesi başını eğdi, gözleri endişeyle biraz daha yumuşadı. "Gerçekten iyi misin? Bu kadar solgun görünmemeni isterdim."

"Çok yakında iyileşeceğim. Havanın her geçen gün biraz daha soğuduğuna eminim ama Noel'den sonra belki biraz daha sıcak olur." Bu sözler hafif bir tonda söylenmişti ve Rebecca'yı rahatlatan da annesinin gülümsemesi oldu.

"Pekâlâ. Belki de bu kadar sert olmamalıydım ama bir gün kızının eve ay gibi solgun bir yüzle ve morarmaya başlayan dudaklarla girdiğini gören bir annenin endişesini anlayacaksın belki." Kaşını kaldırdı ve Rebecca gülmekten kendini alamadı.

"Anlıyorum anne."

"Çok iyi." Hanımefendi gülümsedi ve sonra sandalyesinden kalktı. "Lord Hastings'in odadan bu kadar çabuk çıkmasını şaşırtıcı bulduğumu söylemeliyim."

Sen kapının dışındayken çok hızlıydı," diye mırıldandı, açıkça yarı yarıya kendi kendine konuşuyordu. "Ne yaptığını tam olarak anladığımı sanmıyorum, ama aceleyle bir bahane uydurdu. Seni aramak için yatak odasına geldiğimde geri dönmemişti."

"Ne demek istiyorsun anne?"

Annesi, Rebecca'yı ateşin başında ısınmaya devam etmesi için bırakıp pencereye doğru ilerlerken ona baktı. "Sadece bir beyefendinin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim, çünkü sadece kağıt oynamamıza rağmen sanki bir şey - ya da biri - onu tehdit ediyormuş gibi odadan kaçtı! Umarım her şey yolundadır. Şimdiye kadar çok keyifli geçen bu ev partisini hiçbir şeyin mahvetmesini istemem."

Rebecca mırıldanarak onayladı, gözlerini annesinden kaçırdı ve bir şey söylemeyi reddetti. Lord Hastings'in ayağa kalktığını ve kendi annesinin bile dikkatini çekecek bir aceleyle odadan çıktığını hayal etti. Lord Hastings'in bahçedeki baygın adama ne yapacağını merak etti ve onu gözetleyip gözetleyemeyeceğini görmek için pencereye gidip dışarı bakma dürtüsüne direndi. Görünüşe göre onunla birbirlerinden uzak durma anlaşması sona ermek zorundaydı, çünkü neler olduğunu bilmek zorundaydı ve şüphesiz Lord Hastings tam olarak ne gördüğünü duymak isteyecekti. Yaralı beyefendiyi hatırladıkça midesi bulanıyor, diğer nazik adamın ilk düşüşü nasıl izlediğini ama daha sonra atıyla onu ezmeye çalıştığını hatırlıyordu. Bu kasıtlı bir hareketti, belki de beyefendiyi sadece yaralamak değil, hatta öldürmek içindi! Bir adam neden böyle bir şey yapsın ki? Hem de Dük'ün arazisinde? Derin bir nefes alarak ellerini kucığında kavuşturdu ve korkunun kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Tanık olduğu şey her neyse, bir açıklaması vardı. Sessizce, baygın haldeki nazik adamın kendine geldiğinde onlara gerçeği anlatması için dua etti; böylece faili bulabilecekler ve o da adaletle yüzleşecekti. Belki o zaman her şeyi unutabilir ve Noel sezonunun tadını bir kez daha çıkarabilirdi.

CHAPTER SIX

"W buradayım?"

Myles hızla dönerek talihsiz adamın yattığı yatağa doğru geri adım attı. "Sen Meyrick Dükü'nün evinde," dedi hemen. "Oldukça ağır bir şekilde cezalandırıldınız."

Adamın yüzü hâlâ çok solgundu ama en azından kanaması yoktu. Myles adamın sessizce eve getirilmesini ve boş hizmetçi yatak odalarından birine yerleştirilmesini ayarlamıştı, yani beyefendi kimse tarafından fark edilmeyecekti. Bir ateş yakıldı ve oda çabucak ısındı, bu sırada Myles eve bir doktor bulup getirmesi için bir hizmetçi gönderdi. Muayenelerini tamamlayan doktor, yaralanmanın görüldüğü kadar ağır olmadığını, ancak adamın dinlenmesi ve iyileşmesi için zaman gerekeceğini belirtmişti. Atın toynaklarından kaynaklanan çürükler iyileşecekti, ancak görünüşe göre bu adam daha ciddi bir yara almadığı için gerçekten de çok şanslıydı. Myles, Dük'ün herhangi bir şekilde sıkıntıya düşmesini istemediğinden, doktoru beyefendinin faturasını ödeyeceği sözünü vererek göndermişti.

"Neden buradayım?" İki dirseğinin üzerinde kendini yukarı itmeye çalışan

Adam kendini tekrar yere bırakmadan önce acıyla gözlerini kapadı.

Myles sessizce, "Ben olsam şu anda hareket etmeyi düşünmezdim," dedi. "Sanırım atınızdan düşmüş ve başınızı yere çarpmış olabilirsiniz. Aşırı şiddetli olmasa da bir yaralanma olmuş. Biraz kanama vardı, ama doktor

iyileşmek ve dinlenmek için zaman ayırmanız gerekse de, başka bir şeye ihtiyaç duyacağınızı sanmıyorum. Meyrick Dükü'nün evindesiniz ve atınız da şu anda onun ahırında."

Adam gözlerini kırptırdı. "Anlıyorum."

"Dük'ü tanıyıp tanımadığınızı sorabilir miyim?"

Adamın gözleri kapandı. "Noel ev partisine davetliydim ama bazı işlerim nedeniyle evde geciktim. Şimdi biraz gecikmiş olsam da daha sonra gelmeyi düşündüm."

"En azından artık buradasınız." Kapının yanında duran uşağı çağıran Myles, öne gelmesini işaret etti. "Uşağa Dük'e geldiğinizi haber vermesini söyleyeceğim. İsminiz nedir?"

Sertçe yutkunan adamın gözleri tekrar açıldı, çenesi biraz gerildi. "Meyrick Dükü'nün burada olduğumu bilmesini istemem, hele de böyle bir durumdayken. Belki de majesteleriyle konuşmadan önce kendime gelmeliyim. Yapması gereken onca iş varken, burada bulunmamın getireceği ek sorumluluğu takdir etmeyeceğinden eminim."

Myles elini sallayarak başını salladı. "Endişelenmenize gerek yok. Dük mükemmel bir beyefendidir. Burada, bir hizmetçinin odasında kalmanızı istemeyecektir ve eminim ki ek bir sorumluluk da hissetmeyecektir."

"Hayır."

Myles gözlerini kırptırdı, biraz kafası karışmıştı. "Hayır mı?"

"Hayır, Dük'ün varlığımdan haberdar olmasını istemiyorum."

Henüz değil."

Daha da kararsız kalan Myles bir elini çenesinde gezdirdi. Beyefendi neden adının Dük'e söylenmesini istemiyordu? Neden Dük'ün burada olduğunu bilmesini istemiyordu? Bu çok sıra dışı görünüyordu.

Yaşananlardan -karanlıktan- biraz bunalmışım.

Leydi Rebecca'nın ona söyledikleri aklına geldi ve Myles kaşlarını çatı. Leydi Rebecca tam olarak açık konuşmamıştı ama şimdi düşününce, bu adamın kendini yaralamasına neden olan büyük bir kötülük mü vardı? Bu yüzden mi Dük'ün onun varlığından haberdar olmasını istemiyordu?

"Böyle bir şeyin tuhaf bir istek olduğunun farkındayım," diye mırıldandı beyefendi, gözleri yavaşça tekrar kapanırken. Myles'a sanki onları açık tutmak için umutsuzca mücadele ediyormuş ama bunu yapacak gücü yokmuş gibi geldi. "Bunu istemek için kendimce sebeplerim var. Ayrıca

Dük'ün yokluğunu fark etmeyeceğinden de eminim. Kendisi çok meşgul olacaktır."

"Her ne olursa olsun, yine de Dük'ün burada olduğunuzu bilmesinin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Adamın gözleri dalgalandı ama başka bir yanıt vermedi. Bunun yerine, Myles hangisinin olduğunu anlayamadan tekrar uykuya ya da bilinçsizliğe dalarken isteği ikisi arasında havada asılı kaldı.

Gerçekten de kafası çok karışık olan Myles, ne yapması gerektiğini düşünürken bir elini alnına götürdü. Burası Dük'ün malikânesiydi ve Myles'a göre bu beyefendinin varlığından haberdar olması gerekiyordu. Ama beyefendi ona böyle bir şey yapmaması için yalvardıysa, Myles'ın böyle bir ricayı yerine getirmeye hakkı var mıydı?

Önce Leydi Rebecca ile konuşmalıyım.

Myles kendi kendine başını sallayarak uşağa işaret etti. "Meyrick Dükü'ne bu adamdan bahsetme. Doğru zaman geldiğinde bunu kendim yapacağım. Eminim ev partisiyle ne kadar meşgul olduğunun farkındasınızdır ve bu zor meseleyle onu daha fazla rahatsız etmek istemem."

Uşak başını salladı ve Myles, hizmetkârların beyefendinin evdeki tuhaf varlığı hakkında kendi aralarında konuşacaklarından oldukça emin, içten içe omuz silkti ve sonra geri çekildi. Tekrar baygın adama bakarak sabit bir nefes aldı ve sonra yine yavaşça bıraktı. Neler olup bittiğini ya da bu adamın Meyrick Dükü'nün neler olduğunu ve kendisinin burada olduğunu bilmesine neden bu kadar isteksiz görüldüğünü anlayamıyordu. Eğer davet edildiyse, Dük'e geldiğini söylememesi için ne gibi bir sebep olabilirdi ki?

Başını sallayan Myles kapıya doğru ilerledi. "Biri bu adama düzenli olarak baksın ve ne isterse versin," diye uşağa talimat verdi, Dük'ün hizmetkârlarından bir şey talep etmeye hakkı olmadığını gayet iyi farkındaydı. "Yine de kendine gelene kadar uşağımı yanında oturtacağım."

Myles böyle söyleyerek yatak odasından çıktı ve ellerini arkasında kavuşturarak hizmetçinin merdivenine doğru yürüdü. Bu gerçekten de çok tuhaf bir durumdu. Leydi Rebecca tarafından selamlanması önemliydi ama bir an bile tereddüt etmeden hizmetçinin ona söylediği yere koştu ve hizmetçiyi de peşine takarak evin önüne doğru ilerledi.

ev. Kadının parmaklarını nasıl kavradığını fark edecek zamanı bile olmamıştı ama Ğimdi düşününce bu his birdenbire çok büyük oldu. Kız ona doğru uzanmış ve elini tutmuştu. Sadece bir an için tutmuştu. Gözlerinde çaresizlik ve korku vardı ve tek yapmak istediğı onu rahatlatmaktı.

"O beyefendiyle birlikte mi yürüyordu?" Bu soruyu yüksek sesle mırıldanan Myles'ın kalbi aniden yandı. Adamın kim olduğunu bilmediğini söylemişti ama belki de gerçek bu değildi. Belki de bu gerçeğı ondan saklamak istemişti, böylece gerçekle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı - ama sonra yine de onu yardıma çağırmıştı. O zalim bir kadın değildi, içinde zerre kadar zalimlik yoktu ve adam da onun kendisine böyle bir şey yapacağına kesinlikle inanmazdı.

Öğle yemeğı için zil çaldı ve Myles başını kaldırdı. Hâlâ paltosunu giydiğini fark etti. Leydi Rebecca'nın hizmetçisi onu getirdiğinde, belli ki evin önünde onu bekleyen başka bir hizmetçiyi paltosunu alması için odasına göndermeyi akıl etmişti. Bunun için minnettar olmuştu, çünkü bu sayede paltosunu önce Leydi Rebecca'ya verebilecek, sonra da yaralı adamın üzerine örtebilecekti. Ancak şimdi buna ihtiyacı yoktu. Yoldan geçen bir uşaa rastlayınca, paltosunu yatak odasına geri götürmesi için çabucak ona verdi ve ardından hızla yemek salonuna doğru ilerledi.

Hızlı adımları koridorda yankılandı ama tam yemek odasının kapısına ulaştığında Leydi Rebec- ca'yı gördü. Annesiyle birlikte yürüyordu ve gözleri onunkilere takılınca hemen parladı. Myles boğazını temizledi, içinden geçen gerginlik karşısında şaşırmıştı. Aralarındaki yakın ilişki Leydi Rebecca'nın annesi ya da babası tarafından hiçbir zaman bilinmemişti ama bunun kendi sebepleri vardı - şimdi utandığı sebepler. Tanışmalarının sona ermesi ise tamamen farklı bir nedenden dolayı olmuştu ama belki de en başından beri ona karşı dürüst olsaydı, belki de babasıyla açıkça konuşacak kadar güçlü olsaydı, o zaman şimdi evlenmeyi düşünüyor olabilirlerdi. "İyi günler," İçindeki kargaşa nedeniyle daha fazla bir şey söyleyemeyeceğini fark etti, olanlar hakkında doğrudan bir şey söyleyemeyeceğinin farkındaydı. Hızlı gülümsemesi ve gözlerinin kıza doğru parlaması, konuşmak istedikleri daha fazla şey olduğunu anlaması için yeterli olmuş gibi görünüyordu, çünkü kız ona küçük bir gülümseme ve

Başını hafifçe salladı, sanki evet, fırsat bulduklarında özel olarak konuşabilecekleri bir an olacak der gibiydi. Gülümseme kalbini şarkı söyledi, içini taze bir mutluluk doldurdu.

Yemek masasında onun karşısında oturmak neredeyse ıstırap vericiydi, çünkü bakışları sürekli ona doğru kayıyordu - ama yine de, o genellikle başka birine bakıyordu. Kalbindeki umut ışığı yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. Evet, kız onu çağırmıştı ve evet, o da yardım etmeye hevesliydi ama bundan sonra, ihtiyacı olduğunda ona yardım etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Kendisi ne kadar arzulasa da, bunun yeni bir şeyin başlangıcı olduğunu hayal edemiyordu.

Öğle yemeği daha yavaş bir tempoda devam etti - ya da belki de Myles, arzusunun nesnesinin karşısında oturduğu ve ona ulaşmanın hiçbir yolu olmadığı için bunun sadece hayal gücü olabileceğini fark etti. Sonunda, yemek sona erdiğinde, herhangi bir özel düzenleme yapılmaksızın birbirleriyle kaynaşmalarına fırsat verilmesi için sessizce dua etti - sadece Leydi Meyrick ayağa kalktı, tezahürat yaptı ve heyecanla ellerini çırttı.

"Harika bir oyunum var," diye bağırdı, sesi heyecandan yükselmişti. "Buffy Gruffy oynayacağız! Sandalyelerin hepsi kütüphaneye yerleştirildi ve ben de tam şu anda başlayabileceğimizi düşündüm." Gözleri parlıyordu. "Ve gerçekten de cezalar ve ödüller olacak. İvir zıvır gerekecek - ve şöminede bolca is olacak!"

Myles yüzüne is bulaşacağı düşüncesiyle irkilmekten kendini alamadı. Pek çok Noel salon oyunu oynamış ve birden fazla kez böyle bir sonuçla karşılaşmıştı. Bununla birlikte, çok daha hoş olduğunu düşündüğü başka mağlubiyetler de vardı. Kendisine fırsat verilse Leydi Rebecca'dan bir öpücük çalmaya cesaret edebilir miydi? Bunu yaparsa ona kızar mıydı?

"Yakın zamanda konuşma fırsatımız olacak mı bilmiyorum."

Myles tam zamanında başını çevirdi ve Leydi Rebecca'nın gözlerinin ona doğru kaydığını gördü; gözleri hemen Leydi Rebecca'ninkilerden ayrılırken küçük bir gülümseme çoktan solmuştu. "Beyefendi nasıl?"

"Beklenebileceği kadar iyi." Parmaklarını yakalayan Myles, kütüphaneye doğru yavaşça yürürlerken kızın yanaklarında hafif bir kızarıklık fark etti - ancak kız adımlarını ne yavaşlattı ne de hızlandırdı. Myles içgüdüsel olarak bir elini tekrar uzattı ama sonra geri çekti.

Bir kez daha eline dokunmadan önce. Kalabalık bir grup içinde olmalarına rağmen böyle bir şeyi kasıtlı olarak yapmaya cesaret edemedi. Birisi böyle bir hareketi kolayca yakalayabilirdi. Ayrıca Leydi Rebecca'nın böyle bir şey yapmasını isteyip istemediği konusunda da çok az fikri vardı.

"O zaman ölmeyecek."

Myles başını salladı. "Bunu aklınızdan çıkarın, Leydi Rebecca. Ciddi bir tehlike altında değil. Doktor ziyaret etti ve iyileşene kadar birkaç gün dinlenmesi gerektiğini ama hayati bir tehlikesi olmadığını söyledi. Yine de Dük'ün isteği üzerine kendisine söylemedim."

Leydi Rebecca tekrar ona bakarak, "Çok rahatladım," dedi. "İnsan bir at tarafından çiğnendiğinde -" diye düşünmüştüm.

Üzerinden geçen şok, sendelemesine neden oldu. Kendini yakaladığında, Leydi Rebecca'ya bakarken buldu kendini; Leydi kıpırdamadan durup ona bakarken, göğsüne dolan sıcaklık boynuna kadar yükseliyordu. "Ezilmiş mi?" diye tekrarladı, ancak kütüphane kapısının tutulması için

hepsi için açıldı ve misafirler içeri girdi.

"Evet." Leydi Rebecca yaklaştı, başını eğdi ve sesini alçak tuttu. "İki beyefendi vardı. Biri hızlı bir hareket yaptı ve o beyefendi atından düştü - ama bu ilk adam ikincisine yardım etmek yerine, düşen beyefendinin üzerinden geçmeye çalıştı ve ardından atını sürerek uzaklaştı!"

Myles havayı içine çekti, aklında binlerce soru vardı - ama Leydi Meyrick hepsini ileri doğru ittiği için daha fazla konuşacak zamanı yoktu - ve böylece konuşmayı daha başlamadan bitirmek zorunda kaldı.

"Leydi Meyrick herkesin daire şeklinde dizilmiş sandalyelerden birine oturmasını işaret etti ve Myles biraz isteksizce de olsa bunu yaptı. Ancak Leydi Rebecca onunla birlikte oturmadı, arkadaşı tarafından odanın en ucuna, neredeyse tam karşısına oturması için yönlendirildi. Bir şikâyetle bulunmadı ama sessizce oturdu ve Myles'in hayal kırıklığına uğramasına rağmen bir daha ona doğru bakmadı. Bunun yerine, başını biraz eğik tuttu, gözleri kucağında birbirine dolanmış ellerindeydi ve omuzları biraz yuvarlanmıştı. Birkaç dakika sonra Myles onun aslında rahatlamaktan zayıf düştüğünü fark etti. Böyle görünmesinin nedeni buydu. Görünüşe göre beyefendi için o kadar endişelenmişti ki, vücudu o ana kadar biraz güçten yoksun kalmıştı.

Onun kim olduğunu biliyor mu merak ediyorum.

Bu sorunun aklında kalmasına izin verdiğinde midesi bulandı. Leydi Rebecca'nın yaşadığı şok, içinde bulunduğu korku ve adamın adından hiç bahsetmemiş olması göz önüne alındığında, beyefendinin kim olduğunu bilmesinin mümkün olmadığını söyledi. Ama yine de aklında bir endişe vardı. Ya kadın adamın kim olduğunu bilmekle kalmayıp, aralarındaki tanışıklığı gizli tutmayı da çok istiyorsa? Adamın unvanından pekâlâ haberdar olabilirdi ama belki de aralarındaki bağlantı bir sebepten ötürü gizli tutulmuştu.

Myles başını salladı ve uzanıp gözlerini ovuşturdu. Ona böyle şeyler düşündüren şey aptallıktı. Leydi Rebecca'yla birbirlerine karşı aynı sevgiyi hissettiklerine tüm kalbiyle inanmıştı. Leydi Rebecca'nın başka bir beyefendiyle aynı anda, hele de yaz mevsiminden bu kadar kısa bir süre sonra bir ilişki kurmuş olabileceğini düşünemiyordu. O beyefendiyle ne olmuştu?

"Söylediğim gibi, Buffy Gruffy ile oynayacağız!" Bunu büyük bir zevkle haykıran Leydi Meyrick ellerini birbirine sürttü. "Aranızdan birini seçeceğim ve gelip çemberin ortasında duracaksınız. Sevgili oğlum tarafından gözleriniz bağlanacak ve daha sonra bu koltuklardaki herkes kendini yeniden düzenleyecek, böylece kimin nereye oturduğu anlaşılmayacak." Sanki ilk Noel tatili macerasına çıkan genç bir kız gibi kıkırdadı ve Myles zihnini oyuna sabitlediğinde düşüncelerinin daha kasvetli düşüncelerden uzaklaştığını fark etti. "Gözleri bağlı kişiyi birinin sandalyesine götüreceğim. Bazı sorular sormalarına izin verilecek ve sandalyedeki kişi cevap vermek zorunda olacak - gerçi sesinizi gizlemeye çalışmamanız için hiçbir neden yok. Bu işi çok daha ilginç hale getiriyor!"

Bunun üzerine grupta bir kahkaha tufanı koptu ve Myles kendini gülümserken buldu.

"Eğer doğru tahmin ederseniz, sandalyede oturan kişi herhangi bir sonuç olmaksızın gözleri bağlanacak olan bir sonraki kişidir - ama yanlış tahmin ederseniz, o zaman bir ceza ödenmelidir!"

Bunun üzerine çok sayıda ünlem sesi yükseldi ve genç kızların çoğu hemen kızarıp ellerini yanaklarına bastırdı. Daha önce pek çok Noel olayı yaşamış olan Myles, bu tür cezaların genç kızları eğlenmeye teşvik edebileceğini çok iyi biliyordu.

hızlı öpücükler ve nazik kucaklaşmalar. Peki ya Leydi Rebecca? Bir öpücüğü isteyerek kabul eder miydi?

"Anne, işlemleri hızlandırmak için cezaların bir çetelesini tutmamızı önerebilir miyim? Bunlar... gecenin sonunda takas edilebilir." Dük'ün gözleri parladı ve Myles kazanabileceklerinin vaadiyle nefesini içine çekti. Bu, belki de Rebecca'ya her zaman olduğu gibi şimdi de ona karşı bir şeyler hissettiğini kanıtlama fırsatıydı.

"Mükemmel bir öneri," diye kabul etti Leydi Meyrick. "Hanımlar, sizden istenen herhangi bir ceza için bazı ıvır zıvırlar vermeye hazır olmalısınız - ancak beyler ceza olarak yüzlerini isle doldurabilirler!"

Myles sessizce, herhangi bir beyefendinin Leydi Rebecca'dan ceza yerine bir ziynet eşyası alması durumunda, bunu onlardan almak için ne gerekiyorsa yapacağını, böylece Leydi Rebecca'ya geri verecek kişinin kendisi olabileceğini düşündü.

Oyun başladı ama ne yazık ki Leydi Rebecca'nın seçilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Myles en az yarım saattir sabırsızlıkla bekliyordu, sonunda Leydi Meyrick Lord Kingsley'i Leydi Rebecca'ya doğru yönlendirdi. Myles, Leydi Rebecca'nın yanaklarının son zamanlarda kızardığını ve Lord Kingsley'in kendisine yönelttiği soruları yanıtlarken gözlerindeki ışıltıyı görünce gülümsemekten kendini alamadı.

Sesini gerçekten de çok kısık tutuyordu - fısıltıya o kadar yakındı ki, Myles bile gözleri bağlı olan kendisi olsaydı bunu fark edemeyeceğini sessizce itiraf etmek zorunda kaldı. Lord Kingsley'nin gerçekten de çok kötü bir performans göstermesi ve sadece bir kibar adamı değil, iki bayanı daha tahmin etmesi onu rahatlattı. Bayanlardan hiçbiri Leydi Rebecca'ya yakın bir yerde oturmuyordu ve Leydi Meyrick gülerek göz bağını tekrar hareket ettirdi ve Leydi Rebecca'yı Lord Kingsley'e gösterdi. Lord Kingsley gerçekten de çok nazikti, başını sallayarak gülüyordu.

"Ne olacak Leydi Rebecca?" Leydi Meyrick gözleri parlayarak sordu. "İs mi yoksa para cezası mı?"

Leydi Rebecca başını eğdi, sonra Lord Kingsley eğilip bir dizinin üzerine çökerek isi almaması için sessizce yalvarırken güldü.

"Hükmen mağlubiyet o zaman."

"Teşekkür ederim, saygıdeğer leydim!" Lord Kingsley çok rahatlamış bir şekilde ayağa kalktı ve mendilini Leydi Rebecca'ya ziynet eşyası olarak verdi. Hiç şüphesiz Leydi Rebecca cezasını çekmeye gelecekti.

Ancak Lord Kingsley'den ne isteyebileceği de ayrı bir konuydu!

"Leydi Rebecca, sıra sizde." Leydi Meyrick geniş bir gülümsemeye Leydi Rebecca'ya ayağa kalkmasını işaret etti ve gözlerini bağlamadan önce genç kadını çevirdi. Myles kendini sandalyesinde öne doğru otururken buldu ve Leydi Meyrick'in seçtiği kişi her kimse Leydi Rebecca'nın cevaplarını tamamen yanlış anlaması için dua etti. Böylece öyle ya da böyle onlardan cezayı alabilecek ve böylece Leydi Rebecca'nın cezasını kendisine borçlu olacaktı. Böyle bir şey ilk kez yapılmıyordu ve son olmayacağından da emindi!

Oturduğu pozisyonundan mı yoksa yüzündeki ifadeden mi, Myles bilmiyordu ama her ne sebeple olursa olsun. Leydi Meyrick'in gözleri ona takıldı ve bir an sonra başıyla ona doğru işaret etti. Leydi Rebecca'yı ona doğru götürürken Myles'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Leydi Rebecca ona o kadar yakındı ki Myles istese uzanıp ellerine dokunabilirdi ama bunun yerine ellerini kucağında birleştirdi.

Leydi Meyrick geri çekildi ve diğer genç hanımların kıkırdamaları arasında, "Sorularınızın ilkinin sorabilirsiniz, Leydi Rebecca," dedi. Myles başını kaldırıp Leydi Rebecca'nın yüzüne baktı. Hafifçe gülümsüyordu ve gözlerini göremese de neşeyle parıldadıklarını hayal etti.

"Dua et, bana en sevdiğin hobilerinden bahset."

"Nakış işlemekten çok hoşlanırım." Myles sesini yükselterek ve alçaktan yükseğe, yüksekte alçağa doğru sallayarak elinden geldiğince cevap verdi ve nazik adamın neşeyle düşmesine ve genç hanımların kıkırdamasına neden olan gülünç bir cevap verdi. "Ve piyanoforte çalışmaktan çok keyif alıyorum. Öğretmenim çok iyi olduğumu söylüyor ama gamlarımı daha sık çalışmalıyım."

Leydi Rebecca güldü ama elleri birbirine dolandı.

Myles onun biraz gergin olup olmadığını merak etti. "Ve ikinci sorunuz, Leydi Rebecca."

Leydi Meyrick'in nazik teşvikiyle Leydi Rebecca bir nefes aldı ve ardından ikincisini sordu. Myles çok benzer bir sesle cevap verdi ve bir iki dakika sonra üçüncü sorusunu sordu. Bu kez Myles sesini iyice alçalttı ve tüm oda kahkahalara boğuldu. Leydi Rebecca'nın yanakları öfkeden kıpkırmızı kesildi ve Myles onun kim olduğunu anlayamayacağından emin bir şekilde sırtımdan kendini alamadı.

Leydi Meyrick tekrar öne çıktı ve elini Leydi Rebecca'nın dirseğine götürdü. "İki tahmininiz var. İlk tahmininiz nedir?"

Myles nefesini tuttu. Kadının ağzının kenarını çiğneyişinden çok az fikri olduğunu tahmin etti ve gerçekten de ilk tahmini Lord Northwick'ti. Odada bir mırıltı dolaştı ve Myles gözlerini kapadı. Ondan bir biblo almaya çok yaklaşıyordu, onları bir öpücüğü paylaşmaya götürebilecek bir biblo. Tek yapması gereken bir yanlış tahmin daha yapmaktı.

"Onun bir beyefendi olduğuna ikna oldum." Bir nefes aldı, dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra iç çekti. "Lord Blackhall mı?"

Myles gözlerini kapadı ve çılgılık atan ciğerlerine hava çekti. Etrafındaki herkes gülüyor ve tezahürat yapıyordu ve Leydi Meyrick Leydi Rebecca'nın gözlerindeki bağı çıkarıyordu. Bileğinden bir biblo -küçük gümüş bir bilezik- çıkarıp ona uzatırken yanakları kızarmıştı. Yüzgeçleri birbirine değdi ama kızınki soğuktu ve Myles aniden kaşlarını çatı. Kalbi sevinçten hopyayıp zıplıyordu, artık uzun zamandır umduğu şeyi yapabileceğini biliyordu ama yine de Leydi Rebecca'nın gözlerini izlerken kalbi yavaşça düzenli atışına devam etti. Tekrar oturmak için döndüğünde, Myles kısa bir süreliğine onun elini tuttu ama kadın başını bile çevirmedi. Myles başını eğdi, artık geri çekilen figüre bakamıyordu.

Kadın onun kadar memnun değildi. Eğer bu bağlantıyı istemiyorsa o zaman ondan bunu istemeyecekti. Arzusu sürekli olarak karşılanmamış olacaktı. Sadece birkaç dakika önce kalbini canlandıran umut şimdi ölmüş ve tozun içinde yatıyordu. Bacakları çökmüş, başı öne düşmüştü. Gümüş bileziği ona geri verecekti elbette ama ondan el sıkışmaktan başka bir şey istemeyecekti. Noel öpücüğü olmayacaktı. F ı s ı l t ı y l a konuşulan anlar olmayacaktı - ama hak ettiği tek şey buydu, çünkü en başta onun kalbini paramparça etmemiş miydi? Sessizce cezasını kabul etti ve kendisine ait olan üzüntü ve suçluluk duygusuna teslim oldu.

Leydi Rebecca'dan bir öpücük sadece bir rüya olabilirdi.

CHAPTERSEVEN

"I

Bu gerçekten sizin elbise seçiminiz mi?"

Annesi yatağına girdiğinde Rebecca ayağına kalktı.

"Evet, anne, ve bence çok hoş görünüyor, değil mi?"

Değil mi?" Annesinin onayını almak için kollarını hafifçe iki yana açarak arkasını döndü. Elbisesi kadife mavisinin bir tonuydu, çünkü bu küçük mevsimde pastel tonlardan daha fazlasını giymesine izin veriliyordu. Ancak annesinin ifadesinden, elbisenin ona pek de yakışmadığını düşündüğü anlaşıyordu.

Annesi burnunu kırıttı. "Sanırım benim seçeceğim bir şey değil, ama sana yeterince yakıştığına inanıyor gibisin."

"Ve değiştirmek için çok geç," diye kesin bir dille cevap verdi Rebecca, bu akşam ne seçerse seçsin annesinin tamamen farklı bir şey giymesi gerektiğini söyleyeceğinden oldukça emindi. Açıkçası, annesinin Rebecca'yı daha parlak renklerde görmeye alışması biraz zaman alıyordu. "Aşağı inelim mi?"

Annesi gülümsedi ve odadan çıkarken birlikte yürümeye başladılar.

"Peki bu öğleden sonra çok fazla ıvır zıvır dağıtmak zorunda kaldın mı?" Merdivenlere doğru ilerlerken annesi Rebecca'ya gülümsedi. "Leydi Amelia'nın en az altı öpücük vermek zorunda kaldığını duydum!" Rebecca başını iki yana salladı ama gülüşü biraz kırılıyordu. "Kesinlikle altı kadarını vermek zorunda kalmadım," diye cevap verdi. "Sadece iki biblo ve eğer bu oyunu o kadar çok oynamamış olsaydık, eminim ki sadece bir bibloya sahip olmayacaktım! Ama

Leydi Amelia'nın birçok kez Leydi Meyrick'i onu seçmesi için cesaretlendirdiğini düşünüyorum, çünkü ona gerçekten de çok sık gidiyor gibiydi."

Annesi usulca güldü. "Bu tür oyunlarda olması gerektiği gibi," diye gülerek cevap verdi, endişelenmemesi Rebecca'yı şaşırtmıştı. "Noel partilerinde her zaman hile olur. Eminim pek çok beyefendi Leydi Amelia'dan bir öpücük çalmak istemiştir ve bu yüzden Leydi Amelia biblolarını vermek zorunda kalmıştır. Bu Leydi Amelia'nın suçu olmayabilir, anlıyor musunuz?"

Öpücük çalma konusunda büyük bir uygunsuzluk olduğu düşünüldüğünde, annesinin böyle bir şey için belirgin bir endişe duymamasına şaşırان Rebecca cevap vermek için birkaç dakika bekledi. Bir bibloyu Lord Burton'a, diğerini de Lord Hastings'e vermişti. Her iki bey de henüz cezalarını tahsil etmemişti ve bu nedenle ne talep edileceği konusunda biraz gergin hissediyordu.

"Lord Burton ve Lord Hastings iyi beyefendiler," dedi annesi sessizce. "Bu akşam cezalarını çekeceklerinden ş ü p h e m yok, ama birini düşünürseniz Lord Hastings'i düşünmemenizi tercih ederim."

Rebecca hemen yürümeyi bıraktı, yaşadığı şok bir adım daha atmasını engelledi. Leydi Wilbram başını çevirdi, gözlerinde sorgulayıcı bir bakış vardı ama Rebecca sadece ona bakmakla yetindi, yüreğini aniden korkunç bir korku kapladı. Lord Hastings'in tanışıklıklarına son vermesinin kendi ailesiyle bir ilgisi olamazdı herhalde?

"Rebecca," annesi yavaşça ona doğru geldi. "Bir sorun mu var?"

Rebecca, Lord Hastings'le olan tanışıklığını annesinin bilmesine izin veremeyeceğini hatırlayarak gözlerini kaçırdı. "Böyle bir şey söylediğinizi duyduğuma biraz şaşırdım, hepsi bu. Lord Hastings'in bir sorunu olduğunu düşünmemiştim."

"Hayır, kesinlikle yok." Annesi iki omzunu birden silkti. "Anlamıyorum ama babanızın beyefendiden biraz hoşlanmadığını biliyorum. Nedenini anlamıyorum ve ona hiç sormadım, ama beyefendiyi çok az tanıdığınızı düşünürsek, bu çok büyük bir fark yaratmamalı."

Soğuk bir el Rebecca'nın kalbine buz gibi parmaklarını doladı. Lord Hastings, babası yüzünden tanışıklıklarına son vermiş olabilir miydi? "Bunu söylemen çok tuhaf anne," diye mırıldandı.

balo salonuna doğru ilerlerken mırıldandı. "Lord Hastings hakkında hiç kötü bir şey duymadım."

"Hayır, ben de öyle," diye cevap verdi, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi. "Hadi canım, balonun tadını çıkaralım. Eminim bu gece sana eşlik etmek için can atan pek çok beyefendi olacaktır ve Dük'ün yakınlardan daha fazla konuk davet etmiş olması bu geceyi mükemmel kılacaktır."

"Eminim."

Diğer konuklara rağmen Rebecca'nın gözleri balo salonunda Lord Hastings'e dair bir işaret aradı ama yüzü gözüne çarpmadı. Onun yerine Bayan Moir doğrudan yanına geldi, Rebecca'nın kolunu tutarken dudaklarından bir çığlık yükseldi.

"Dans kartımda şimdiden dört dans var ve ben sadece birkaç dakikadır buradayım!" Güldü ve başını salladı. "Eminim sizinki de öyle olacaktır, çünkü beyler bu gece dans etmeye çok hevesliler."

Rebecca bundan hiç zevk alamazdı, çünkü kalbi çok ağırdı, annesinin Lord Hastings'le ilgili olarak ona söylediklerinden dolayı çok yıpranmıştı. O akşam yapmak istediği tek şey Lord Hastings'i bulup onunla şu anda aklını kurcalayan her şeyi konuşmaktı - ve ne çok şey vardı!

Öncelikle, konuşmaları gereken atlı beyefendi meselesi vardı. Daha sonra, notuyla yaptığı şey için kendisini affetmesi için ona yalvarmayı çok istiyordu. Bu konu konuşulduktan sonra, annesinin ona az önce anlattıkları hakkında konuşmaya can atıyor, ondan ayrılmasını isteyen babası olup olmadığını öğrenmek istiyordu - çünkü eğer böyle bir şey doğruysa, o zaman beyefendiyi çok yanlış değerlendirmemiş miydi?

"Odada birlikte dolaşmamızın bir sakıncası yok, değil mi?"

Annesine dönen Rebecca, annesi onu kovarcasına uzaklaştırırken gülümsemeyi başardı. Her ne sebeple olursa olsun, Noel ev partisi annesinin adab-ı muaşeret konusundaki sıkı kontrolünü gevşetmiş gibi görünüyordu, çünkü şimdi sadece gülüyor ve ikisini de el sallayarak uğurluyordu, oysa yaz mevsiminde Rebecca bir arkadaşıyla birlikte olsa bile ona eşlik etmekte ısrar ederdi.

"Elbette, canım. Ama yeni bir centilmen seninle dans etmek isterse hemen bana gel. Birlikte çıkacağın her nazik erkeğin tamamen onurlu olduğundan emin olmalıyız."

Leydi Sutton, Leydi Wilbram'ın yanına gelerek, "Bu konuda endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum," diye söze karıştı. "Dük'ün tanıdıklarının hepsi mükemmel birer beyefendi olacak. Bundan kesinlikle eminim!" Rebecca'ya sırtarak bakan kızına gülümsedi.

Bu söz üzerine hem Leydi Sutton hem de Leydi Wilbram belirli bir iki beyefendiden söz etmeye başladılar ve Rebecca da Lord Hastings'in adının geçmesinden korkarak hemen arkasını döndü.

Bayan Moir omzunun üzerinden geriye bakarak, "Annem çok garip davranıyor, kabul ediyorum," dedi. "Oldukça rahat görünüyor ve benim nerede olduğum konusunda Londra'dayken olduğundan çok daha az endişe duyuyor!"

Rebecca gülümsedi ve gözlerini odanın içinde gezdirerek Lord Hastings'i aramaya devam etti. Onu hiçbir yerde göremedi.

"Benim annem de aynı - her ne kadar bu konuda konuşmak istemesem de!"

"Peki tam olarak kimi arıyorsunuz?"

Rebecca arkadaşına bakarak başını salladı ve içini çekti. "Senden hiçbir şey saklayamam, değil mi?"

Bayan Moir güldü. "Hayır, yapamazsınız."

Rebecca'nın dudaklarından bir iç çekiş daha döküldü. "Birkaç dakika önce önemli bir şey söylendi," dedi Rebecca ona.

"Açıklanacak, ayrıntılarına girilecek çok şey var ama annemin Lord Hastings hakkında öyle bir şey söylediğini belirtmeliyim ki, üzüntü ve hayal kırıklığının Lord Hastings'in kendisinden ziyade bambaşka birine odaklanıp odaklanmaması gerektiğini düşünmeme neden oldu." "Ama yakın ilişkinizi daha başlamadan bitiren kişi o- önemli bir şey geldi, değil mi?" Rebecca başını eğince Bayan Moir sordu. "Öyleyse neden suçu başkasının omuzlarına yüklemek istiyorsunuz? Sanki birisi onun böyle yapmasını emretmiş gibi değil, değil mi?"

Bayan Moir kalbini ve elini parçalayan sözleri söylerken Rebecca'nın midesinde bir şeyler sertçe tekmelendi. "Ya tam olarak böyle olduysa?" diye mırıldandı sessizce. "Biri onun elini zorladı."

"O zaman size söylerdi, değil mi?"

Arkadaşının gözleri Rebecca'nın yüzünü aradı ama Rebecca'nın verebileceği tek cevap başını sallamak oldu. Ne de olsa ona babasının Lord Hastings'ten açıkça hoşlanmadığını söylemek istemiyordu,

Çünkü bu babasını kötü bir duruma düşürebilirdi ve eğer doğru olduğu kanıtlanmazsa, o zaman işler gerçekten çok kötü görünürdü.

Bayan Moir zekice bir tavırla, "Demek önemli bir nedenden dolayı size söyleyemediğini düşünüyorsunuz," dedi. "Onunla neden bu kadar acilen konuşmak istediğinizi şimdi anlıyorum."

"Keşke onu bulabilseydim," diye iç geçirdi Rebecca odayı bir kez daha ararken, ama yine de onu hiçbir yerde göremedi.

"Biblonuz, Leydi Rebecca."

Lord Burton önüne geçip oyun sırasında kendisine vermesini istediği küçük saç tokasını uzatınca nefesi kesildi. Küçük bir gülümsemeyle tokayı ondan geri aldı ve umutsuzca ona katılmak için bu anı seçmemiş olmasını diledi.

"Peki ne istiyorsunuz Lord Burton?" Rebecca ona bir bakış fırlattığında Bayan Moir'in gözleri parladı ama arkadaşının sadece bir kaşını kaldırdığını gördü. Yüzünü hoş bir gülümsemeye zorlayarak dikkatini tekrar Lord Burton'a yöneltti.

"Evet, Lord Burton, benden ne istiyorsunuz?" Çoğu beyefendinin bir öpücük çalması olağan bir şeydi ama Lord Burton omuzlarını silkerek bununla ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

"Ben sadece dans seçimimi soracağım - ve eğer herhangi bir beyefendi benim istediğim dansa sahipse, o zaman vazgeçmek zorunda kalacak."

Rebecca, kendisinden önemli bir şey istemeyeceği için çok rahatlamış bir şekilde gülmesine izin verdi. "Bunu size kolayca verebilirim sevgili Lord Burton, çünkü ne yazık ki henüz hiç dansım yok."

Lord Burton hemen bir elini göğsüne götürerek sahte bir dehşete kapıldı.

"Ama böyle bir şey nasıl olabilir? Sizin adınıza dehşete düştüm, Leydi Rebecca."

"Olmanıza gerek yok," diye cevap verdi Rebecca, Lord'a inat kendini gülümserken buldu. Burton'ın bariz üzüntüsüne rağmen. "Balo salonuna daha yeni adım attım ve Bayan Moir tarafından hemen esir alındım."

Arkadaşı ona takılması karşısında bir şaşkınlık nidası attı ve Rebecca dans kartını Lord Burton'a vermeden önce güldü.

"Böyle bir şeyi düzeltmeme izin verin, ancak dans kartınızı alan ilk beyefendi olduğum için çok memnun olduğumu söyleyeceğim. Bu, eğer istersem hepsini kendime saklayabileceğim anlamına geliyor!"

Lord Burton sırtarak onun iyi niyetini takdir ederken Rebecca

tekrar güldü. Ama dans kartını geri almak için uzandığında

Lord Burton'ın parmaklarının arasından çekip alınca büyük bir şaşkınlık yaşadı.

"Dans kartınıza bir isim daha ekleyebileceğimden eminim."

Rebecca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve şimdi dans kartını inceleyen ve gülümserken bir anlığına ona bakmak için dönen beyefendiye bakarken kelimelerin ağzından kaçırıldığını fark etti.

"Ben - ben tanıştırıldığımı sanmıyorum." Adamı dikkatle inceledi; oldukça sırim gibi bir vücudu, koyu renk saçları, titrek gri gözleri ve yüzüne yayılan geniş sırıtışı gördü.

"Ama Meyrick Dükü'nün balosundayız, değil mi?" dedi omuz silkererek. "Tüm görgü kurallarına uymak zorunda değiliz. Henüz tanıştırılmamış olmamıza rağmen benim gibi biriyle dans etmekten hayal kırıklığına uğramayacağınıza eminim." Bakışları Lord Burton'a doğru kaydı. "Eminim Lord Burton tanıştırma işlemini yapacaktır, eğer isterseniz."

Lord Burton kollarını göğsünde kavuşturmuş, *herhangi bir* tanışma isteğinin olmadığını ve söz konusu beyefendiyi gerçekten de çok kaba bulduğunu açıkça belli etmişti.

Ancak bu genç adamı geri çevirmişe benzemiyordu, çünkü sadece güldü ve vals için adını karaladı - tabii ki Rebecca'nın dehşetine r a ğ m e n .

"Buraya sadece adımın baş harflerini yazdım ki adım bir süre daha gizemli kalabilsin," dedi dans kartını ona geri verirken sinsi bir gülümsemeye. "İtiraf etmeliyim ki gizemli olmaktan hoşlanıyorum. İyi akşamlar, Leydi Rebecca."

Rebecca zorlukla yutkunarak genç adama baktı ve onun adını nereden öğrendiğini merak etti. Bayan Moir ellerini kalçalarına götürerek bir tür ünlem işareti yaptı.

"Ne iğrenç bir beyefendi!"

Lord Burton iç çekerek, "Kesinlikle katılıyorum," diye başını salladı. "Şüphesiz sizinle konuştuğumu duydu ve kendini öne çıkarmayı düşündü." Lord Burton omuzlarını silkerken ellerini iki yana açtı. "Bağışlayın beni, Leydi Rebecca. Biraz daha hızlı hareket etmeliydim."

"O zaman bu adamı tanıyorsunuz?" Rebecca başını çevirerek adamı tekrar görebilmek için boynunu bükte ama adam çoktan kalabalığın arasına karışmıştı. "Lütfen, kim o?"

Lord Burton başını salladı. "Tanışıyor olabiliriz ama itiraf etmeliyim ki ne adını ne de unvanını hatırlıyorum. Bunun için beni affedin Leydi Rebecca. Hatırlayamadığım için gerçekten özür dilerim."

"İyi akşamlar."

Rebecca şaşkınlıkla irkildi, kendisine bu kadar yakın birini duymayı beklemiyordu. "Lord Hastings."

Kaşları kalktı. "Seni korkuttum mu?"

Yutkundu. "Ah, bağışlayın beni. Beni bir ikilem içinde buldunuz."

Yine de seni gördüğüme çok sevindim, diye düşündü kendi kendine, son kısmı yüksek sesle söylememeyi tercih ederek.

"Az önce bir yabancı Leydi Rebecca'nın yanına geldi, dans kartını kaptı ve onunla vals yapacağını söyledi!" Lord Burton başını salladı ve Rebecca Lord Hastings'in kaşlarını çatışını fark etti.

"Bu doğru mu?"

Lord Hastings'in bakışları onunkilere sabitlenince Rebecca başını salladı. "Gerçekten de öyle. Tanıştırılmadığınızı söyledim ama o sadece güldü."

Lord Hastings gözlerini kırptırdı, sonra da sorumlu kişiyi görebilecekmiş gibi omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Ne kadar saygısızca. Bunu duyduğuma çok şaşırdım ve umarım fazla üzülmemişsinizdir, Leydi Rebecca. Eminim daha sonra onunla dans etmenize gerek yoktur. Bu şartlar altında dansı reddettiğiniz için kimse sizi suçlamaz ya da uygunsuz bulmaz."

Rebecca başını salladı. "Ne yazık ki, dans kartımı doldurmadığım sürece ondan kaçabileceğimi sanmıyorum. Onunla dans etmemi isteyecek ve kartımda onun adı olduğu için Reddedemeyeceğim, çünkü utancım çok büyük olacak." Böyle bir felaketle karşı karşıya kalacağını düşününce midesi bulandı ve yüzünü buruşturdu - ama Lord Hastings birdenbire sırttı ve kahverengi gözlerine bir ışık geldi.

"Böyle bir şey kolayca çözülür." Bir elini uzatarak küçük bir selam verdi. "Dans kartınızı alabilir miyim, Leydi Rebecca?"

Hiç tereddüt etmeden ona verdi, beyefendinin baş harflerini kazıyıp yerine kendi adını yazdığını görünce gözleri büyüdü. Bayan Moir kıkırdadı ama Rebecca sadece Lord Hastings'in yüzüne bakabildi, elleri kalbinde kenetlenmişti ve ona geri verirken gülümsediğini gördü. Orada bir yumuşaklık vardı

Nezaketten bahseden, onu herhangi bir utançtan kurtarmaya hevesli. Bir zamanlar onun sahip olduğuna inandığı karakteri tekrar aklına geldi ve kendini gülümserken buldu. O gerçekten de onurlu bir beyefendi miydi? Bundan şüphe edebileceğini sanmıyordu.

Bir anda, onunla konuşmak istediği her şey aklına geldi ve bunu yapmak için ağzını açtı - tam da quadrille anons edilirken. Lord Burton hemen kolunu uzatarak onun niyetini yarıda kesti ve tabii ki kabul etmekten başka çaresi yoktu. Lord Hastings'e tek bir kelime bile söylemeye fırsat bulamadan konuşmak istediği her şey aklından uçup gitmişti... ve Rebecca bir kez daha beklemek zorunda kalmıştı.

"ACELE EDİN, LEYDİ REBECCA!"

Rebecca hızla döndü, neredeyse her dans için dışarı çıktığında bir o yana bir bu yana çekiliyordu. Miss Moir'in yanına döndüğünde, hepsi de onunla dans etmek için can atan en az altı beyefendi yanında duruyordu ve dans kartı kısa sürede dolmuştu. Lord Hastings'le vals sırasında konuşmaya karar vererek diğerleriyle dans etmeye devam etti ve o tuhaf adamla dans etmek zorunda kalmayacağını bildiği için rahatladı.

Ancak şimdi, dans pistine doğru götürülürken başını çevirdi, dışarı çıkan diğer çiftlerin arasında koşuşturdu, Lord Hastings onu yönlendirirken kalbi öfkeyle çarpıyordu. Yüzüne baktığında Lord Hastings ona sırtıyordu ve o da kendini içten içe gülerken buldu.

"Vals için oldukça hazırlıklıydınız Lord Hastings." "Kesinlikle öyleyim, Leydi Rebecca. Valsimi kaçırmak istemezdim. Seninle dans edeceğim, özellikle de şimdi başka bir beyefendiden çaldığım için."

Ona gülümsedi ve müzik başladığında kollarına atıldı. Balo salonunda dans ederlerken bir anda bütün düşünceler aklından uçup gitmişti. Sanki yaz mevsimine geri dönmüşlerdi, sanki Almacks'taydı, Londra'daydı ve daha önce birçok kez yaptığı gibi onunla dans ediyordu

daha önce defalarca. Aynı duygular içinde yükseldi, adamın gözlerine bakarken nefesi hafifçe kesildi. Artık gülümsemiyordu ama kaşları da çatık değildi. Onun yerine, gözlerinde titreyen altın zerrecikleriyle sadece bakışlarını ona dikmişti. Aslında o da kızla aynı şeyleri mi düşünüyordu? Kendini daha önce paylaştıkları her şeye geri dönmüş olarak mı buluyordu? Ona en son ne zaman sarıldığını mı düşünüyordu?

Dansın bir parçası olarak, bir an için uzaklaşmak zorunda kaldı, sadece tekrar ona geri dönmek için ve o anda duyguları kendilerini yeniden ikiye katladı. Dili dudaklarının kenarını yalamak için dışarı fırladı ve her nedense Lord Hastings'in nefesi o kadar keskin kesildi ki kadın bunu duydu. Şaşkınlıkla ona baktı ama başını başka yöne çevirirken çenesi öfkeyle çalışıyordu. Sanki artık onun gözlerinin içine bakamıyordu.

Dans sona erdi ve rahatlamaya benzer bir şeyle ondan uzaklaştı. Onun yakınlığı pek çok büyük duyguyu beraberinde getirmişti ve bu duygular o kadar ağırdı ki yürürken kendini ağırlık altında hissediyordu. Duyguları bu kadar bulanıkken, diline baskı yaparken onunla nasıl konuşacaktı?

"Leydi Rebecca." Adam ona kolunu uzattı, o da kolunu tuttu ve hemen odanın kenarına, dans etmeyenlere doğru yürümeye başladı.

"Leydi Rebecca," dedi tekrar, hâlâ kaşları çatıktı. "Ben... Ben bir şey ima etmedim..." Cümlesini tamamlayamadan nefes nefese kaldı ve kızın yanaklarına öfkeyle bir sıcaklık yayıldı.

Ben de öyle," diye dürüstçe cevap verdi, onun kelimelere dökemediği şeyin ne olduğunu tamamen anlamıştı. "O beyefendinin yerinde benimle dans etmeye istekli olduğunuz için teşekkür ederim. Bundan kurtulduğum için çok minnettarım ve bana karşı jestiniz yüzünden başka biriyle dans etmekten çekilmek zorunda kaldıysanız özür dilerim."

"Bunun için özür dilemene gerek yok." Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Araya girdiğim için mutluydum ve hayır, başka biriyle dans etmek gibi bir niyetim yoktu." Boştaki elini karşıya uzatıp parmaklarının kısa bir süreliğine onun koluna değmesine izin verdi. "Seninle tekrar ayağa kalkmaktan mutluluk duydum."

Sesi o kadar alçak ve yumuşaktı ki, Rebecca ona bakmaya cesaret edemedi, öyle ki göğsünü saran bir sıcaklık vardı

ve yüzüne.

Lord Hastings, sanki aralarında kaynayan garip gerilimi anlamış gibi kabaca boğazını temizledi. "Dans kartınızı alan adamın adı neydi? Öğrenmeye fırsatınız oldu mu?"

Rebecca başını salladı. "Hayır, görmedim." Küçük, kuru bir kahkaha attı. "Yine de çok yakında onunla tekrar tanışacağımıza eminim, çünkü dansının elinden alınmasından pek memnun olacağını sanmıyorum!"

"Katılıyorum, ama bunun kendi hatası *olduğunu* kabul etmek zorunda, çünkü kaliteli genç bir hanımefendinin, Mesih-mas zamanı olsa bile, daha önce hiç tanıştırılmadığı bir beyefendinin yanında durmasını bekleyemez!"

Rebecca bir şey söylemek üzereyken gözleri yavaşça onlara doğru ilerleyen bir adama takıldı; yüzünde hınzır bir sırıtış belirirken küçük adımlar atıyordu. Kaşları havaya kalktı. "Görünüşe göre tahminim gerçekleşecek Lord Hastings, hem de çok geç olmadan." Çenesiyle yaklaşmakta olan adamı işaret etti. "Benimle dans etmek isteyen kaba saba beyefendi bu, ama kızgın görünmediği için rahatladım!" Yumuşak bir şekilde güldü. "Benimle dans edememek o kadar da büyük bir hayal kırıklığı değil gibi görünüyor."

Lord Hastings kıkırdadı. "Öyle olduğunu pek sanmıyorum." Başını beyefendiye doğru çevirdi ve Rebecca'yı çok şaşırtan bir şekilde aniden durdu. Rebecca şaşkınlıkla ona baktı, kaşlarının çatıldığını, çenesinin gerildiğini ve gözlerinin kısıldığını gördü.

"Lord Hastings?" Sessizce konuşarak ilerlemeye çalıştı ama Lord Hastings kararlılığını sürdürdü. "Bir sorun mu var?"

Diğer beyefendi hâlâ onlara doğru ilerliyordu ama gözleri Rebecca'ya değil, Lord Hastings'e dikilmişti. Rebecca yavaşça Lord Hastings'in bu adamı tanıdığını fark etti ve ikinci adam yaklaşırken sessizliğe gömüldü.

"Görünüşe göre Leydi Rebecca'nın dansını benden çalmışsınız." Beyefendi başını eğdi ama Lord Hastings gülümsemedi. Rebecca ne diyeceğinden emin olamadığı için kendini neredeyse ona yapışmış halde buldu.

"Uygunsuzluğunuz göz önüne alındığında bunun gerekli olduğuna inanıyorum." Lord Hastings hızlıca konuştu, sesi alçaktı. "Burada ne işiniz var?"

İlk beyefendi kıkırdadı. "Dük'ün misafirperverliğine kısa bir süreliğine izinsiz girmeye geldim. Beni birkaç gün kalmam için davet etti, tabii ki ben de kabul ettim."

Lord Hastings'in gergin çenesinden keskin bir nefes çıktı, ifadesi hâlâ karanlıktı ve Rebecca kolunu sıkıca bastırana kadar Lord Hastings onunla konuşmak için başını çevirmedi.

"Beni affedin Leydi Rebecca." Bir elini uzattı. "Bu gentleman, bir tanışma kelimesi bile etmeden kendisiyle dans etmenizi isteyen bu görgüsüz adam, bir dakikanızı bile ayırmanız gereken biri değil."

Diğer beyefendi bir şey söylemek istedi ama Lord Hastings sadece bir elini kaldırarak onu susturdu.

"Yine de adını bilmek isterim."

Lord Hastings gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, çenesi hâlâ öfkeyle çalışıyordu. "Pekâlâ." Gözlerini açarak ona baktı ve Rebecca ürperdi. Onun gözlerini hiç bu kadar karanlık görmemişti.

"Leydi Rebecca, bu benim kardeşim."

CHAPTER EIGHT

Myles yüzünde neşeli bir sırıtışla duran küçük kardeşine ters ters baktı. "Burada ne işin var Shelbourne?" "Ne demek istediğini anlamıyorum." Kardeşi omuz silkerek ellerini iki yana açtı. "Sana söyledim. Dük bana küçük bir misafirperverlik teklif etti ve ben de kabul ettim. Ayrıca, bu mevsim kardeş sevgisinin mevsimi değil mi? Herkese iyi niyet gösterme mevsimi değil mi?"

Myles kaşlarını çattı. "Ama bu senin neden burada olduğunu söylemiyor." Kardeşinin gözlerinin Leydi Rebecca'ya döndüğünü gören Myles'ın içi burkuldu. Onun bu hanımefendiyle daha fazla yaklaşmasına izin veremezdi.

"Lütfen beni affedin, Leydi Rebecca. Sizi arkadaşınız Bayan Moir'e götürmeme izin verin. Ondan sonra kardeşimle konuşacağım."

"Buna gerek yok," diye itiraz etti kardeşi ama Myles hemen başını salladı.

"Hayır. Leydi Rebecca'nın daha fazla tartışma duymasına gerek yok. Aramızda olmaz." Kardeşine sert bir bakış göndererek, Myles'ın dönmesi için gereken süre boyunca kaçmaması konusunda onu uyardı ve kardeşinin tam olarak bunu yapacağına olan inancıyla oradan uzaklaştı. Myles'ın kardeşi uğruna ne kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldığı önemli değildi. Shelbourne b a s i t ç e onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu - yardım için onu çağırmak istemediği sürece.

"Sanırım kardeşinizi burada görmeyi beklemiyordunuz."

"Hayır, yapmadım." Myles boğazını temizleyerek başını çevirdi ve kardeşinin hâlâ orada olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Kabalığı için özür dilerim."

"Ve bu özür dilemenizi gerektirecek bir şey değil." Leydi Rebecca ona gülümsedi ama bu gülümseme uzun sürmedi. "Bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin ama yine de konuşmak istediğin bir şey olursa seni dinlemekten memnuniyet duyarım. Belli ki kardeşinizle aranızda bazı sorunlar var."

Myles'ın dudaklarından hafif kırık bir kahkaha döküldü. Kadının gözlerindeki şaşkınlığı fark etti ve hemen, utanç içinde, özür diledi. "Bağışlayın beni, Leydi Rebecca. Onun buradaki varlığı biraz şok etkisi yarattı."

Leydi Rebecca sempatik bir şekilde gülümsedi, sonra ayrılmadan önce bir anlığına eline dokundu. Aralarında başka bir şey konuşulmadı ama yine de Myles, Leydi Rebecca uzaklaşırken bile onun rahatlatıcı varlığının devam ettiğini hissedebiliyordu. Kardeşinin beklediği gerçeğine rağmen, ona göz kulak olmaktan kendini alamadı. Neden bu duygunun kendisini ondan uzaklaştırmasına izin vermişti ki? Bu hayatının en akılsızca davranışlarından biriydi ve aptallığı için kendine lanet etti. Topuklarının üzerinde dönerek hızlı adımlarla kardeşine doğru yürüdü. O geniş sırtış hâlâ yüzündeydi ama Myles'ın kolundan tutup onu gölgelerin içine doğru çektiği göz önüne alınırsa bu sırtış çabucak kaybolmuştu.

"Bana söyleyeceksin *ve şimdi söyleyeceksin*, burada tam olarak ne yapıyorsun?" Sert konuştuğunun farkındaydı ama bunu çok az dikkate alıyordu, kolunu çekip omuz silkmiş olan kardeşine hiddetle baktı.

"Neden tüm sorularına cevap vermek zorunda olduğumu anlamıyorum, kardeşim. Ben de senin gibi Dük'ün Noel ev partisine geldim. Aramızdaki fark nedir?"

"Benimle oyun oynamaya kalkma," dedi Myles. "Varlığınızı neden sorguladığımı çok iyi biliyorsunuz. Siz güvenilecek bir adam değilsiniz. Aslında, sizi tanıyan hiçbir beyefendi size *zerre* kadar güvenmemeli. Beni birçok kez incittiniz ve buna rağmen ve aptallığıma rağmen, sizi korumak, sizi eski haline getirmek için çok şeyden vazgeçtim."

Kardeşi bir parmağını göğsüne saplamıştı. "Ve bunu sadece benim iyiliğim için yaptığna bir an bile inanmıyorum. Bunu yaptın çünkü beni gerçekten düşünmek yerine sadece aile ismimizi düşünüyorsun."

Myles buna gözlerini devirmekten başka bir tepki vermedi. Kardeşi birçok kez ona böyle şeyler söylemeye çalışmıştı,

kalbine zorla sokulmaya çalışılan suçluluk duygusunu biliyordu ve Myles buna pek çok kez boyun eğmişti. Tekrar aptal yerine konmak istemiyordu.

"En azından ben soyumuzu düşünüyorum," diye karşılık verdi. "İstediğin kadar ön eğilim gösterebilirsin, ama benim çabalarım olmasaydı, soyadımızın çevremizdekilere nasıl görünebileceği konusunda en ufak bir düşünceye bile sahip olmadığını biliyorum. Bunun gerçekten farkında değil misiniz?"

Bunun üzerine kardeşi sadece alay edip gözlerini devirdi ve Myles öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı. Shelbourne kendisinden başka hiç kimseyi gerçek anlamda düşünmemişti. Bencilliğini sürdürmesi Myles'ı pek şaşırtmamalıydı, ama yine de içinde büyük bir rahatsızlık vardı. Kardeşinden gelen bir başka iç çekiş, Myles'ın ne kadar isterse istesin ondan gerçeği öğrenemeyeceğinin farkına v a r m a s ı n ı sağladı.

"Pekâlâ. Eğer burada Dük'ün Noel evinde kalacaksanız Parti, ne kadar uzun süre senin varlığıyla acı çekmek zorunda kalırsak kalalım, şunu bil ki sevgili kardeşim, seni *çok* dikkatli izleyeceğim. Tek bir hareketin bile gözümünden kaçmayacak ve burada tek bir kişiyi bile incitecek herhangi bir şey yaparsan, o zaman yüzleşmen gereken pek çok sonuç olacak."

Kardeşinin yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi ve Myles bir an için gerçeği öğrenebileceğini umdu. Ama bir sonraki an o tanıdık sırtış, kırık bir kahkaha geldi ve Shelbourne uzaklaştı. Myles ne yaptığını anlayamadan kardeşinin kolunu kavradı. Kelimeler dudaklarına geldi ve kendini tutamadı, daha iyi düşünmeden onları açıkça ifade etti.

"Ve Leydi Rebecca'dan uzak duracaksın. Beni duyuyor musun, Shelbourne? Ondan *uzak* duracaksın."

Kardeşi onun bakışlarını sabit tuttu. Nazik bir omuz silkmeden başka bir yanıt gelmedi ve Myles kardeşinin şimdi sırf inadına onun dediğini yapmak yerine Leydi Rebecca'nın yanına gideceğinden endişelendi. Dudaklarını yalayarak kardeşinin gidişini izledi, yüreğinde ağır bir sızı büyüyordu.

Kardeşi bunu bilemezdi, çünkü Myles bunu ona hiç söylememişti ama Leydi Rebecca'dan uzaklaşmak zorunda kalmasının nedeni Shelbourne'du. Gerçek Myles'ın kalbinde acı verici ve ağırdı ama ondan kaçamıyordu. Bu farkındalık

Öylesine öfkeli ve üzgündü ki başını geriye atıp hüsrarla kükremek istedi. Bunun yerine, öfkesini kontrol altında tutmak için ellerini sıkıca kavuşturarak hiçbir şey yapmamak zorunda kaldı. B u , böyle bir durumda yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey değildi. Gözlerini açarak çenesini tekrar kaldırdı. Bir şekilde bu durumun üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaktı. Kardeşinin geldiği gibi hemen gitmesi en iyisi olurdu ama bu arada Myles'in durumla yüzleşmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Hiç şüphesiz Leydi Rebecca'ya neden böyle davrandığını bir şekilde anlatması gerekecekti.

"Aptalca davrandım." Derin bir nefes aldı. Myles doğrudan Leydi Rebecca'ya bakabilmek için başını çevirdi, ama Leydi Rebecca başka bir genç kadınla konuşuyordu ve bir kez bile ona doğru bakmadı, ama Myles sadece ona bakmaktan memnundu. Ona sanki yavaş yavaş birbirlerine geri dönüyorlarmış gibi geliyordu ama yanında kardeşi varken daha fazlasını yapmaya cesaret edemiyordu. Shelbourne'un tüm aileyi utandıracak kadar uygunsuz davranacağından, yaptıklarının tüm grubu utandıracağından büyük ve muazzam bir korku vardı. O zaman ne olacaktı? Leydi Rebecca, kardeşi böylesine uygunsuz davranan birine bağlı olduğu için utanarak ondan tamamen uzaklaşır mıydı? Onu suçlayamazdı, çünkü kardeşinin davranışlarından uzun zamandır utanç duyuyordu ama yine de ne yapabilirdi ki? Şimdiye kadar her şeyi denemişti ve Shelbourne değişmemişti.

Derin bir nefes alarak, sonunda kendini tekrar gölgelerin arasından çıkarak diğer konukları selamladı. Kardeşinin gelişine gereğinden fazla dikkat çekmek istemiyordu. Belki de her şey yoluna girecek ve gereksiz yere endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Böyle bir şeyin gerçekleşmesinin imkânsızlığını düşünürken dudaklarından alaycı bir gülümseme geçti. Kardeşi ne zaman orada olsa, bela da onunla birlikte gelirdi.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Ah, kardeşiniz geldi Lord Hastings! İtiraf etmeliyim ki onu gördüğümde biraz şaşırdım çünkü çok az tanışıklığımız var ve benim arazim onunkinden çok uzakta - ama tabii ki

bu Noel sezonunda ona eşlik etmek istiyorum. Böyle bir zamanda böyle bir şey yapmazsam çok insafsızca davranmış olurum!" Dük oldukça gülünç bir şey söylemiş gibi sırtıttı, ama Myles gülümseyemedi bile. Elbette Dük, Shelbourne'un beraberinde getirebileceği sorunların farkında değildi. Bu nedenle Myles'ın Dük'e Shelbourne'u mümkün olduğunca çabuk evinden çıkarmasını tavsiye etmesi akıllıca olur muydu, yoksa bu sadece daha fazla soruya yol açar mıydı?

Myles birden Dük'ün kardeşinin gelişinden kendisini sorumlu tutacağından korkarak, "Ev partinizden onu haberdar etmedim, Majesteleri," dedi ama Dük yine gülmekle yetindi ve Shelbourne'la birlikte vakit geçirme fırsatı bulduğu için çok mutluymuş gibi bir elini havaya kaldırdı.

"Onun gelişi konusunda endişelenmenize gerek yok Lord Hastings. Bu Noel ev partisinden hoşlanmaya hiç niyetim olmamasına rağmen, evimde bu kadar çok misafir olmasına yavaş yavaş alışmaya başladığımı fark ediyorum. Annemin yanında böyle bir şey söylemezdim ama en azından size itiraf edeyim, ben de keyif almaya başlıyorum."

"Kardeşimin kalmasına izin verdiğiniz için çok nazıksınız." Dük'e Shelbourne'a karşı dikkatli olmasını söyleme düşüncesi Myles'ın aklından hemen uçup gittiği için söylenecek başka bir şey yoktu. Böyle konuşamazdı, şimdi olmazdı. Belki bu fırsat daha sonra eline geçerdi.

Ancak tam o anda ağabeyi odaya girdi. O anda odada sadece beyler vardı, çünkü hanımlar hep birlikte salonda çay içiyorlardı ve bu nedenle beyler kütüphaneye kapanmışlardı. Odaya girerken dudaklarından dökülen küstah "Öğleden sonra iyi!" Myles'ın irkilmesine neden oldu. Diğer beyefendilere bir kez daha bakınca hepsinin bu yeni gelene biraz şaşırdığını anladı ve gerçekten de Shelbourne her bir beyefendinin yanına gidip kendini tanıtır tanıtmaz ve pek çok sohbeti hiç düşünmeden böler bölmez kendisini yüksek sesle karşıladı.

Myles odadan çıkma vaktinin geldiğini biliyordu. Burada durup bunu izleyemezdi. Göğsünde tekrar tekrar kabaran utancı hissedemiyordu. Başka bir iş bulmasının zamanı gelmişti - ve o anda, şu anda hizmetçinin odasında dinlenen beyefendiyi düşündü, birkaç gündür orada dinlenen ve hâlâ Myles'a adını vermeyi reddeden beyefendiyi

ve Dük'ün onun varlığından haberdar olmasına izin vermemişti. Beyefendinin gözlerindeki korku, Myles'ı bu şekilde devam etmesine izin vermeye ikna eden tek şey olmuştu. Kâhya, Noel'e çok az bir zaman kaldığı ve zaten pek çok misafirle meşgul olduğu için, Myles'ın bu konunun şimdilik Dük'ten saklanması talebini kabul eder gibi göründü. Ama bu Myles'ın sorumluluğu olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunu şimdi hissediyordu ve hızla kütüphaneden çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve kardeşinin bulunduğu yerden uzaklaştı, sanki onun varlığı peşinden uzanıp geri dönmesini talep ediyormuş gibi.

Neden buraya gelmek zorundaydı ki?

Kendi kendine yüzünü buruşturan Myles, bir elini çenesine götürdü. Kardeşinin varlığı bir hata değildi. Bunun arkasında bir amaç olmalıydı - Myles'ın henüz bilmediği bir amaç. Belki zamanla ağabeyi ona anlatacaktı ama bu sadece zor durumda kaldığında ve Myles'ın ona yardım edeceği beklentisiyle olacaktı. Bu davranış yeterince sık tekrarlanıyordu ve Myles, ağabeyi kendisinden bunu istediğinde, ailesinin onurunu korumak için basitçe adım atıp istenileni yapacağını bildiğinden, sorumluluğun kalbinde biriktiğini hissedebiliyordu.

Bu ona çok acı veriyordu.

Yatak odasının kapısını sessizce çalan Myles içeri girdiğinde, söz konusu beyefendinin kanepenin yanındaki sandalyede oturduğunu gördü. Sobada bir ateş vardı, oda sıcaktı ve Myles adamın sandalyesinden ne kadar kolay kalktığını görünce çok rahatladı.

"Oldukça iyileşmiş görünüyorsunuz."

Adam kısa bir süre gülümsedi. "Bu sabah bana geri dönen bir güç hissiyle uyandım. Sanırım yarın buradan ayrılacağım."

Myles hızla başını salladı. "Bunu yapmamanız için size yalvarıyorum. Meyrick Dükü'nün partimize katılmanızdan çok memnun olacağına eminim, özellikle de beklendiğiniz için."

"Ve dediğim gibi, Dük'ün rahatsız olmasını istemem." Adam arkasını döndü ama Myles onun gözlerinde bir parıltı fark etmeden önce değildi; daha önce birçok kez Dük'ün ev partisinde kalmak konusunda adamlarla konuştuğunda gördüğü endişe parıltısının aynısıydı bu. Bu kadar korktuğu şey neydi?

"Sizi temin ederim ki bu Dük'ü rahatsız etmez. Zaten son birkaç gün içinde ev partisine bir misafir ekledi ve

bana bunu yapmaktan ne kadar memnun olduğunu söyledi."

Adam tekrar Myles'ın yüzüne döndü. "Dk'n ev partisine eklediği adamın adının Bay Shelbourne olup olmadığını sorabilir miyim?"

Myles sanki dışarıya, dondurucu kış havasına adım atmış gibiydi, yaşadığı şok böyleydi. Adamın hemen cevap vermemesi cevabını doğrular gibiydi ve adam hemen başını sallayarak tekrar arkasını döndü.

"Bu durumda, Dk'n huzuruna çıkmayacağımdan ya da ev partisine katılmayacağımdan emin olabilirsiniz," diye kesin bir dille cevap verdi. "Bana ver, ama ben -"

"Kardeşimi tanıyorsun." Myles tanımadığı beyefendiye bir adım daha yaklaştı ve adamın gözlerinin parladığını gördü. Belli ki Shelbourne'un bir kardeşi olduğunu bilmiyordu, yoksa Myles'a göre bu kadar rahat konuşmazdı.

"Sen.... Kardeşiniz misiniz?" Adam hemen gözlerini kapadı ve bir elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. Dudaklarından ağır bir i çekiş döküldü ve başını ne eğmeden önce yatağın kenarına doğru eğildi, parmakları saçlarını karıştırdı. "Eğer kardeşinin başlattığı işi bitirmeye geliyorsan, bil ki içimde hiç mücadele kalmadı. Sana istediğini vereceğim. Kardeşin arzu ettiği şeyi elde etmek için elinden geleni yapacağını çoktan kanıtladı. Niyetini açıkça ortaya koydu."

"Hayır, hayır, tamamen yanlış anladınız!" Myles içini kaplayan korkuyla hızla ilerledi ve herhangi bir şekilde ürkek görünmediğinden emin olmak için adamdan sadece bira adım uzakta durdu. "Kardeşimin ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İtiraf etmeliyim ki onu burada bulmak beni dehşete düşürdü. Hayatımı, özellikle de bu unvanı üstlendiğim son bira yılı, kardeşim söz konusu olduğunda büyük bir yük taşıyarak geçirdim. Onun peşinden koşmak zorunda kaldım, zarar verdiği kişiler için doğru olanı yapmaya çalıştım ve seçtiği çeşitli karanlık yollara girmesini engellemeye çalıştım - her ne kadar son kısımda oldukça başarısız olsam da. Ailemizin adını olabildiğince iyi tutma niyetime rağmen, kardeşim aksini yapmaya kararlı görünüyor. Sana her ne yaptıysa, yalvarırım bana şimdi söyle. Başka türlü sana yardım edemem." Ani bir düşünce zihnini sardı ve nefesini tuttu. "Kapıyı alan kardeşimdi.

sizi attan indiren oydu, değil mi? Leydi Re- becca'nın gördüğü kişi kardeşim miydi?"

Adam başını kaldırdı ve doğrudan Myles'in yüzüne baktı. O kadar çok kuşku ve belirsizlik vardı ki, birkaç dakika boyunca tam bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Myles adamı böyle hissettiği için azarlayamazdı, çünkü yer değiştirselerdi onun da aynı şekilde kararsız olacağından hiç şüphesi yoktu. Belki de, diye düşündü, beyefendi Myles'ın sadece rol yaptığına, savunmasını açmak için bir yol bulmaya çalıştığına inanıyordu. Myles'ın böyle bir fikri reddetmek için söyleyebileceği çok az şey vardı ve bu yüzden sessizce bekledi.

"Gerçekten de dürüst bir yüzünüz var." Adam başını salladı ve sonra tekrar ne eğdi. "Kuşkusuz yine aptal yerine konulacağım, ama-"

"Sen aptal değilsin." Odada küçük bir sandalyeye doğru ilerleyen Myles oturdu. "Kardeşimin senden istediği şey nedir?"

Adam i çekti. "O ve ben iskambil oynuyorduk. Ortada bir miktar para vardı ve ben de önemli bir miktar olduğunu düşündüğüm bir miktar koydum. Turu kaybettim, borcumu dedim ama kardeşiniz demediğimi söylüyor. Ayrıca bir süredir kendisine ödeme yapmadığım için ona olan borcumun arttığının söyledi."

Myles gözlerini kapattı. "Alçak herif."

Gözlerini açtığında adam ona biraz şaşkın bir ifadeyle bakıyordu ve Myles'ın bunun nedenini anlaması birkaç dakika aldı. Adam hâlâ arkasını dönüp kendisine inanmakla ne kadar aptallık ettiğine gülmesini bekliyordu. Yüzünü buruşturan Myles ensesini ovuşturdu, bunun hiç de beklenmedik bir şey olmadığının farkındaydı. Kardeşinin böyle bir adam olduğunu çok iyi biliyordu ve şimdi Dk'n evinde ikamet ettiği için daha da utanıyordu. Bir kez daha kendini bir ikilem içinde buldu, ne yapacağından emin değildi ama kardeşinin davranışlarının nelere yol açacağından da çok korkuyordu.

"Bu yüzden korkuyorsun, değil mi?" Beyefendi gözlerini kaçırırken Myles sessizce sordu. "Seni yaralayan kardeşim oldu. Sizi atınızdan düşürdü. Yaklaştığınızı nereden biliyordu?"

"Bildiğiniz gibi Dk'n ev partisine davetliydim." Adam bir elini yüzünde gezdirdi. "Kardeşiniz beni mi izliyordu, yoksa sadece beni mi takip ediyordu bilmiyorum.

benden bu parayı almak için hareket etti. Her şeye rağmen, onunla hiç beklemediğim bir anda karşılaştım, ancak onunla karşılaştığımda hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu."

Myles başını salladı. "İşte bu yüzden Dük'ün burada olduğunuzu bilmesini istemiyorsunuz, çünkü yaralandığınızı duyarsa sizi öne çıkarır ve olanları tüm konuklara anlatır."

"Ve şu ana kadar kardeşinizin de orada olup olmadığından emin değildim," diye bitirdi adam. "Ancak sana inanıyorum. Görüldüğünüz kadar şaşırmış olduğunuza inanıyorum. Yine de dürüst bir beyefendi olduğunuzu umuyorum."

Myles bir elini kalbinin üzerine koydu. "Sizi temin ederim ki öyleyim ve yine sizden Dük'ün evinden bu kadar çabuk ayrılmamanızı rica ediyorum. Aslında ona her şeyi anlatmamız gerektiğini düşünüyorum. Ona kardeşimin yanında olmanın tehlikelerini anlatmanın bir yolunu arıyordum ve belki de sizin varlığınıza ve olanları açıklamanıza anlayacaktır."

Adam tereddüt etti, gözlerini kaçırdı. "Ben... Ben emin değilim. Kardeşiniz çok daha fazlasını tehdit etti. Aklım hâlâ ona istediğini vermekte, bunun beni sokacağı mali zorluğa aldırmadan. Bir vikont olabilirim ama en zengin soylulardan biri değilim, ama Shelbourne için bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Bununla birlikte, sadece benim değil, değer verdiğim kişilerin de güvenliğini sağlamanın tek yolu bu." Bir elini yüzünde gezdirerek ifadesini gizledi, gözlerini başka tarafa çevirdi. "Dük'le onun hakkında konuştuğumu öğrenirse ne yapacağını düşünmekten korkuyorum, eğer buna cesaret edersem!"

Myles ısrarla, "Ama burada olduğunuzu bilmiyor - yani kardeşimi," dedi. "Senin varlığından evi haberdar eden o değildi. Senin bu eve getirilmeni sağlayan da o değildi. Hatırlamıyor olabilirsin ama seni izleyen genç bir kadın vardı. Beni çağırdı ve elimden geldiğince çabuk geldim. Varlığınıza sadece o ve ben haberdarız, tabii evdeki hizmetçiler de. İstedığınız gibi Dük'ün gelişinizden haberi yok ama kardeşimin de yok."

Vikont bunu bir süre daha düşündü ve çok acelesi olmasına ve daha fazlasını söylemek için büyük bir istek duymasına rağmen Myles kendini sessiz kalmaya zorladı. Yer değiştirdi

Beklerken ayaklarını yere vurdu, ellerini sıkıca kavuşturdu, yüzgeçleri birbirine dolandı ve adam *hâlâ* hiçbir şey söylemedi.

"Beni gören şu genç kadın." Vikont başını çevirdi ve Myles hevesle başını salladı.

"Leydi Rebecca."

"Leydi Rebecca," diye devam etti adam. "Olanlara tanık olduğunı söylüyorsunuz. Bu tamamen bir kaza mıydı?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Myles hararetle. "Konu hanımefendiye gelince, endişelenmenize gerek yok. Sizin düştüğünüzü ve ardından kardeşimin üzerinize at sürmeye çalıştığını görünce çok şaşırdı. Hayatınızı koruyan Tanrı olduğuna inanıyorum, çünkü kardeşimin niyeti gerçekten de acımasız ve karanlıktı."

Vikont'un kaşları kalktı ama birkaç dakika konuşmadı. Myles yine sessizliğe gömüldü, daha fazla şey söyleme isteği giderek güçleniyordu ama ağzını kapattı. Bu noktada bir şey söylemenin sadece zarar vereceğine inanıyordu.

"Herhangi bir karar vermeden önce onunla konuşmak isterim." Adam tekrar Myles'in gözlerinin içine baktı ve Leydi Rebecca'yı bu odaya nasıl getireceğinden emin olmasa da başını salladı. "Dük'ün önünde kardeşinize yönelteceğim herhangi bir suçlama için bir tanıgım olduğundan emin olmak için tam olarak ne gördüğünü bilmek isterim. Kendi zihnimde net olmak istiyorum. Onun geleceğini düşünüyor musunuz? Güvenilir bir karakteri var mı?"

Myles ellerini iki yana açtı. "Sadece sorabilirim. Sizin için endişeleniyor ve sizinle konuşmaktan çok memnun olacağını biliyorum. Gelmeyi kabul edip etmeyeceğini kesin olarak söyleyemem ama umutluyum." Son birkaç gündür Leydi Rebecca'yla konuşmak için can atmasına rağmen, bir kez bile özel olarak konuşma fırsatı bulamadıklarının ve bu gizemli Vikont hakkında onunla konuşma niyetinin, duyguları onu neredeyse hissizleştirecek kadar yükseldiğinde ortadan kaybolduğunun farkında olarak sandalyesinden kalktı. "Ben Leydi Rebecca ya da onun cevabıyla dönene kadar burada kalacağına söz ver. Ona böyle bir şey sormak istemem, sadece buraya tekrar gelip odayı boş bulmak için. Kaçmak, kardeşime istediğini verip bu meseleyi kapatmak istediğinizi biliyorum ama bunu yapmamanız için size yalvarıyorum. Biraz cesaretiniz var mı Lordum...?" Tek kaşını kaldırdı ve karşısındaki adam içini çekti.

"Lord Richards."

Myles gülümsedi. "Biraz cesur olun Lord Richards - ve emin olun ki, siz öyle ya da böyle bir karar verene kadar buradaki varlığınız bir sır olarak kalacaktır."

Lord Richards derin bir nefes aldı ve bir süre sonra başını salladı. Şimdi biraz yorgun görünüyordu ve Myles hızla ayağa kalktı.

"Şimdi sizi yalnız bırakayım. Biraz dinlenin, başka bir şeye ihtiyacınız olup olmadığına bakması için bir ayakçı göndereceğim."

Adam başını salladı ama başka bir şey söylemedi, Myles odadan çıkarken yatağa uzandı, çabucak bir uşak buldu ve kütüphaneye dönmeden önce ona bir şeyler mırıldandı. Kardeşinin aşırı parlak ses tonu artık onu o kadar da rahatsız etmiyordu. Aslında, diğer beyefendinin yanına dönerken ona göz ucuyla bile bakmamıştı. Akli sadece Leydi Rebecca'da ve Lord Richards'ın sorduğu şey hakkında onunla ne kadar çabuk konuşabileceğindeydi. Söyleyecek ve açıklayacak daha çok şey vardı ama bu en acil meseleydi ve aslında kardeşinin -istese de istemese de- yollarını tamamen değiştirmesine yol açabilirdi.

CHAPTER NINE

"**I** Bunun çok aptalca bir oyun olduğunu düşünüyorum." Rebecca gülümsemesini gizlemeye çalışırken Bayan Moir kıkırdadı. "Bunun çok saçma olduğunu düşünmüyorum, yine de-

Bulunmak isteyip istemediğime karar veremiyorum," diye fısıldadı Bayan Moir, Rebecca onu sustururken bir elini ağzına götürdü, az önce bu saklambaç oyununun ne kadar saçma olduğunu söylemiş olmasına rağmen. Çoğunlukla genç kadınlar ve bekâr beyler oynuyordu; yaşlı hanımlar ve beyler el sallayarak böyle neşeli bir oyun için fazla yaşlı olduklarını belirtiyorlardı. Annesi bile Rebecca'yı diğerlerine katılması için cesaretlendirmiş, bir yandan da ona parlak bir gülümseme ve Rebecca'yı hayrete düşürecek şekilde sinsice göz kırpmıştı. Rebecca bunun, evin beyefendilerinin istedikleri takdirde belirli hanımlardan öpücük çalmaları için bir başka fırsat olduğunu fark etti. Eğer herhangi bir hanımefendi fark edilirse, o zaman bir ceza teklif edilmesi gerekiyordu ve Lord Burton'dan aldığı son cezanın sadece onunla dans etmek olduğu gerçeği göz önüne alındığında, Rebecca kendisini bulan bir sonraki beyefendiye ne teklif edebileceğinden emin değildi. Düşünceleri, henüz ondan cezasını geri almamış olan Lord Hastings'e döndü. Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünürken teninde ince bir ürperti belirdi, tabii eğer ondan istediği ödül buysa. Neden şimdiye kadar ondan bunu istememişti? Onu bu kadar oyalayan şey neydi? Belki de unutmuş olabilir miydi? Bu hiç de hoş olmazdı.

"Sus!"

Ahşap zeminden gelen ayak sesleri her ikisinin de kulağına ulaştığında Bayan Moir'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bayan Moir

Rebecca bir kenarda saklanırken, perdeleri çeken her kimse onun görebileceği şekilde pencere kenarında oturuyordu. Bayan Moir'in fark edilmesi ve kendisinin fark edilmemesi ihtimali vardı ama belki de bu şartlar altında Rebecca bunu istiyordu. Biraz yalnızlık ona çok iyi gelebilirdi, ama şüphesiz düşünceleri sadece ve sadece bir beyefendiyle dolu olacaktı.

"Ah-hah!"

Büyük bir haykırıyla perdeler geri çekildi ve söz konusu beyefendi - Lord Rosenthal, Bayan Moir'in adını haykırdı. Ancak Rebecca'nın adını söylemedi ve böylece Bayan Moir, Lord Rosenthal ile birlikte, gülerek ve kıkırdayarak götürüldüğü kütüphane katında öne doğru çekildi. Kapı kapandığında Rebecca gözlerini kapadı ve yavaşça nefes aldı, Lord Rosenthal'ın onu bulamamış olmasından dolayı ne kadar rahatladığını hayretle fark etti.

"Lord Rosenthal'ın arkadaşınızı bulmasını bekliyordum."

Tanıdığı bir ses perdeleri yırtarak ona doğru gelirken Rebecca'nın içinde aniden bir sıcaklık oluştu. Bir el belirip perdeleri dikkatlice geri çekerken kalbi hızla çarpmaya başladı, tam o sırada Lord Hastings görüldü. Birkaç dakika boyunca birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, ancak Lord Hastings huysuzca güldü ve başını salladı.

"Dikkatimin dağılmasına izin vermemeliyim. Bu sefer olmaz," diye mırıldandı, ona biraz daha yaklaştı ve Rebecca'nın şaşkınlığına rağmen perdeleri arkasından çekerek kapattı. "Konuşmamız gereken çok şey var ve seninle özel olarak konuşabileceğim bir fırsat arıyordum. Ama gözlerinize bir kez baktım mı kendimi kaybediyorum. Bu nedenle, bakışlarımı başka bir yere çevirirsem beni affetmeniz gerekecek."

Biraz şaşırان ve o anda kalbini saran duygu kabarmasının üstesinden gelen Rebecca sessiz bir kahkaha attı ve hemen eliyle üstünü örttü. Lord Hastings'in gözleri ikizleşti ama yine de sözlerinin gerçekliği aralarında kaldı. Söylediği gibi gözlerini kaçırmadı ve böylece birbirlerinin yüzlerine bakmaya devam ettiler, Rebecca kalbinin öfkeyle çarpması nedeniyle nasıl nefes aldığını bile zor anlıyordu.

"Size ne kadar..." Nefes alan Lord Hastings cümlesini tamamlamak yerine başını salladı ve alaycı bir ünlem çıkardı. "Hayır, yapmıyacağım. En azından şu anda."

Bir nefes alarak uzandı ve onun elini tuttu. "Gördüğünüz nazik adam, attan düşen adam, şimdi sizinle konuşmak istiyor."

Rebecca'nın gözleri büyüdü, midesi bulandı. "Hâlâ burada mı o zaman? Ve Dük'e burada olduğunu söyledi mi? Bir süredir sizinle onun hakkında konuşmak istiyordum ama bir türlü fırsat bulamadım."

Lord Hastings'in kaşlarını birbirine yaklaştırmasını izledi. "Size söylemem gereken çok şey var Leydi Rebecca." Bunu söyledikten sonra tekrar gözlerini kapadı ve başını salladı. "Beyefendinin atından itilmesiyle ilgili tanık olduğunuz şey? Bunların hepsi doğrudur, ama beyefendi bana bu konuda çok az şey söyledi. Bunu anlamadım - yani ikinci adamın kim olduğunu öğrenene kadar anlamadım." Rebecca bir elini kalbine götürerek Lord Hastings'e uzun uzun baktı, sanki ona doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Lord Hastings başını salladığında Rebecca keskin bir nefes aldı ve göğsünde ani bir korku belirdi.

"O burada mı? Konuklardan biri mi?"

Lord Hastings yavaşça başını salladı ve onun elini tutmak için uzandı. "Artık öyle."

Böyle bir şeyin ne anlama geldiğinden emin olamayan Rebecca'nın, adamın eve yeni gelen birinden söz ettiğini anlaması birkaç dakika sürdü ve birkaç dakika düşündükten sonra bunun Bay Shelbourne'dan başkası olmadığını fark etti. Başka kim gelmişti ki? Son zamanlarda gelen başka kimse yoktu. Kadın sertçe geri adım attı, omzu duvara çarptı ve Lord Hastings hızla elini bıraktı.

"Yemin ederim, bilmiyordum." İki elini de bir an için havaya kaldırdıktan sonra tekrar yanlarına indirdi. "Kardeşim her zaman zorluk çıkaran biri olmuştur. Yıllarca onun kötü seçimlerini engellemeye ve davranışlarını daha akıllıca değerlendirmesini sağlamaya çalıştım ama o beni hep görmezden geldi. Yaptığı yanlışları tüm toplumdan istediğim gibi saklayamadım, ancak onlardan çok şey saklayabildim. Ancak şimdi, bu davranış biçimi beni o kadar endişelendirdi ki ne yapmam gerektiğini bilemez hale geldim. Söz konusu beyefendi Dük'le konuşmayacak ve evi terk edip kardeşime i s t e d i ğ i şeyi vermek niyetinde. Ben de

Bunu yapmaması için ona yalvardım ve karşılığında, onu burada tutacak tek şeyin önce sizinle konuşmak olacağını belirtti."

Rebecca yavaşça nefes alarak birkaç dakika boyunca Lord Hastings'e baktı. Bu çok sıra dışıydı. Böylesine korkunç bir şey yaparken gördüğü beyefendi Lord Hastings'in kardeşinden başkası değildi. Böyle bir şeyi duymak gerçekten olağanüstüydü, ama Rebecca düşündükçe bunun ilk düşündüğü kadar büyük bir sürpriz olmadığını fark etmeye başladı. Adamın balodaki davranışlarından sonra, ona pek de mükemmel bir adam diyemezdi.

"Bu adamın benimle konuşarak ne elde edebileceğini anlamıyorum?"

Lord Hastings bakışlarını tekrar yere indirdi ve başı biraz öne düştü. "Sanırım tüm olaya tanık olup olmadığınızı öğrenmeyi çok istiyor. Onun adına Dük'le konuşup konuşmayacağınızı kesin olarak bilmek istiyor. Bunu yapacağınıza ve dürüst olduğunuza dair verdiğim hiçbir güvence onu ikna etmeye yetmedi. Sadece ve sadece sizinle konuşmak istedi. Henüz evi terk etmemiş olması için dua edebilirim."

Rebecca Lord Hastings'i incelerken dudaklarını yaladı. Başını öne eğmeye devam etti, bakışları alçalmıştı. Gerçekten de kardeşinin davranışı için onu suçlayacağını mı düşünüyordu? Yoksa daha çok utanmış mıydı?

"Kardeşin yüzünden senin hakkında daha az düşündüğüme inanamazsın."

"Hayır, belki şimdi değil ama bunun her zaman korkum olduğunu itiraf etmeliyim." Hâlâ onun bakışlarına karşılık vermeyince bir omzunu kaldırdı. "Uzun yıllar boyunca kardeşimin yaptıklarını olabildiğince çok insandan saklamaya çalıştım. Her zaman başarılı olduğumu düşünmeyin, çünkü olmadığımdan eminim, ancak her zaman onun eylemlerinin toplumun benim hakkımdaki görüşlerini etkileyeceği endişesini taşıdım. Sanırım bu beklenmedik bir şey değil." Ona doğru hızlı bir bakış atarak derin bir iç çekti.

Rebecca onun eline dokunmak için uzandı ve gözlerindeki açık kahverenginin yavaşça daha koyu kahverengiye dönüştüğünü gördü. Bu onun daha önce hiç görmediği bir yanıydı, çünkü o bunu hiç açığa vurmamıştı. Bunu ona hiç göstermemişti, çünkü birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca kardeşinin zaaflarından haberi bile olmamıştı. Evet, kardeşinin bir zaafı olduğunun farkındaydı.

Her ne kadar kardeşinin adı geçmese de, başını sallamasına neden olan şey bu farkındalıktı.

"Benimle olan yakınlığınızı uzun süre sürdürmek istememenizi anlayabiliyorum." Sonunda Lord Hastings'in bakışları onunkilerle buluştu. "Eğer dostluğunuzu iki kez kaybedeceksem, en azından ikinci kez, bu sizin kararınız olacak ve bunu size karşı kullanmayacağım."

Böyle bir ifadenin dehşeti onu hemen ileri doğru hareket ettirdi. Alan küçüktü ve ona bu kadar yakın olacağını tahmin etmemişti. Gözlerinin içine bakarken nefesi yanaklarını ısıtıyordu, bakışları sanki kendi ruhunu arıyor gibiydi. Bu kadar yakın olmak istememişti ama şimdi buradaydı ve parmakları onun elinin üzerinde gezinirken, boştaki elinin göğsüne yerleştiğini fark etti. Başka hiçbir yerde olmak istemiyordu.

"Sen kardeşin değilsin," diye fısıldadı usulca. "Ne kadar karanlık olursa olsun, kardeşinin yaptığı bir şeyden seni sorumlu tutmak benim için çok yanlış olur."

"Ancak onun soyadım üzerindeki etkisi göz ardı edilemez. Davranışları küçük bir mesele değil ve söylediğim gibi, bunun devam edeceğinden eminim. Onu ne kadar etkilemeye çalıştığımın bir önemi yok gibi görünüyor. O kendi karanlık yolunda yürümeye kararlı."

"Bunun ruhunuza ağır geldiğini hissediyor musunuz?"

Lord Hastings tereddüt etti, eli kalbinin üzerinde sabit bir şekilde dururken Rebecca'nın elinin üzerine yerleşecekti. Rebecca durakladı, kalbinin hızlandığını hissediyor ve merak ediyordu. Bu, kardeşinin Lord Hastings'in kararları üzerinde hiç tahmin etmediği kadar etkili olduğu anlamına mı geliyordu?

"Bana bir şey söyle."

Lord Hastings'in gözleri kısa süreliğine kapandı, sanki oyalanırsa başına geleceklerden korktuğu için yüzüne zar zor bakabiliyordu.

"Herhangi bir şey." Yine, kalbi onun elinin altında biraz hızlandı ve

Rebecca kendi kendine küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Notunda bana gerçeği söylemek istediğini söylemiştin... ya da söyleyebildiğin kadarını."

Lord Hastings gözlerini açtığında başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ayrılmamızda kardeşinizin bir etkisi olup olmadığını merak ediyorum. Bir keresinde bana ondan söz etmiştiniz ama bugün söylediklerinizden hiç bahsetmediniz."

Lord Hastings ona alaycı bir gülümseme sundu, eli hâlâ onun elinin üzerindeydi. "Bu bir soru değil Leydi Rebecca, ama yakınlığımızın sona ermesinde kardeşimin parmağı olup olmadığını öğrenmek istiyorsanız, o zaman dolaylı olarak öyle olduğunu söyleyebilirim." İçini çekti. "Kardeşim o sırada bir entrikanın içindeydi - hiç de iyi niyetli olmayan bir entrika. İtiraf etmeliyim ki senin için korkuyordum, kardeşimin yaptığı ortaya çıkarsa seninle olan bağlantımın itibarına zarar vereceğinden korkuyordum. Bunu istemedim."

Rebecca'nın gözleri parladı. "Ve bu yüzden mi aramızdaki bağı bir sır olarak saklamak istedin? Her zaman böyle bir şeyin sadece kısa bir süre için olduğunu söyledin ama bana nedenini söyleyemezdin."

Lord Hastings yavaşça başını salladı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Belki de adil bir karar değildi Rebecca, ama seni korumak istedim. Kardeşimin hain planlarının tüm topluma anlatılmasından korktuğum için bağlantımızın bilinmesini istemedim - bu durumda benimle olan bağlantının itibarına zarar verebilirdi ve seni bundan korumak istedim. Amacım kardeşimin bu tür kötü yollara devam edemeyeceğinden emin olmak ve daha sonra babanızdan sizinle flört etmek için izin istemektir."

Sertçe yutkunan ve gözlerindeki yaşların sadece ona gerçeği - uzun zamandır duymak istediği gerçeği- söylemesinden kaynaklanmasına biraz şaşırان Rebecca cevap vermeden önce kendini toparlamak için bir an bekledi. "Ve sanırım yakınlığımıza son vermek zorunda kaldığımız için başarılı olamadınız?"

Lord Hastings hemen cevap vermedi. Onun yerine gözlerinde bir şey parladı ve ağzı gerildi. Rebecca ona baktı, kendi kalbi de öfkeyle çarpıyordu. Bu meselede daha fazlası olduğunu fark etti. Evet, gerçeği duymuştu - ama sadece bir kısmını. "Lord Hastings?"

Bakışlarını onunkilerden ayırdı. "Kardeşimin oyununu sona erdirmekte başarılı oldum." Adamın omuzları düştü ve Rebecca biraz daha yaklaştı, adamın gözlerinin tekrar onunkilere kaydığını gördü. Elleri hâlâ birbirine kenetliydi, altlarında bir ateş yanıyor ve yukarıya doğru dalgalı bir ısı gönderiyor gibiydi. Biraz daha yaklaştığında çenesi eğildi ve Lord Hastings'in başını eğdiğini gördü. Gözleri kapandı, aniden ona ne kadar çaresizce yakın olmak istediğinin farkına vardı... ve bu yakınlığın tam olarak ne olması gerektiğinin.

Kapının açılma sesi Rebecca'nın Lord Hastings'ten geriye yuvarlanmasına neden oldu. Omzu duvara sertçe çarptı ve yüzünü buruşturdu.

Lord Hastings ona destek olmak için uzandı - tam o sırada Lord Rosenthal'ın gür sesi odada tekrar yankılandı.

"Burada olduğunuzu biliyorum. Odaya son girdiğimde perdelerin açık olduğundan eminim!"

Lord Rosenthal, Bayan Moir'i keşfetmek için kullandığı aynı dramatik hareketle perdeleri geriye attı ve Lord Hastings'in sıçramasına neden olacak kadar yüksek sesle haykırdı. Ancak Lord Rosenthal'ın yüzündeki sevinç gülümsemesi, Rebecca'nın orada durduğunu görünce yerini şaşkınlığa bıraktı. Gözleri parladı ve hemen geri adım atarak aşırı ağır bir selam verdi.

"Lütfen beni affedin. İsteyerek yapmadım -"

Lord Rosenthal sırtıırken Lord Hastings, "Ne yazık ki, tam da Leydi Rebecca'yı saklandığı yerden çıkaracağım anda beni keşfettiniz," diye kıkırdadı. "Evin hanımlarını bulmakla görevlendirilen tek beyefendi siz değilsiniz ve bu konuda kendimi şampiyon ilan edeceğim."

Lord Hastings ve Lord Rosenthal karşılıklı bakışırken Rebecca'nın yanaklarında bir kızarıklık oluştu. Lord Rosenthal'ın kimseye bir şey söylemeyeceğini ve Noel zamanı olduğu ve Noel oyunlarının bol olduğu göz önüne alındığında itibarının herhangi bir şekilde zedelenme tehlikesi olmadığını bilmekten memnundu! Yaz mevsiminde olsaydık, bu şekilde keşfedilmenin pek çok sonucu olacağına şüphe yoktu, ama şu an için hiçbir olmayacaktı.

"Lord Rosenthal kaşlarını salladı ve Rebecca utanç içinde iki elini yanaklarına bastırdı. Ancak Lord Hastings sırtıttı, döndü ve Rebecca'ya sabit bir şekilde bakarken başını bir tarafa eğdi.

"Hanımefendiden bir öpücükten başka bir şey talep etmeyeceğim."

Rebecca gözlerini kocaman açarak ona baktı, onun bu kadar açık konuştuğunu duyunca daha da şaşırdı. Onu burada, doğrudan Lord Rosenthal'ın önünde öpmeye mi niyetleniyordu? Böyle bir şeyi hayal bile edemezdi, adamın önerdiği şeyi yapmaya cüret etmesi halinde utancının yeni boyutlara ulaşacağından oldukça emindi. Ancak o daha ne diyeceğini düşünmeden, Lord Hastings onun eline uzandı. Elini tutup ağzına götürdü, elinin arkasına nazik bir öpücük kondurdu, parmaklarını bastırdı ve sonra bıraktı.

Dudaklarından küçük bir gülümseme geçti. "Ve şimdi cezamı çektim."

Lord Rosenthal'ın gülümsemesi kayboldu ve iki elini birden havaya kaldırdı. "Bundan çok daha iyi bir ceza alabilirdin," diye itiraz etti ama Lord Hastings sadece omuz silkti, pencere kenarındaki koltuktan öne doğru adım attı ve Rebecca'ya doğru döndü. Rebecca yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi, yanaklarındaki ateşi hissedebiliyordu ama gözlerini Lord Hastings'e dikmiş, onun anlayışını ve düşüncesini takdir ediyordu. Kendi kendine, onun karakterinin şimdi istisnai bir karakter olduğunu söyledi. Onu ne kadar yanlış değerlendirmişti?

"Bulunan diğerlerinin yanına geri gönderileceksiniz. Yine de belki başka bir zaman bu oyunu tekrar oynamak için zaman bulabiliriz." Lord Hastings tek kaşını kaldırdı ve Rebecca ona ne önerdiğini hemen anladı. Hızla ona yaklaştı ve koluna girdi.

"Memnuniyetle," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Ve belki de yakında bahsettiğiniz o sessiz beyefendiyle sohbet etmek için zaman bulabiliriz. Bunu çok isterim."

Lord Rosenthal gülerek, "Görebildiğim kadarıyla sessiz bir beyefendi yok," dedi ama Lord Hastings hemen gülümsedi ve gözlerinde bir ışık belirdi. Bir zamanlar tanıdığı beyefendinin anısıydı bu - ona çok şey vaat etmiş, çok şey ummuş ve kalbinin hâlâ ona ait olduğu beyefendinin.

CHAPTER TEN

Myles hizmetçinin yatak odasına döndüğünde Lord Richards'ın hâlâ orada olduğunu görünce rahatladı. Büyük bir kısmı içeri girip de Lord Richards'ı orada bulacağından korkuyordu.

boştu ama Lord Richards'ı elinde bir kitapla orada otururken görmek büyük bir rahatlama sağlamıştı. Leydi Rebecca'nın mümkün olan en kısa sürede gelip kendisiyle konuşacağına dair verdiği söz küçük bir gülümsemeyle karşılanmış ve Myles onun ne zaman sıvışıp gidebileceğinin sadece bir mesele olduğuna yemin etmişti. Lord Richards ayrılmak gibi bir niyeti olmadığını söylemiş ve böylece Myles'in endişesi biraz olsun hafiflemişti. Ancak Lord Richards'la konuşmasının üzerinden tam bir gün geçmişti ve hâlâ o zaman gelmemişti.

Belki öğleden sonra hanımlar bahçedeki yürüyüşlerinden döndükten sonra bir fırsatımız olur.

Kendi kendine söylenerek bardağındaki viskiye baktı, onu döndürdü ve salonda olup biten diğer şeylere pek aldırış etmedi. Daha sakin bir gün olmuştu ve Myles dinlenme fırsatı bulduğu için minnettardı.

"Mükemmel bir ev partisi olduğunu söylemeliyim. Misafirperverliğiniz için çok minnettarım, Majesteleri."

Myles kardeşinin sesini duyunca şaşkınlıkla irkildi. Shelbourne'un gevezeliklerini genel olarak görmezden gelmeyi başarmıştı ama şimdi bunu yapamayacak gibi görünüyordu. Adam konuşmaya kararlıydı, kendini tanıtmaya kararlıydı ve Myles'in düşüncesine göre, bu nazik adamlarla olan bağlantısını gelecekte bir noktada kendi çıkarları için kullanmaya niyetli olduğuna şüphe yoktu. Myles kaşlarını çatı. Kardeşi burada ne kadar az kalırsa o kadar iyiydi.

"Hiç de değil." Dük elini salladı, sesi biraz bulanık çıkıyordu - şüphesiz o akşam içtiği büyük miktarda Porto şarabından kaynaklanıyordu ve bu daha hanımların yanına oturmadan önceydi! Noel eğlencesi de olacaktı, Myles'ın hoşuna gideceğinden emin olduğu bir bayram oyunu - Leydi Rebecca'ya yakın oturabildiği sürece.

Shelbourne, "Söyleyin majesteleri," diye devam etti. "Tüm misafirleriniz geldi mi?"

Dük yavaşça gözlerini kırptırdı, belli ki bu soru karşısında kafası biraz karışmıştı, Myles da biraz daha dik oturdu. Kardeşi böyle bir şeyi sorarak ne yapmaya çalışıyordu? Belki de bunu şimdi, Dük biraz şaşkınen yapmayı seçmişti, çünkü Dük'ün cevap vermesi daha muhtemeldi. Diğer beyler daha sakın konuşmalara dalmışlardı ama Myles kardeşini dikkatle dinliyor, sessizce böyle bir sorunun ne anlama gelebileceğini ve kardeşinin konuşmayı nereye götürmek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Bir ya da iki kişi yok sanırım," diye omuz silkti Dük. "Buradaki çoğu beyefendinin de bildiği gibi, böyle bir ev partisi vermeye pek hevesli değildim. Böyle olmasına karar veren annemdi. Ancak şimdi tam ortasında olduğumuza göre, aldığım zevkin önemli ölçüde arttığını söyleyebilirim." Ağzının bir tarafında orantısız bir gülümseme belirdi ve Myles bunu hemen fark ederek Meyrick Dükü'nün böyle gülümsemesine neden olan şeyin tam olarak ne ya da kim olduğunu merak etti. Shelbourne konuşmaya devam edip daha meraklı sorular sormaya başlayınca dikkati tekrar hızla kardeşine yöneldi.

"Bazı insanların, özellikle de davet edildikleri halde, ev partinize gelmemelerini çok kaba buluyorum. Bu çok terbiyesizce, sizce de öyle değil mi? Kim bu beyler ki böyle bir şey yapıyorlar?" Başını salladı, çenesi gergindi. "İsimlerini bilmek isterim, böylece zat-ı alinize karşı ne kadar kaba davrandıklarını göz önünde bulundurarak onlarla yakınlaşmama izin vermemiş olurum."

O anda Myles kardeşinin ne yaptığını tam olarak anladı. Lord Richards'ın evin içinde bir yerde mi olduğunu, yoksa başka bir yere mi gittiğini öğrenmeye çalışıyordu. Sonuçta Myles, ağabeyinin varsayımının doğru olduğunu düşündü, çünkü eğer beyefendi Shelbourne'un sandığı gibi ağır yaralıysa, o zaman götürülebileceği tek yer Dük'ün eviydi.

Malikâne. Myles, Lord Richards'ın Shelbourne'un Dük'ün Noel partisine davet edildiğini öyle ya da böyle bilmesi gerektiğini söylediğini de hatırlıyordu. Kardeşinin şimdi Lord Richards'ın nereye gittiğini merak ettiğine hiç şüphe yoktu. Dük'le böyle konuşarak adamın nerede olduğunu gizlemeye çalışıyordu. Ne de olsa malikânede yaralı bir beyefendinin bulunduğu dair şaşırtıcı bir haber gelmemişti ama Shelbourne'un şüphesi Vikont'un burada bir yerlerde olduğuydu.

Aslında Lord Richards'ın hizmetkârların odasında kalmayı tercih etmesi ve varlığını Dük'ten saklamam için bana yalvarması beni biraz rahatlattı!

Myles yavaş bir nefes alarak kardeşine sert bir bakış fırlattı ama Shelbourne sabit bir şekilde Dük'e bakıyordu. Bunların hiçbirisi onu şaşırtmamıştı. Kardeşinin buraya gelmesinin bir nedeni olduğundan emindi ve bu tam da onun gibi birinden beklediği şeydi.

"Artık gitme vaktimizin geldiğini düşünmüyor musunuz, Majesteleri?"

Hanımlar bekliyor olacak."

Ancak Dük'ün dikkatini dağıtma girişimi bizzat Dük tarafından engellendi, çünkü adam hemen elini sallayarak açıklamayı reddetti.

"Eminim ki hanımlar çaylarının tadını çıkaracak ve henüz şirketimizin yokluğunu fark etmemiş olacaklardır," diye cevap verdi. Shelbourne kıkırdadı, alaycı sırıtişından Myles'in engellendiğinin açıkça farkındaydı. "Ayrıca, oyuncular henüz bizim için hazır değiller. Hazır olduklarında biz de hanımlara katılacağız ve sen de yine kendi hanımınla birlikte olacaksın -şu anda en sevdiğin hangisiyse artık!"

Diğer beyler kahkahalarla güldüler ve Myles bu sözleri neşeli bulmuş gibi davranarak gülümsemeye zorlamak zorunda kaldı. Diğer beyler hemen kendi aralarında kimin kimden çeşitli öpücükler ve kucaklamalar çaldığını konuştular ama Myles tüm dikkatini Shelbourne'a verdi.

"Majesteleri?"

Shelbourne'un yüzündeki masum ifade Myles'ın gözlerini kamaştıran bir öfkeyle dolmasına neden oldu ama ağzını kapattı. Şu anda yapabileceği tek şey dinlemektir.

"Evet?" Dük kaşlarını çatı, sonra Shelbourne'un kendisine yönelttiği soruyu tekrar sorarken ifadesi düzeldi. "Ah, evet. Yeniden

"Burada olmayanlara gelince, henüz gelmemiş olan bir Lord Brookmire var ve bir noktada bunun bir nedeni olacak olsa da, gelmesini beklediğimden değil." Kıkırdadı ve başını salladı. "Kendisi sık sık açıklama yapmadan gelmez."

"Peki ya diğeri?" Myles hayal kırıklığıyla başını sallarken Shelbourne sordu, keşke Dük'ün dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulabilseydi. "Başka kim yok?"

Meyrick Dükü düşündü, sonra iki omzunu birden silkti. "Bir kişi daha var ama adını hatırlayamıyorum. Sanırım buraya geldiğine göre böyle bir şeyin önemi yok, Shelbourne ve onun yerini alabilirsin!"

Bunun üzerine Shelbourne bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama Myles hemen ayağa kalkarak onun sözünü kesti. Kardeşiyle ilgili olarak açık bir şey söyleyemezdi, Shelbourne'un niyetleri konusundaki endişelerini yüksek sesle dile getiremezdi ama kardeşinin daha fazla bir şey söylemesine de izin veremezdi, çünkü Lord Richards'ı korumak için konuşmanın sona erdirilmesi gerekiyordu. Ağabeyinin bu tavrı hoş görülemezdi. Myles bunun devam etmesine izin veremezdi.

"Bu kadar çok soru sormanın bir nedeni var mı kardeşim?" Kardeşine doğru ilerleyerek bir kaşını kaldırdı. "Burada olmasını beklediğin biri var mıydı? Gelmenizin nedeni bu muydu ve şimdi onların yokluğu yüzünden büyük bir hayal kırıklığı mı yaşıyorsunuz?"

Kardeşinin gülümsemesi, bir nazik adamdan diğerine bakarken ve aynı zamanda masadan kalkarken hızla soldu. Myles'in çoktan ayağa kalkmış olması diğer beyefendilerin dikkatini çekmişti ve Shelbourne gözlerini odada gezdirirken bunun farkındaydı.

"Hayır, yok," diye tersledi, sivri dili diğer beylerin dikkatini daha da çekmişti. "Bu aptalca bir soru. Bu eve tamamen tesadüfen geldim ve Dük'ün misafirperverliği için minnettarım. Sadece şu anda hiçbir şey olmadığından.... vicdansızlık yapılmadığından emin olmak istedim. Dük'e gerekli saygıyı göstermeden davranan bir beyefendiyle tanışmak istemem!"

"Anlıyorum." Biraz zorlanarak da olsa masadan kalkan Meyrick Dükü kapıya doğru ilerledi. Dük'ün odadan çıkmak üzere olduğunu gören diğer nazik adamlar da hemen onu takip etti

takım elbise. "Haydi beyler, Lord Hastings çok haklı. Hanımları bizi beklerken fazla bekletmek istemeyiz ve yakında Noel oyunu var!"

Kardeşi ona ters ters bakarken Myles kendi kendine gülümsedi. Dük kapıya doğru yöneldi ama sonra geri dönüp Shelbourne'un yanına gitti. Myles, Dük'ün Shelbourne'un sırtına sert bir tokat atarak adamın öne doğru tökezlemesine neden olmasını eğlenerek izledi.

"Eminim çok iyi niyetlisiniz ama böyle bir endişeye gerek yok. Ben bir Dük'üm, değil mi? Eğer ortada ahlaksızca bir şey varsa, sizi temin ederim ki bunun zaten farkındayım. Benden saklanan hiçbir sır yoktur! Davetlerimi dikkate almayan beyefendiler gözümdeki başarısızlıklarının farkına varacaklardır, bundan hiç şüpheniz olmasın." Dük yine güldü ve bu kez odadaki diğer beyler de ona katıldı.

"Ama tabii ki."

Shelbourne gülümsemeyi başardı ama Myles onun gözlerinin ardındaki buzu gördü. Grup kapıya doğru ilerlerken gülümsemesi yüzündeki ifadeden silinmiş, onun yerine salona gitmeye niyetlenmişti. Belki de aptallık eden tek kişi kardeşi değildi. Meyrick Dük'ünün söylediklerinden sonra, Dük'ün Lord Richards'ın buradaki varlığından tamamen habersiz olduğuna hâlâ inanabilir miydi? Ne de olsa adamın atı ahırdaydı ve Dük'ün çalışanları sessiz kalacaklarına söz vermiş olsalar da bu sözlerini tuttukları anlamına gelmiyordu. Onların görevi Dük'e karşıydı, Myles'a ya da Lord Richards'a değil.

"Anladınız mı?" Dük'ün sesi koridorda yankılandı ve yemek odasının kapısından içeri giren Myles ile Shelbourne'a doğru süzüldü. "Endişelenmenize gerek yok, hiçbir şekilde."

"Tabii ki haklısınız. Endişelerim boşuna." Shelbourne biri bakar diye hızlıca gülümsedi, sadece başını çevirip Myles'a bir bakış fırlattı, o da bunu omuz silkerek kabul etti. Müdahalesinin kardeşini sinirlendirip sinirlendirmediği umurunda değildi, çünkü ona göre bu hak edilmiş bir şeydi. Ancak odadan çıkmaya devam ederken kalbi yine de sıkıntılıydı. İlk endişe, kardeşinin bu kadar çok soru sorarak tam olarak ne yapmak istediğiydi, ikincisi ise Dük'ün Lord Richards'ın burada zaten ikamet ettiğini bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu. Acaba o da

Lord Richards'ın adını Shelbourne'a vermemeyi tercih ederek özgürce unuttu mu?

"Dük'e soracağım soruları bölmekle neden bu kadar ilgilendiğinizi merak ediyorum."

Myles, onunla aynı hizaya gelebilmek için diğerlerinden geri duran kardeşine baktı.

"Ve ona bu kadar çok şey sormaktaki niyetini merak ediyorum," diye cevap verdi Myles sessizce. "Senin her zaman bir nedenin vardır, kardeşim - genellikle ahlaksız bir neden, ekleyebilirim. Sana güvenmiyorum ve Meyrick Dükü'nün de sana güvenmesini istemiyorum." Kardeşi bir elini kalbine götürdü, hiç şüphesiz çok üzülmüş gibi davranıyordu.

"Bana nasıl böyle bir şey söylersin?"

Myles başını salladı ve sonra arkasını döndü. Kardeşinin ifadelerine bir an için bile inanmamıştı.

"Ne yaptığının farkındasın, değil mi?" Ağabeyinin sesi yine Myles'in kulaklarına ulaştı. "Beni bu soruları sormaktan neden bu kadar uzak tuttuğunu merak ederek ilgimi çekmeye devam edeceğimden oldukça emin oldun. Bunun bir nedeni olmalı ve ben bu nedenin ne olduğunu öğrenmeye kararlıyım."

Kardeşinin sözlerindeki gerçeği duyan ve kalbinin ani bir endişeyle yerinden fırladığını hisseden Myles başını Shelbourne'a doğru çevirdi. "Ne öğrendiğini sanıyorsun? Benden ne elde edebileceğini düşünürsün? Hayal kırıklığına uğrayacaksın, seni temin ederim. Kararlarımda seni Dük'ten uzak tutmaktan başka bir amaç yok." Yalanlar çabucak geldi, aniden düşüncesizce konuştuğundan korktu. Kardeşinin bu müdahalesi hakkında ne düşüneceğini bir an bile hesaba katmamıştı.

"Sana inanmıyorum."

Kardeşine doğru dönerek bir kolunu uzattı ve Shelbourne durmak zorunda kaldı.

"Şunu anla, Shelbourne." Olabildiğince sakın konuşuyordu ama gözleri yine de kısılmıştı. "Seni tanıyorum. Özel niyetlerini anlamıyor olabilirim ama karanlık olduklarından eminim. Yapmak istediğin her neyse, bunun iyi bir şey olamayacağından oldukça eminim. Buraya tesadüfen geldiğinizi söylüyorsunuz ama ben size inanmayacağım ve sizi Meyrick Dükü'nden uzaklaştırmaya devam edeceğim. Önemli sorular sormanızı engellemeye devam edeceğim-

Şüphesiz, planladığınız her ne ise, size yardımcı olacak fikirler. Kendimi açıkça ifade edeceğim Shelbourne - buradan hiçbir başarı elde edemeden ayrılmanı ve Meyrick Dükü'nün kendisinin, ailemizin adına leke getirmeden korunduğundan emin olmak istiyorum. Her seferinde daha da aşağılık bir şey uydurarak dikkatsizce üzerine bastığın bu isim." Sert bir şekilde konuştu ama kardeşinin gözleri tek bir kelime bile etmeden sadece onunkileri aradı ve bir yaş gibi gelen bir süre boyunca sadece birbirlerinin yüzlerine baktılar.

Sonra ağabeyi korkunç bir şekilde güldü, Myles'a birkaç kelime söyledi ve sonra aceleyle diğerlerinin yanına gitti, Myles ağır ağır nefes alıp ağabeyinin ardından bakakaldı. Az önce söylediği her şeyin kulak arkası edildiğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Kardeşi, soyadının ve Myles'ın taşıdığı unvanın itibarını bir yana bırakın, kendi itibarını bile umursamıyordu ve bunu koruma sorumluluğu bir kez daha Myles'ın omuzlarına çökmüştü. Ona öyle geliyordu ki, kardeşi Myles'ın niyeti olmadan konuştuğuna inanmıyordu ve düşünmeden bu kadar açık konuştuğu için sessizce kendine lanet etti.

Artık onu izleyen kişi kardeşi olacaktı.

"BÖYLECE BİR KİŞİ MASALI BAŞLAR." Lord Hastings odaya döndüğünde Noel oyunu devam ediyordu.

Myles dudaklarını birbirine bastırarak ve kısa nefesler alarak kalan gerginliğinden kurtulmaya çalıştı ve Leydi Rebecca'ya doğru ilerleyerek onun sol tarafında, duvara en yakın yere oturdu. Oda oldukça karanlıktı ve oyuncular odanın en önündeydi. Ateş onların arka planıydı ve her iki tarafta da çok sayıda mum vardı, ancak odanın daha gerisinde tüm mumlar söndürülmüştü, bu da Myles'ın avantajına bir durumdu.

Leydi Rebecca ona şöyle bir baktı ve ardından gülümsemesi hızla yüzüne yayıldı. "Benimle oturmaya mı geldiniz Lord Hastings?"

Karşıya uzanarak bir an için elini sıktı. "Sizi çalmaya geldim, Leydi Rebecca."

Başını sertçe çevirdiğinde gözleri irileşti, yanakları öfkeyle renklendi.

"Gidip Lord Richards'ı görmeliyiz - ve bu, bizi özlemeyeceklerini düşündüğüm tek zaman." Tam da Noel oyununun başlamak üzere olduğu şu anda neden ona eşlik etmek istediği konusunda yanlış bir fikre kapılmasını istemeyen Myles hemen kendini ifade etti. "Eğer şimdi gitmezsek, korkarım ağabeyim bizi daha sonra fark edecektir. Benimle çok yakından ilgilenmek niyetinde ve sanırım ancak şimdi kaçmak için bir fırsatımız olacak. Aksi takdirde dikkatli bir gözle izleneceğim."

Leydi Rebecca'nın gözleri biraz irileşti ama bir süre sonra başını salladı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Myles omzunun üzerinden bir bakış attı. Arkasında kimse yoktu. Kardeşi ön tarafa çok yakın bir yerde, güzel ve çok zengin bir genç kadının yanında oturuyordu. Onu kendi çıkarları için nasıl kullanabileceğini merak ettiğine şüphe yoktu.

"Ben gidiyorum. Sizi salonda bekleyeceğim. Eğer kısa bir süre için kendinizden uzak kalabilirsiniz, o zaman dua edin, gelin ve beni bulun. Vikontla konuşmak için birlikte yatak odasına gideceğiz ve daha sonra, birbirimizin ardından buraya döneceğiz. Bunu yapmanın büyük bir risk olduğunu biliyorum ve eğer fark edilirse kesinlikle itibarınız tehlikeye girebilir, ama -"

"Bu benim için çok az şey ifade ediyor." Leydi Rebecca'nın parmakları onunkilere hafifçe dokundu ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Birkaç dakika içinde ayrılacağım. Fark edileceğimi sanmıyorum ama fark edilsem bir bahane bulurum."

Adam onun bakışlarını tuttu. "Teşekkür ederim,"

Hızlı adımlarla ama sessiz adımlarla odanın içinde ilerledi. Kapıya ulaştığında kolu kavradı, sonra başını çevirdi, birden kardeşinin doğrudan kendisine bakmasından korktu. Herkesin kim olduğunu anlaması bir anını aldı ama kardeşinin hâlâ dümdüz karşıya baktığını, arkasına değil oyunculara baktığını görünce rahatladı. Böyle kalması için dua eden Myles döndü ve kapıyı olabildiğince yavaş ve sessiz bir şekilde açarak koridora çıktı. Kapıyı biraz aralık bırakmayı tercih ederek koridor boyunca tek başına yavaşça yürüdü ve salona doğru geri döndü. Leydi Rebecca'dan yapmasını istediği her şeyi düşündükçe midesi rahatsız edici bir şekilde düğümleniyordu. Büyük bir risk alıyordu ve ona katılırken kimse tarafından fark edilmemek için gerçekten çok dikkatli olmalıydı. Eğer Dük'ün evinde tek bir kişi bile olmadan birlikte ne yaptıklarına dair bir soru varsa

-Noel salon oyunu olmadığı zaman- o zaman Myles ne bekleneceğini biliyordu. Bunun büyük bir şaşkınlığa neden olacağından kuşkusu yoktu ve daha önce Leydi Rebecca'dan uzaklaştırıldığı olaydan sonra böyle bir şeyin olmasını istemiyordu. Leydi Rebecca'yı korumak için büyük bir özen gösterecekti, böylece Leydi Rebecca'nın itibarı konusunda bir soru işareti bile kalmayacaktı. Evet, Noel zamanıydı ve kesinlikle tüm edep beklentileri biraz değişmişti, ama bu kendisine olduğu kadar ona karşı da bir sorumluluğu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Myles onu düşündükçe göğsünde yavaş yavaş büyüyen bir sıkışma hissine karşı yutkunarak salona doğru ilerledi ve kapıyı iterek açıp içeri adım attı. Salon boştu ve bir süre sonra büyük ve ağır bir iç çekerek bir sandalyeye çöktü. Elini alnına bastırdı, dirseğini sandalyenin koluna dayadı. Sorumluluğunun ağırlığı üzerine çökmüş, sanki yere batıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Tek yapabildiği, Lord Richards'ın hem Leydi Rebecca'yla hem de Meyrick Dükü'yle konuşmaya istekli olması için dua etmektir. Bu şekilde tüm bu zorluklara bir son verebilirdi, çünkü kardeşi büyük ve işgüzar bir Dük'ün önünde utanç duyacaktı ve Myles, Dük'e ya da tanıdıklarından herhangi birine bir daha kendini göstermeye cesaret edemeyeceği için dua etti.

"Kendimi biraz özgür bulabilirim." Kendi kendine mırıldanan Myles'in

Kardeşini düşünmek zorunda olmamanın nasıl bir şey olacağını düşünürken kalbi göğsünde yükseldi. Bu özgürlük hem bilinmez hem de çok takdir edilirdi, çünkü artık Shelbourne'un ne yaptığı konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Ama bu konuda bir uyarı vardı. Eğer bu plana devam ederlerse, kardeşinin yaptığı kötülüklerin neredeyse tüm İngiltere tarafından bilinme ihtimali vardı. Bundan saklanması mümkün olmayacak ve uzun zamandır kaçındığı utanç aniden üzerine çökecekti. Leydi Rebecca ne olacaktı? Yeniden keşfetmeye başladıkları yakınlık ne olacaktı? Böyle bir şey gerçekleşirse, ona kur yapabilecek gibi değildi.

Yine de onu aklımdan.... kalbimden çıkaramıyorum.

Elini bırakıp başını sandalyeye yaslarken yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı. Uzun zamandır Leydi Rebecca'yı düşünüyordu ve ondan geri adım atmak zorunda kalmış olsa da duyguları hiç değişmemişti. İşte bu yüzden

Kalbinin çok acı çektiğini fark etti. Bunun nedeni, ona karşı olan duygularına bir türlü anlam verememesiydi. Onu çok derinden önemsemeye başlamıştı. Birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda biraz kararsız olan Myles, daha önce içinde böylesine büyük bir duygu kabarmasının hiç yaşanmadığını itiraf etmek zorundaydı. Kendisinin bile böyle şeyler hissedebileceğini bilmiyordu ve yine de tüm bunlar Leydi Rebecca'ya yeniden yakınlaştığı için ortaya çıkmıştı. Onu geride bırakmak istememişti, yerine dönüp onu Londra'da bırakmayı hiç istememişti ama çok az seçeneği vardı. Ama görünüşe göre İsa onları tekrar bir araya getirmişti. Ne yapmalıydı?

"Ya bana neden ayrılmak zorunda kaldığımızı sorarsa? Ona gerçeği söyleyecek miyim?" Ona ağabeyini ve davranışlarının nasıl bu kadar utanca yol açtığını açıklamak her zaman aklındaydı ama kendisini ondan ayırmasının tek nedeni bu değildi - ve Leydi Rebecca'nın bunu anladığının da farkındaydı. Eğer ondan gerçeği isterse, o zaman daha önce yaptığı gibi bunu ondan saklayacak gücü kendinde bulabilecek miydi? Ona daha fazla acı çektirmek istemiyordu. Haksızlığa uğramış olsa bile bir centilmen olduğunu kanıtlamak, tüm durumun bir kısmını kendine saklamak anlamına geliyordu. Ama bunu yapabilir miydi?

Kapı açıldığında soruları aklından uçup gitti ve kendini aceleyle sandalyeden dışarı attığında Leydi Rebecca kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, tek kelime bile etmediler. Sonra, Myles ne olduğunu anlayamadan, Leydi Rebecca odayı geçti ve kendini onun kollarına bıraktı.

Myles havayı içine çekti, kızın hareketlerinin kendisine verdiği duyguların gücüyle boğulduğunu fark etti. Kollarını kızın beline doladı ve başını omzuna yaslaması için onu kendine yakın tuttu. Bu güzel, harikulade yaratığın kendisinden ayrılmasına neden izin vermişti ki? Neden kendisine bu kadar zorbalık edilmesine, bu kadar etki altına alınmasına izin vermişti? Belki de en başından beri Leydi Rebecca'ya karşı dürüst olmalıydı ama bunun ona ne kadar acı vereceğini düşünen Myles bunu asla yapamayacağını biliyordu... ve şimdi de yapamazdı. Ona kalbinden geçenleri anlatabilirdi elbette, kardeşiyle ilgili olarak yaz mevsimindeki durumunun ardındaki gerçeği söyleyebilirdi - ama ayrılımlarının nedenini asla söyleyemezdi. Bunu yapmak için açık bir izin almadıkça asla.

"Biz- biz gitmeliyiz."

Leydi Rebecca başını kaldırıp ona baktığında, içinden küçük bir iç geçirdi, Myles yüzüne doğru gülümsedi ve bir elini kaldırarak yanağına hafifçe dokundu. "Beni yanlış anlama, burada kalıp sana bir süre daha sarılmayı çok isterdim ama her an çok değerli." İstemeden de olsa eli yanına düştü ve sessizce geri çekilmesini istedi. "Ama bu konu kapandıktan sonra birbirimize söylememiz gereken daha çok şey olduğunu düşünüyorum."

Sonra ona gülümsedi, gözleri onunkilere kayarken yüzü narin bir pembeliğe bürünmüştü. "Kesinlikle söylenecek çok şey var, evet," diye sessizce itiraf etti, dudaklarından bir iç çekiş daha döküldü. "Keşke burada kalabilseydik! Ama şu an için yola çıkmalıyız. Siz yolu gösterin Lord Hastings, ben de sizi takip edeyim."

CHAPTER ELEVEN

"**I** Sanırım beyefendi benden hâlâ emin değil."
Yatak odasına doğru ilerlerken Rebecca biraz şaşkın bir ifadeyle Lord Hast-ings'e baktı
Lord Richards'ın yaşadığı yer. "Anlamıyorum. Neden senden emin olmasın ki?"

"Çünkü benim Shelbourne'un kardeşi olduğumu öğrendi. Kardeşime güvenmiyor, o halde bana neden güvensin?" Lord Hastings ona alaycı bir gülümseme verdi. "Onu suçlamıyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra, bu anlaşılabilir bir durum."

Rebecca yavaşça başını salladı, hizmetkârların merdivenlerinden inmeye devam ederlerken dudakları hafifçe büzüldü. Belki de Lord Richards'ın onunla görüşmek istemesinin nedeni buydu, diye düşündü. Lord Hastings'in tam olarak görüldüğü gibi olduğundan emin olmak istemişti. *Onu rahatlatabilirim*, diye düşündü kendi kendine. *Bir süre tam tersini düşünmüş olsam da, Lord Hastings'in mükemmel bir karaktere sahip olduğunu biliyorum.*

Küçük yatak odasına doğru ilerlerken ne ile karşılaşacağından tamamen emin olmadığı için sinirleri gerilmişti. Bir beyefendinin onu karşılamak için sandalyesinden kolayca kalktığını görünce biraz şaşırdı, daha sonra Lord Hastings'in Lord Richards'ın ağır yaralı olmadığını söylediğini hatırladı - ama o zaman bile onun bu kadar iyi iyileşmiş olacağını tahmin etmemişti.

"Söz verdiğim gibi." Lord Hastings dönerek bir elini onun beline doladı ve onu içeri götürdü. "Lord Richards, Leydi Rebecca'yı takdim edebilir miyim?"

Beyefendi ona doğru eğildi, ama Rebecca başını kaldırdığında hafifçe irkildiğini gözden kaçırmadı. Belli ki hâlâ biraz acı çekiyordu.

"İyi akşamlar Lord Richards. Sizinle tanıştığımı memnun oldum. Yaşananlardan sonra ciddi bir şekilde yaralanmadığınızı duymak da beni çok rahatlatmış. Sizi yeniden ayakta görmek güzel."

Beyefendi birkaç dakika boyunca onu inceledi ve küçük bir gülümseme verdi. "Lord Hastings bana başıma gelenlere tanık olan kişinin siz olduğunuzu söyledi. Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet, öyle. Her şeyi gördüm. Ancak ben görülmedim ve uzaktan izledim, bu yüzden Bay Shelbourne ev partisine katılmak için geldiğinde onu tanıyamadım."

Adam dudağını ısırdı ve alnını hafifçe çatarak arkasını döndü. Lord Hastings'e bakıp onun bir omzunu kaldırdığını gören Rebecca nefes aldı ve biraz daha öne çıktı.

"Lord Richards, şu anki ikileminizi anladığımı belirtme cüretini gösterebilir miyim? Sırf böyle bir şeyin tekrar yaşanmasını önlemek için Bay Shelbourne'un sizden talep ettiği her şeye boyun eğmeniz gerekecekmiş gibi hissediyorsunuz. Aldığınız yara önemsiz değildi, anladığım kadarıyla - ve şu anda korkunuz, istediğini yapmayı reddederseniz, sizi daha da ağır yaralayacağı."

Lord Richards ona döndü, alnındaki çizgiler daha da derinleşmişti ama Rebecca tereddüt etmedi.

"Ne olursa olsun, benim endişem şu ki, eğer böyle bir şey yaparsanız, Bay Shelbourne bu tür davranışlarına devam edebilecektir. Ona karşı durmak için güçlü olmak gerekir."

Lord Richards başını salladı. "Bunun güç gerektirdiğini söylüyorsunuz ama bana gereken tek şey buymuş gibi gelmiyor." Bir nefes alarak Lord Hastings'e baktı. "Kardeşinize bu tür davranışların, bana ve şüphesiz başkalarına yaptığı kötülüklerin bir daha tekrarlanamayacağının gösterilmesi gerekecek. Ona yaptıklarının kabul edilemez olduğu, devam etmesine izin verilmeyeceği ve hoş görülmeceği gösterilmelidir." Bir elini Lord Hastings'e doğru uzatarak başını salladı. "Ve inanıyorum ki bunu birçok kez denediniz Lord Hastings."

Lord Hastings boğazını temizledi ve konuştuğunda sesi sertti. "Evet, Lord Richards. Öyle."

"Peki o zaman." Lord Richards omuz silkerek ikisine de sırtını döndü ve bir kez daha ateşin yanına oturdu. "Onun kendi

Kardeşim Bay Shelbourne'u böyle bir eylemden alıkoyamadıysa, benim nasıl bir başarı umudum olabilir? Bay Shelbourne'un sadece bir tanıdığı olduğumu ve onun her zaman yararlandığı biri olduğumu düşünürsek?"

Rebecca bu soruya cevap veremeyerek Lord Hastings'e baktı ama o yere bakıyor, elini çenesinde gezdiriyordu. Bu durum Rebecca'nın içini hiç de umutla doldurmamıştı. Rebecca'yı rahatlatacak şekilde Lord Hastings konuşmaya başlayana kadar birkaç dakika boyunca odayı sessizlik kapladı.

"Size farkı söyleyeyim, Lord Richards." Lord Hastings nefes alarak başını kaldırdı. "Bu kez kardeşimle konuşan sadece ben olmayacağım. *Bunun* bir etkisi olacak." Yavaşça konuşarak beyefendiye doğru birkaç adım attı. "Şimdiye kadar, unvanımın itibarını korumak için kardeşimin eylemlerini gizli tutmaya çalıştım ve başka kimseyi dahil etmedim. Bu değışecek. Dük'ün etkisini bir kenara atmayın. Ona neler olduğunu anlatırsak ve ben de unvanı aldığımdan beri Shelbourne'la yaşadığım zorluklar konusunda dürüst olursam, kardeşim eskiden olduğu gibi yoluna devam edemez."

"Benimle konuşmak istemenizin nedeni de buydu, değil mi?" Rebecca yumuşak bir sesle ekledi. "Sizin adınıza konuşacağımdan, her şeyi doğrulayacağımdan emin olmak istediniz ve sizi temin ederim ki bunu yapacağım. Dük'e gördüğüm her şeyi anlatacağım. Shelbourne'un sana ne yapmaya çalıştığını tam olarak bilecek ve kardeşi de onun aleyhinde konuştuğuna göre korkacak hiçbir şeyin kalmayacak."

"Düştüğümü gördün." Lord Richards ona baktı ve sonra gözlerini kapadı. "İtiraf etmeliyim ki sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum ama Lord Hastings bana anlattı." Adam ürperdi ve Rebecca hemen bir adım öne çıktı, bir eli omzuna gitti, sempatisi öfkeyle arttı.

"Olanlar için üzgünüm. Bay Shelbourne'un yaptığı korkunç hareketleri gördüm ve sadece hemen size gitmediğim için üzgünüm. Gitmeliydim ama korku beni o gidene kadar geride tuttu."

Kadın elini bıraktı ama Lord Richards kısa bir süre için elini tuttu ve başını çevirerek onun bakışlarını tuttu. "Çok cesurdunuz Leydi Rebecca. Eğer siz olmasaydınız, çok daha fazla korkardım, bundan eminim." Ağır ağır iç geçirerek elini bıraktı. "Ama bu adamın neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Sırf ona istediği parayı vermediğim için beni en ağır şekilde cezalandırmaya çalıştı bile.

borçlu olduğumu söyledi. Bunun bir yalan olduğunu biliyorum ama tehditleri öyle ki sevdiklerim için korkuyorum."

"Ama kardeşimi tanıyorsun," diye cevap verdi Lord Hastings sessizce. "Elimden gelen her şeyi yaptığımı unutma. Maddi serveti de dahil olmak üzere ondan alabildiğim her şeyi aldım ve şüphesiz bu yüzden para kazanmak için başkalarını dolandırmayı seçti. Size bir kez böyle bir şey yapmış olması, bir daha yapmayacağı anlamına gelmez."

"Gerçekten de, eğer bu sefer onun tehditlerine boyun eğdiysen, ikinci kez senden daha fazlasını talep edebileceğini düşünmeyecek mi?" Adamın gözlerindeki korkuyu hâlâ gören Rebecca, yatak odasına doğru ilerlerken Lord Hastings'in söylediklerini hatırlayarak bir elini tekrar adamın omzuna uzattı.

"Emin olun Lord Hastings mükemmel bir beyefendidir. Size daha fazla zarar gelmesini istemez. Kardeşinin zalim ruhundan bahsederken söyledikleri doğrudur. Farklı bir şekilde de olsa, tıpkı sizi yaraladığı gibi onu da çok yaraladı. Bu zalimliği sona erdirmek için duyduğu istek kalbinden geliyor. Ona güvenebilirsiniz Lord Richards." Başını çevirerek Lord Hastings'e baktı ve dudaklarını nazik bir gülümseme kapladı. "Tıpkı benim gibi." Her kelimesi yüreğinden gelerek dürüstçe konuşmuştu. Lord Hastings gülümsedi ve Rebecca gözlerini ondan alamadı. Kalbinde kabaran duyguların gürültüsü böyleydi. Bir zamanlar Lord Hastings için hissettiği her şey geri gelmişti ama daha da büyük bir güçle. Bundan asla kurtulamayacağını düşünüyordu ama yine de bu farkındalık onu büyük ve ezici bir sevinçle dolduruyor gibiydi. Bu duyguların devam etmesini, hatta büyümesini *istiyordu*. Evet, Londra'da kendisinden uzak kalışında hâlâ bir gizem vardı ama bunun nedeninin kardeşiyle büyük bir ilgisi olduğundan emindi.

"Güveninle beni onurlandırdın."

Sanki Lord Richards odada değilmiş gibi yumuşak bir sesle, "Bunu özgürce veriyorum," dedi. "Bir süreliğine benden gitmiş olabilir, ama şimdi ayrılığınızda düşündüğümde daha fazlası olduğunu anlıyorum. Bu sadece bir fikir değişikliği değildi, aksine bizi ayıran önemli bir şey vardı - şimdi bunun kısmen kardeşinle ilgili olduğunu biliyorum, ancak henüz bana hepsini anlatmadın. Ama bunu yapmamayı seçsen bile, tüm gerçeği asla öğrenemeyecek olsam bile, seni hala çok saygıdeğer bir nazik olarak aklımda tutacağım-

Çok saygı ve hayranlık duyulması gereken bir adam." Duygularına hâkim olabilmek için kendini tutamayıp Lord Richards'a döndü. "Sizi temin ederim ki Lord Richards, Dük'le konuşurken hem ben hem de Lord Hastings yanınızdayken, Bay Shelbourne'la ilgili mesele hızla bir sonuca bağlanacaktır. Meyrick Dükü'nün çok büyük bir nüfuzu var. Bay Shelbourne'un yaptığı yanlışlar Dük tarafından öğrenilir öğrenilmez, hem sizi hem de diğerlerini ondan korumak için elinden gelen her şeyi yapacağından şüphe duymam için hiçbir neden yok."

Lord Richards bir elini gözlerine götürdü, birden gerçekten de çok yorgun göründü. "Ama böyle bir şey yaparak, Lord Hastings, korumak için o kadar uğraştığınız şeyi riske atmış olmuyor musunuz?"

Rebecca Lord Hastings'e baktı, sonra tekrar Lord Richards'a baktı. Hastings'in haklı olduğunu fark etti ve aniden soğuk bir ürperti omurgasından aşağıya doğru akmaya başladı. Meyrick Dükü bu ev partisindeki tüm konukların Bay Shelbourne'un yaptığı yanlışları bilmesi gerektiğine karar verirse, bu haber hiç şüphesiz tüm topluma -aslında tüm İngiltere'ye- yayılacaktı. Bu da Lord Hastings'in güvende tutmak için elinden geleni yaptığı soyadını koruma çabasının mahvolma tehlikesiyle karşı karşıya kalabileceği anlamına geliyordu.

Rebecca şaşkınlıkla tekrar Lord Hastings'e baktığında, yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve iki elini de nazikçe uzattı. "Belki de unvanımı en ufak bir incelemeden korumaya çalışmakla hata ettim," dedi sessizce. "Kardeşim kötü, bencil, zalim ve açgözlüdür ama birkaç kuruş almak için başka bir adamı öldürmeye kalkışacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu kadar ileri gidebileceğini *hiç* düşünmemiştim ve artık soyadımın üzerine bir gölge *düşeceği* gerçeğini kabullenmenin zamanı geldi diye düşünüyorum. Bundan korunmak için elimden hiçbir şey gelmez, çünkü bu kardeşimin suçu. Tek umudum böyle bir şey yaşanırsa toplumun bana nezaketle bakması ve kendimi değil kardeşimi suçlaması.... her ne kadar setimizdeki herkesin böyle düşüneceğinden emin olmasam da!"

Rebecca dudağını dişlerinin arasına alarak bu durumu düşündü- gerçeği gördü ve kaşlarını çatarken buldu kendini. Evet, fark etti, evet, toplumdaki pek çok kişi Lord Hastings ile kardeşini aynı kefeye koyacak, aynı türden olduklarına inanacaktı, her ne kadar

Lord Hastings yanlış bir şey yapmamıştı. Bazıları ona sırtını dönecek, bazıları doğrudan kesip atacak, bazıları da kardeşinin yaptıklarının bedelini ödetmek için gelecekti. Kalbi, sanki Lord Hastings'in ve ikileminin yanında duruyormuş gibi ani bir acıyla sızladı. Bu yükü onun üzerinden almayı ne kadar çok istiyordu ama yine de ona tekrar baktığında, omuzlarının düştüğünü ve dudaklarında gülümsemenin kaldığını gördü.

Lord Hastings durumu kabullenmiş gibi görünüyordu.

"O halde ne diyorsunuz Lord Richards?"

Hem kadın hem de Lord Hastings, beyefendi ayağa kalkıp odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başlarken beklediler. Arada bir kendi kendine mırıldanıyor ve birkaç dakika boyunca yürüyordu, belli ki önerdikleri şeyi düşünüyor ve kafasında planladığı şeyi gözden geçiriyordu. Rebecca sabırsızlanmaya başladı, biraz da oyundan kaçtığıнын fark edilmesinden korkuyordu. Salonda Lord Hastings'le yalnız olduğu fark edilirse annesi ne derdi acaba? Dudaklarını yalayarak ellerini önünde kavuşturdu. Parmaklarını sıktı. Lord Richards düşünmeye devam ederken onları tekrar tekrar serbest bıraktı.

Birden topuğunun üzerinde döndü, ayaklarını dikti, çenesini kaldırdı ve ellerini beline koydu. "Evet, bunu yapacağım."

Güçlü duruşu sesindeki hafif titremeye biraz engellenmişti ama Lord Hastings beyefendinin omzuna bir tokat atmak için öne atıldığında Rebecca kendini gülümserken buldu.

"Kapital, kapital! Doğru kararı verdiniz Lord Richards. Hem Dük hem de kardeşimle bir görüşme ayarlayacağım. Mümkünse yarın için. Kardeşimin böyle bir toplantının nedenini bilmesine izin vermeyeceğim. Şaşırdığından emin olmalıyız, yoksa bize hiçbir şey söylemeyeceğinden korkuyorum."

Rebecca açıkçası beyefendiye sarılmak istedi ama bunun yerine tek kelime etmeden bir anlığına Lord Richards'ın elini sıkmayı tercih etti. Lord Richards da ona gülümsedi - yüzünde beliren ilk gülümsemeydi bu ve birdenbire daha önce hiç olmadığı kadar genç görünmeye başladı.

"Siz de orada olacak mısınız Leydi Rebecca?"

"Elbette olacağım. Size söz veriyorum." Kapıya doğru ilerleyerek Lord Hastings'i bekledi; Lord Hastings, yanına gelmeden önce Lord Richards'a birkaç şey daha söyledi. Hızlı bir gülümsemeyle

Lord Richards, Rebecca odadan çıktı ve hemen merdivene doğru koşmaya başladı. İkisi de kendilerini salona götürecek koridora ulaşana kadar konuşmadılar.

"Başardınız, Leydi Rebecca."

Lord Hastings'in elinin omzuna nazikçe dokunması Becca'yı neredeyse kollarına atılacak kadar çaresiz bırakmıştı ve gerçekten de neredeyse duracak, ona bakmak için döndüğünde biraz tökezleyecekti. Lord Hastings geniş geniş gülümsüyordu ve onun yüzünde beliren gülümsemeyi görmek Re-becca'nın kalbini yerinden oynattı. Onu en son ne zaman böyle gülümserken görmüştü? Birkaç aydır görmemişti ve şimdi onun yüz hatlarında bunu tekrar gördüğüne ne kadar sevinmişti.

"Durup sizi kucaklamak isterdim Leydi Rebecca, ama korkarım bunu yaparsam bir daha salona dönemeyiz!" Böyle diyen Lord Hastings uzanıp Leydi Rebecca'nın elini tuttu, böylece koridor boyunca geri yürürken birbirlerine bağlanmış oldular. "Aramızda paylaşılması gereken daha çok şey olduğunun farkındayım ama şimdilik, oyun sona ermeden ve fark edilmeden önce seni salona geri götürmeliyim."

"Peki bu çok kötü bir şey mi?"

Kendi sorusuna şaşırان Rebecca aniden durdu, tam Lord Hastings onunla yüzleşmek için döndüğünde, gözleri irileşmiş, çenesi biraz gevşemiş bir halde yüzüne bakarken, kalbi sanki kafese hapsedilmiş ve serbest bırakılmak için çaresizce çırpınan bir kuş gibi öfkeyle atıyordu.

"Öyle olacağını sanmıyorum," diye fısıldadı adam yaklaşırken. Ona daha önce hiç olmadığı kadar yakın olmak için ani, umutsuz bir dürtü kalbini yaktı. Kadının eli adamın omzuna giderken, adamın eli kadının beline yerleşti - ve sonra bir kapının açılıp kapanma sesi onları tökezletti.

Ne olduğunu anlayamadan Rebecca başka bir odaya çekildi. Kapı itilerek kapatılmıştı ve Lord Hastings kapının yanında durmuş, ayak sesleri yaklaştıkça küçük aralıktan ona bakıyordu. Rebecca kendini duvara biraz daha yaklaştırdı, koridorda yürüyen her kimse nefesini ondan saklayabilmek için ellerini ağzına götürdü. Bu kesinlikle annesi değildi, çünkü ayak sesleri annesinin yumuşak terlikleri olamayacak kadar güçlü ve keskindi. Leydi Meyrick de olamazdı, çünkü yine terlikleri yerde çok az ses çıkarırdı. Ona göre adımlar bir beyefendininkilere benziyordu ve bir anda Lord Hastings'in onu neden bu kadar çabuk uzaklaştırdığını anladı.

Ayak sesleri yaklařtıķķa gözlerini kapadı, ancak daha sonra geri çekilmeye başladıklarında, ikisini de saklayan kapının önünden geçerken nefesini yavařķa dışarı verdi. Lord Hastings ona dönmeden önce yavaş bir nefes verdi.

"İyi misiniz Leydi Rebecca?"

Başını salladı ve ona yaklaştı. "Kimdi o beyefendi?"

Lord Hastings başını salladı ve yüzündeki acımasız ifadeye bakılırsa Rebecca ikisini de aramaya gelenin kim olduğunu zaten biliyordu.

Shelbourne'dan başkası değildi.

CHAPTERTWELVE

"M ama, seninle konuşmalıyım."
Annesi başını kaldırdı, Rebecca'nın bu kadar sert konuştuğunu duyunca biraz şaşırmış gibiydi. Küçük salon

İkisi dışında neredeyse kimse yoktu ama Rebecca Dük'le yapacağı görüşmeyi beklerken kendini giderek daha gergin hissediyordu.

"Ne oldu canım?"

Kendi azminden biraz cesaret alan Rebecca derin bir nefes aldı.
"Lord Hastings hakkında."

Annesi hemen elindeki kitabı kucağına koydu ve elleri kitabın üzerine yerleşmeden önce kitabı tamamen kapattı. Kaşları kalktı ama tek bir şey söylemedi, açıkça Rebecca'nın devam etmesini bekliyordu.

"Babamın neden onunla yakın ilişki içinde olmamı istemediğini bilmeliyim. Yakın bir ilişki kurmamın engellenmesinin bir nedeni olmalı. Bu neden bana hiç açıklanmadı."

Annesi yumuşak bir sesle, "Çünkü bunu sana açıklamaya gerek olmadığını düşündük, canım," diye cevap verdi. "İkinizin arasında hiçbir zaman bir bağ olmadı."

"Çünkü ben istesem bile olamazdı," diye cevap verdi Rebecca, amaçladığından biraz daha sert bir şekilde. "Lord Hastings'i kayırmaya başlasaydım, tıpkı sizin de bu hafta belirttiğiniz gibi, babam bana buna iznim olmadığını söylerdi. Nedenini merak ediyorum."

Annesinin yüz ifadesi değişmedi. "Bu soruyu bana şimdi sormanın bir nedeni var mı Rebecca?"

Rebecca bakışlarını başka yöne çevirdi. "Olabilir, ama konumuz bu değil. Benden böyle bir şey istenmesinin nedenini bilmek istiyorum."

Annesi içini çekti ve başını salladı. "Sevgili kızım, bir beyefendinin bir ya da iki öpücük çaldı diye başını çevirmesine izin veremezsin."

"Ne ben ne de o böyle bir şey yapmadık!" Annesiyle yüzleşmek için sertçe dönen Rebecca, bir elini hüsrana dolu bir hareketle havaya kaldırdı. "Belirli bir gen- tleman'a aşık olmam mümkün değil mi? Onun karakterini kabul edilebilir buluyorum ve beni onunla daha yakın bir ilişki kurmaktan alıkoyan şeyin tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum."

Leydi Wilbram hafifçe dudak büktü. "Rebecca, beni dinle. Ne istediğinin bir önemi yok. Lord Hastings seni asla bir tanıdıktan fazlası olarak görmeyecek. Bundan emin olabilirsin."

Sanki biri Rebecca'yı o kadar sert itmişti ki tökezledi. Ne olduğunu anladığında korkudan kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Nefes nefese kaldığında annesinin gözlerinin hafifçe kısıldığını, alnındaki çizgilerde endişenin yazılı olduğunu gördü. Ama kalbinin hızlı atışından başka bir şey duyamıyordu. Kesinlikle olamaz mıydı? Lord Hastings'e Rebecca'yla olan bağlantısını kesmesini söyleyen kişi babası olamaz mıydı? Yapmak istemediği bir harekete zorlanmış mıydı?

Gözleri kapalıydı.

Bu konuda henüz tam olarak anlayamadığım o kadar çok şey var ki.

Annesi, sanki söyledikleri çok önemsizmiş gibi, "Başka pek çok mükemmel beyefendi var," diye devam etti. "Noel mevsimi -ve bu tür ev partileri- genç bir kadına tam da bunu yapabilir. Bir beyefendiye karşılıklı yoğun bir ilgi duyabilirsin, ama kalbinin bundan etkilenmesine izin vermemelisin. Yeterince çabuk geçecektir."

"Peki ya bu benim istemediğim bir şeyse?" Rebecca hemen karşılık verdi. "Ya duygularımın geçmesini istemiyorsam? Ben kararımı çoktan verdim anne. Sen ya da babam bana Lord Hastings'in neden düşünülmemesi gerektiğine dair özel bir neden göstermediğiniz sürece, sizi temin ederim ki şu anda düşündüğüm tek kişi o ve bir süre daha öyle kalacak."

Ancak Rebecca'nın büyük üzüntüsüne rağmen annesi bunu kabul etmiş gibi görünmüyordu. Sanki Rebecca çok gülünçmüş gibi bir kahkaha attı.

"La, sen sadece ökseotunun altında çok fazla öpücük aldın," diye cevap verdi elini sallayarak. "Hepsi bu kadar - ve unutma, daha önce böyle bir deneyim yaşamadın ve bu nedenle, bu tür duyguların büyümesi için duyduğun arzuyu anlayabiliyorum. Ama emin olabilirsiniz ki sevgili kızım, bu duygular kaybolacak ve hem de çabucak kaybolacak. Noel zamanı. Bu bir ev partisi. Her türlü duyguya sahip olmanız oldukça makul, ancak sizi temin ederim ki bunlar hiç de önemli değil. Tekrar eve döndüğünüzde bunlar gerçekten de çabucak kaybolacaktır."

Rebecca annesinin tüm söylediklerini reddetmek için ağzını açmak üzereydi, ancak bir an sonra bunu yapmamayı seçti. Annesinin ne düşündüğünden bağımsız olarak, kendi zihninde oldukça kararlıydı. Lord Hastings'le kurduğu ilişkiyi tekrar kaybetmek istemiyordu, çünkü duyguları artık bunun için çok daha önemliydi. Babasının onu kendisinden uzak tutmasının nedeni ne olursa olsun, bu onu geride tutmaya yetmeyecekti.

"Gel bakalım. Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünmene gerek yok. Bir zamanlar benim de genç olduğumu hatırla ve tüm yaşadıklarını anlıyorum. Duygularının hızla kaybolacağını söylemem hoşuna gitmeyecek ama gerçek bu canım ve bunu senden saklamam adil olmaz."

Dudaklarına soğuk bir gülümseme yerleştiren Rebecca sessizce oturmaya hazırlanırken kapı açıldı ve Bayan Moir içeri girdi. Gözleri biraz yuvarlaktı ama annesine değil doğrudan Rebecca'ya bakıyordu ve Rebecca o anda zamanın geldiğini anladı.

"Leydi Rebecca, bir süre benimle yürümek ister misiniz?" Bayan Moir, Leydi Wilbram'a yan gözle bakarak sordu. "Dışarı çıkmamıza gerek yok ama belki malikânenin etrafında bir yürüyüş yapabiliriz ya da diğer genç hanımlardan bazılarının bulunduğu kütüphaneye gidebiliriz. Sanırım Dük'ün evi için Noel dekorasyonu yapıyorlar ve yardımımızdan memnun olurlar."

"Elbette memnuniyetle." Sandalyesinden kalkarak, annesine dönüp bakmadan arkadaşına doğru yürüdü. Odadan çıkarken uzun bir nefes aldı, en azından kısa bir süreliğine annesinin varlığından kurtulduğu için mutluydu.

"Her şey hazır mı?"

Bayan Moir başını salladı, gözleri hâlâ iriydi. "Neler olup bittiğini tam olarak anlayamıyorum. Dük ve Lord Hastings çalışma odasındalar ve Meyrick Dükü sizin de gelmenizi istedi. Ben de sizinle geleceğim. Umarım sorun olmaz."

"Bu fazlasıyla doğru. Bu kadar istekli olduğun için çok teşekkür ederim, sevgili dostum. Her şeyi anlamadığınızı biliyorum ama yakında her şey yeterince açıklığa kavuşacak. Size söyleyeceğim tek şey, Bay Shelbourne'un artık böyle davranamayacağını öğreneceği anın bu olacağıdır."

Bayan Moir başını salladı. "O zaman yakışksız bir tip, öyle mi?"

Çalışma odasına yaklaştıklarında Rebecca yüzünü buruşturdu.

"Evet, Bayan Moir.

Öyle."

"O halde bize katılmayı bekliyordunuz, Leydi Rebecca?" Dük gülümsedi, sesi odanın öbür ucundan Rebecca'ya doğru gürliyordu ama bakışlarında ciddi olduğunu belli eden bir kararlılık vardı. Rebecca başını salladı ama bir şey söylemedi, Lord Hastings hem kendisine hem de Bayan Moir'e doğru gelirken ona doğru döndü.

"Bu çok ciddi bir mesele."

Rebecca bir an için Lord Hastings'in elini tutup onu bir sandalyeye doğru götürmesine izin verirken Dük devam etti. "Lord Hastings bana kardeşinin son zamanlardaki karanlık çabalarından biraz bahsetti ama benim için en sıra dışı olan şu anki durum. Lord Richards'ın ben farkında olmadan evimde bulunduğunu mu söylüyorsunuz?"

Rebecca Lord Hastings'e baktı ama Lord Hastings ona bakmadı.

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdi. "Bu konudaki ihtiyatsızlığım için beni bağışlamalısınız. En iyisinin bu olduğunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Endişem Lord Richard'ın güvenliğiydi ve gelişini sizden saklamam için bana yalvarması beni ikna etti. Şimdiye kadar katlandığı onca şeyden sonra, kendimi onun istediğini yapmak zorunda hissettim. Ben de dahil olmak üzere herkesten şüphe duyuyordu."

"Bunu gayet iyi anlayabiliyorum," diye ekledi Rebecca, Dük'e dönüp bakarak. "Çok fazla şeye katlandı ve en korkunç şekilde yaralandı. Ondan böyle bir şey beklemek adil olmaz."

"Ancak şimdi size inanıyor mu?"

Lord Hastings başını salladı. "Evet. Sanırım öyle."

Rebecca sessizce gülümsedi, tam o sırada çalışma odasının kapısı açıldı ve Lord Richards içeri girdi. Rebecca gözlerini tekrar Dük'e çevirdi ve onun gözlerinin şaşkınlıkla nasıl parladığını gördü. Belki de hizmetkârların yatak odalarından birinde bir beyefendinin kaldığına inanmamıştı ama şimdi bundan şüphe edemezdi elbette.

"Majesteleri." Lord Richards eğildi.

"Her şeye rağmen ev partime gelebilmenize sevindim," dedi Dük, sözlerini neşeyle doldurarak. "Ama Lord Hastings'in bana söyledikleri doğruysa, bunu duymak beni çok rahatsız etti." Bir sandalyeyi işaret ettikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatın."

Lord Richards kapının sağındaki sandalyeye otururken, Lord Hastings de Rebecca'nın sandalyesinin arkasında durdu. Meyrick Dükü ise hepsinin amiri olarak masasında öylece duruyordu.

Lord Richards sesli bir nefes alarak dirseklerini dizlerine koydu ve sandalyesinde öne doğru eğildi. "Lord Hast-ings'e de söylediğim gibi, kardeşiyle bir vesileyle birlikte kâğıt oynarken tanıştım - tam olarak hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, oyunu kaybettim ve ertesi gün ödediğim bir borç aldım. Bay Shel-bourne'dan istediği parayı ödemediğimi belirten bir mektup aldığım da yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz. Büyük bir şaşkınlık içinde mektubuna cevap verdim ve belki de unutmuş olabileceğini söyledim." Bir elini gözlerinin üzerine götürerek iki omzunu silktili. "Geriye dönüp baktığımda, bu benim hatamdı. Borcumun ödendiğini çok iyi bildiğim için mektubu kabul etmemeliydim bile. Ancak öyle yaptım ve kısa bir süre sonra bir mektup daha aldım. Bu kez, ödeme yapmadığım için miktarın arttığı belirtiliyordu. Ona yanıldığını söylemeyi çok istiyordum, bu yüzden onunla görüşmeye gittim."

Rebecca'nın midesi bulandı, Lord Richards'ın nasıl gözler. Belli ki toplantı iyi geçmemişti.

"Kardeşimin iyi davranmadığını varsayıyorum." Lord Richards, Lord Hastings'in sorusuna cevap olarak başını salladı.

"Yapmadı," diye kabul etti. "Bir saldırı oldu -özellikle ağır bir saldırı değildi ama istenileni yapmazsam daha fazlasının olacağı bana açıkça belirtildi. Başlangıçta borcu ödemeye kararlıyım, ancak daha sonra, iyileştiğim günlerde, kendime servetimden dolandırılmayacağımı söyledim."

"Ve böylece ona başka bir şey vermediniz mi?"

Lord Richards başını salladı. "Ben yapmadım. Bay Shelbourne'un Dük'ün evindeki partiye katılacağımı nereden bildiğini bilmiyorum ama yine de beni burada buldu ve eve doğru ilerlemeye çalışırken bana saldırdı."

Dük dikkatini Rebecca'ya çevirdi ve Rebecca'nın midesindeki sinir kıpırtıları daha da arttı. "Ve tanık olduğunuz şey bu mu, Leydi Rebecca?"

Yutkunarak bir nefes aldı. "Gördüm." Meyrick Dükü'ne kısaca gördüklerini anlattı ve Bay Shelbourne'un Lord Richards'ın üzerine at sürmeye çalıştığını, bunu yaparken de titrediğini söyledi.

"Leydi Rebecca, olabileceğim kadar kötü yaralanmamamın sebebidir," diye itiraf etti Lord Richard. "Soğuk zeminde uzun süre yatmak zorunda kalmadım. Lord Hasting'i çağırttı ve böylece evinize getirildim. O sırada varlığımı size bildirmek istemediğim için beni bağışlayın. Gerçek şu ki, korkuyordum. Bay Shelbourne'un nerede olabileceğini bilmiyordum. Evin içinde bir yerlerde olmasından ve burada olduğumu öğrenirse bana tekrar saldırmasından korkuyordum."

Dük başını salladı. "Özür dilemeye gerek yok. Bunu gayet iyi anlıyorum. Bunu duymak korkunç ve benim mülkümde böyle bir şey yaşandığı için üzgünüm. Bay Shelbourne hiçbir şekilde bir centilmen değil. Bunu söylediğim için üzgünüm Lord Hastings ama kardeşiniz en kötü türden bir alçaktan başka bir şey değil."

Rebecca elini Lord Hastings'in omzuna bastırmak için uzandı, bu sözlerin onu inciteceğinden emindi.

"Bunun fazlasıyla farkındayım, Majesteleri," diye cevap verdi sessizce. "Yıllarımı onun davranışlarını engellemeye çalışarak, soyadımızın korunması için değişim yaratmaya çalışarak geçirdim ama çabalarımın hepsi boşa gitti. Belki de şimdi günahlarının açığa çıkma zamanıdır, çünkü artık bu şekilde yaşamasını engellemenin tek yolunun bu olduğuna inanıyorum."

Dük homurdanarak odanın içinde birbiri ardına hepsine baktı. Hiçbir şey söylemeyen tek kişi Bayan Moir'di ama o da odanın arka tarafında oturuyordu, gözleri kocaman açılmıştı ama yine de hiçbir şey söylemedi. Rebecca ona küçük bir gülümseme sundu ve arkadaşı başını sallayarak, evet, söylenen her şeye dikkat ettiğini ama hepsinin üstesinden geldiğini onayladı.

"Bay Shelbourne'u hemen buraya getirmesi için birini göndereceğim." Dük zili çaldı ama hiçbir şey olmadı. Kimse içeri girmedi ve Rebecca'nın Dük'ün personeli çoktan hazırladığını anlaması bir anını aldı. Hiç şüphesiz, böyle bir şey yaptığında Bay Shelbourne'un gecikmeden kendisine getirilmesi gerekiyordu.

"Shelbourne'un bunların hiçbirini yapmadığını söylemeye çalışacağından hiç şüphem yok. Ama işte bu yüzden siz çok önemlisiniz Leydi Rebecca, çünkü siz bir tanıksınız. Her şeyi gördünüz ve böylece Lord Richards korunabilir."

Rebecca başını salladı ama Lord Hastings'in sözlerine hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine ona baktı ve dudaklarında titrek bir gülümsemenin dans edişini, sonra da solup yok oluşunu gördü. Her şey Bay Shelbourne'un gelişine ve kendisine gerçekler sunulduğunda ne söyleyeceğine bağlıydı. Günahları ortaya döküldüğünde ne yapacaktı? Tek yapabileceği adamın onu dinlemesi, kabul etmesi ve davranışlarını değiştirmeye istekli olması için dua etmektir ama Lord Hastings'in kardeşi hakkında anlattıkları düşünüldüğünde böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmıyordu. Önümüzdeki birkaç dakikanın sakın ve sakın geçmesi, Bay Shelbourne'un da öfkeye kapılmaması için dua etti.

Ve sonra, dedi kendi kendine, bu mesele sona erdiğinde, nihayet Lord Hastings'le konuşmasını yapacaktı. Yakınlıklarının sona ermesiyle ilgili her şeyi öğrenecek, ona gerçeği söylemesi için yalvaracaktı. Aksi takdirde, ileriye dönük hiçbir yol göremiyordu ve bunun her ikisi için de mutlak bir karanlığa yol açacağından emindi.

CHAPTER THIRTEEN

I Kardeşi odaya girdiğinde sinirlerini gizlemek zordu. Myles uzun zamandır bu durumla tek başına başa çıkmaya çalışıyordu.

Kardeşinin beraberinde getirdiğı zorluklar, kardeşinin davranışlarının aile adına kötü bir şekilde yansımamasını sağlamanın yollarını bulmaya çalışmak ve bu nedenle kendi itibarını olabildiğince temiz tutmak için elinden geleni yapmak.

Ancak şimdi pes ediyordu.

Shelbourne'un eli sürekli kötülüğe yöneldiğı için kardeşini durdurmak imkânsız hale geliyordu. Myles kaç beyefendiyi dolandırdığını ve kaçını tehdit ettiğini bilmiyordu ama çok sayıda olduğundan emindi. Shelbourne'un mali güvencesini ortadan kaldırırken, Myles'ın başkalarının da zarar görmesine neden olduğuna şüphe yoktu, çünkü kardeşi başka bir şekilde çok daha fazla para kazanabilirdi.

Ve artık diğerlerinin de bunu öğrenmesinin zamanı gelmişti. Kardeşi artık kendisinden bir şeyler sakladığı için suçlu gördüğü kişilere fiziksel zarar verme peşindeyken, öylece durup Shelbourne'un devam etmesine izin veremezdi. Myles, Lord Richards'ın ya da herhangi birinin kardeşine bir şey borçlu olduğuna hiçbir şekilde inanmıyordu. Bunların hepsi bir entrika, başkalarını içine sürüklediğı bir kötülüktü. Eğer iyi adı lekelenecekse, Myles bunun sonuçlarına katlanmak zorunda olduğunu kabul etti. Bunun başka bir yolu olamazdı. Bunu artık biliyordu.

"Belki Bay Shelbourne içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapatabilirsiniz, Bayan Moir? Kilitte bir anahtar var. Lütfen çevirin ve sonra Lord Hastings'e verin. Shelbourne'un kaçamayacağından emin olmamız gerekecek."

Bayan Moir, Myles'in gözüne oldukça korkmuş görünmesine rağmen başını salladı. Bundan sonra hiçbir şey söylenmedi, odayı sessiz bir gerginlik kapladı ve Myles'in kalbinin hızlanmasına neden oldu. Dük'ün tam olarak ne yapmayı planladığını Myles bilmiyordu ama bu tür davranışların artık devam edemeyeceğinin çok açık bir şekilde ortaya konacağından emindi. Başına her ne gelecekse, Leydi Rebecca'dan daha önce hiç olmadığı kadar uzaklaşmak anlamına gelse bile, Myles her şeyi kabul etmeye hazırdı.

Bu düşünce kalbine bir acı saplanmasına neden oldu ama havayı içine çekti ve çenesini kaldırdı. Leydi Rebecca için en iyisini istiyordu ve eğer bu kendini bir başkasının kollarında bulması anlamına geliyorsa, o zaman buna karşı çıkmayacaktı. Babasının kızıyla ilgilenme hevesi yürekten geliyordu - ve onu tüm toplum tarafından ayıplanan ve reddedilen bir beyefendinin yanına yerleştirmek akıllıca olmazdı. Myles, Leydi Rebecca'nın ne olursa olsun, birbirlerinden ne kadar uzak olurlarsa olsunlar her zaman kalbinde olacağını kabul etmeye hazır olsa da bunu anlamıyordu.

Kapı aniden itilerek açıldı ve Myles'in kalbi göğsüne çarpmaya başladı. Shelbourne yüzünde geniş bir gülümsemeyle içeri girdi ama bir anda durdu ve sırtışı bir saniyede paramparça oldu. Bayan Moir kapıyı sertçe çarparak Shelbourne tepki veremedi anahtarı çevirdi ama sesin kendisi bile sarsıcıydı ve Shelbourne'un hızla dönmesine neden oldu.

Myles hızla ilerledi, anahtarı Bayan Moir'dan almaya hazırdı ve onun korunduğundan emin olmak istiyordu. "Teşekkür ederim." Anahtarı ondan alıp cebine koydu ve Leydi Rebecca'nın arkasında durmak üzere geri döndü, kardeşinin henüz tek bir kelime bile etmediğinin tamamen farkındaydı.

"İçeri gel, Shelbourne." Dük bir sandalyeyi işaret etti ama Shelbourne başını eğdi, ellerini arkasına götürerek kıpırdamadan durdu.

Gözleri Myles'a doğru döndü. "Kardeşim size hangi yalanları söylüyordu, Majesteleri?"

"Bu öğleden sonra burada yalan konuşulmayacak."

Lord Richards'ın sesiyle Myles kardeşinin şaşkınlıkla irkildiğini ve sonra başını Lord'un bulunduğu yöne doğru çevirdiğini gördü.

Richards oturuyordu. Shelbourne'un solunda çok uzakta olduğu ve kardeşi Myles'a bakmaya o kadar kararlı olduğu için, Lord Richards'ın varlığından habersiz olduğu belliydi. Shelbourne hemen, sanki odada bir aşağı bir yukarı yürümek istiyormuş ama bunu yapamıyormuş gibi ayaklarını kaydıldı.

"Lord Richards, ben... ben sizi görmeyi beklemiyordum."

"Hakkınızda söylenenleri duyunca endişelendiğimi itiraf etmeliyim," diye mırıldandı Dük sessizce. "Lord Richards benim haberim olmadan evimde kalıyordu, bunun nedeni de buradaki varlığının anlaşılması halinde ona yapabileceklerinizden korkmasıydı. Onu ciddi şekilde yaraladınız ve ağır yaralanmadığından emin olmak yerine, sadece üzerinden atlamakla kalmayıp, onu soğuktan kolayca yenik düşebileceği yerde bıraktınız!"

Hemen -ve tam da Myles'ın beklediği gibi- kardeşi başını öfkeyle salladı ve masum olduğunu hararetle savundu. "Kimin böyle bir şey söylediğini bilmiyorum majesteleri ama sizi temin ederim ki ben böyle bir şey yapmadım."

Shelbourne'a hemen bir tanık olduğunu söylemek yerine, Dük sadece bir kaşını kaldırmakla yetindi. Leydi Rebecca nefesini tuttu, ama Myles hafifçe omzuna bastırarak sessizce şimdilik sessiz kalmasını istedi. Kadın ona baktı ama Myles'ı rahatlatacak şekilde hiçbir şey söylemedi.

"Lord Richards'ın sizi suçladığı şeylerin hiçbirini yapmadığınızı söylüyorsunuz. Onu devirecek kadar öfkeyle el kol hareketleri yapmadınız. Yaralı halde yatarken ona bakmadınız ve ona yardım etmek yerine atınızı üzerine sürmediniz. Onu soğukta ve üşümeye terk etmediniz."

Shelbourne ellerini havaya kaldırdı. "Tabii ki yapmadım. Böyle bir şeyi asla yapamam! Lord Richards başka birinden bahsediyor olmalı. Belki de düştükten sonra kafası karışmıştır. Ya öyle ya da kendince bir nedenle benim hakkımda yalan söylüyor."

"Peki neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Dük hemen, itiraz etmekte olan Lord Richard'a sert bir bakış göndererek. "Görebildiğim kadarıyla, beyefendinin böyle bir şey yapması için hiçbir neden olamaz. İyi tanıyor musunuz?"

Shelbourne çenesini kaldırdı. "Tanışıyoruz. Lord Richards'ın bana önemli miktarda para borcu var. Borcunu ödediğini söylüyor ama ödemedi."

"Bu bir yalan." Lord Richards hemen kendini sandalyesinden fırlattı, yüzü öfkeyle parlıyordu, omuzları kamburlaşmıştı ve bir parmağı Shelbourne'u gösteriyordu. "Yalandan başka bir şey söylemiyorsun."

Shelbourne başını Lord Richards'a doğru eğdi ve bunu yaparken bakışları hafifçe daraldı. "Daha önce bir kez ödediğim bir borcu geri ödemem için beni tehdit etmeye çalışmış olabilirsiniz ve inanın bana, bunun korkusu beni neredeyse istediğinizi yapmaya ikna etti, sadece kardeşiniz böyle bir şey yaparsam benden tekrar kolayca yararlanabileceğinizi bana çok fazla fark ettirdi." Sesi gergindi, yüzü kıpkırmızıydı, gözleri parlıyordu ve öfkesinden vücudu biraz eğilmişti. "Ben bir beyefendiyim. *Onurlu* bir beyefendiyim ve borcumu ödedim, tıpkı senin de bildiğin gibi. Benden daha fazlasını elde etmek istiyorsun ve beni tehdit ederek boyun eğdirmeyi düşünüyorsun. Ama bu planda bir kusurun var."

Shelbourne'un dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü. "Bunların hepsi saçmalık," dedi ve sanki adamın bir şekilde sempatisini kazanması gerekiyormuş gibi bir elini Dük'e doğru uzattı. "Lord Richards'ın neden bahsettiğini bilmiyorum. Eğer bana borcunu ödemek istiyorsan, bundan çok memnun olurum, ama ben senin peşinde değilim."

Kendini konuşmaktan alıkoyamayan Myles boğazını temizledi. "Onurlu bir beyefendiymişsin gibi davranmana gerek yok kardeşim. Meyrick Dükü, Lord Richards, Leydi Rebecca ve Bayan Moir senin pek çok kusurunun farkındalar ve bunları gizli tutmaya çalışman açıkçası çok saçma. Onlara her şeyi anlattım. Etrafını sardığın kötülüklerden seni çekip çıkarmaya çalıştığım zamanları, birçok kez planını bozduğumu ve hatta zarar verdiğin kişilere tazminat ödediğimi anlattım. Senden alabileceğim neredeyse her şeyi aldım ama sen yine de kendi hayatını olduğu gibi ailemizin adını da mahvetmeye kararlısın. Yıllardır sadece kendimi değil, ailemizin adını ve itibarını da korumaya çalışıyorum. Bu yüzden çok şey kaybettim." Boğazında bir düğüm oluştu ama yutkundu, kaybettiği en değerli şeyin karşısında oturan kadından başkası olmadığının da farkındaydı. "Buna bir son vermelisin Shelbourne. Dük senin karakterini biliyor. O

karanlığınızı biliyor ve Lord Richards'ın doğruyu söylediğini biliyor"

Bunun zerine kardeşi sadece homurdandı ve Myles gerçekten aptalca bir şey söylemiş gibi gözlerini devirdi. "Yine mantıklı konuşmuyorsun kardeşim." Başını acır gibi sallayarak uzun bir nefes aldı ve sonra o kadar yavaş bir şekilde verdi ki Myles kendini kaybetmemek için parmaklarını yumruk yaptı. Kardeşi onu aptal yerine koymaya çalışıyordu ama o aptal yerine konulmak için çok uzun zaman harcamıştı. Bu o zamanlardan biri olmayacaktı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Lord Richards. "Planınızda bir kusur var. Dk'n doğruyu söylediğimi bilmesinin bir nedeni var ve o da yaptığınız her şeye Leydi Rebecca'dan başkasının tanık olmaması."

Shelbourne gözlerini ona evirdiğinde Myles, Leydi Rebecca'nın omuzlarının hafifçe kalktığını hissetti. Dudaklarındaki kendinden emin gülümseme şimdi onun yüzüne bakarken çatlayıp kırılmıştı, şüphesiz şimdi kendi yalanları sayesinde masum kalma niyetinin yavaş yavaş dağılmakta olduğunu fark ediyordu. Hiçbir şey söylenmedi. Sessizlik tüm odayı kaplamıştı ve Myles'in tek bir kelime bile söylememek için elinden gelen tek şey buydu.

"Bu sefer kötülüklerinden kaamadın," diye araya girdi Dk sessizce, aralarındaki sessizliği bozarak. "Leydi Rebecca ne gördüğünü bile bilmiyordu ama yaptığınız her şeyi gördü. Lord Richards'ın yardımına giden oydu, Lord Hastings'i çağıran oydu ve bunu yaparak seni suçlu buldu. Syleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bunu omuzlarından atamaz. Keşfedildiniz, Lord Richards'a yönelik tehditleriniz ortaya çıktı ve sululuğunuz hepimiz için aıklığıa kavuştı."

Birkaç dakika sonra Shelbourne başını salladı. Myles kardeşinin tepkisini merak ederek kaşlarını çattı, ancak bir açıklama için uzun süre beklemesi gerekmedi.

"Ne yapıyorsun kardeşim?" Shelbourne hem Myles'a hem de yavaşça kendisine doğru gelen Leydi Rebecca'ya döndü. "Bu genç kadının benim hakkımda uydurma yalanlar söylemesine gerçekten izin verecek misiniz? Bunun bize ne kadar zarar vereceğini biliyor musunuz? Onca yıl ailemizin adını korumaya çalıştınız ve şimdi sırf bu genç kadının, tanımadığınız bir kadının sözleri yüzünden bunu bir kenara mı atacaksınız?"

Myles bir şey söylemek istedi ama Leydi Rebecca o daha konuşmadan konuştu. Çenesini kaldırarak sandalyesinde biraz öne doğru oturdu. "Ağabeyinin hiç tanımadığı birinin sözüne, kardeşinin sözünden daha çok güvendiğini bilmek senin için büyük bir utanç olmalı." Sesi soğuk ve berraktı, odanın içinde yumuşak bir şekilde yankılanıyordu. "Ben her şeyi gördüm. Lord Richards ve Lord Hastings'in durumla ilgili bana söyledikleri her kelimeye inanıyorum ve suçluluğun açıkça görülüyor. Yaptıklarınızdan utanmanız gerekirken tek yaptığınız sorumluluğu kabul etmek yerine suçu başkalarının üzerine atmak. Siz bir centilmen değilsiniz." Başını salladı ve yüzünü başka yöne çevirdi. Ona bakmaya bile tahammül edemiyordu. "Sen bir korkaksın."

Shelbourne'un bakışlarındaki buz, Myles'ın bile Çünkü sanki Leydi Rebecca'dan nefret ediyordu, sanki zalimliğine tanık olduğu için onu hor görüyordu, sanki hatalı olan oydu. İçgüdüsel olarak, Myles küçük bir adım daha yaklaştı ve diğer elini onun omzuna koydu, onun korunduğunu hissetmesini istiyordu, kardeşinin Leydi Rebecca'ya yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şeyin sonuçları olmayacağını görmesini istiyordu.

"Söylenen her kelimeye inanıyorum. Hiç şüphe yok, Bay Shelbourne." Dük net bir şekilde konuşarak o anki gerginliği biraz olsun azalttı. "Size bir söz de veriyorum - bunu öğrenecek başkaları da olacak ve şüphesiz, onlara ne yaptığınızı bize anlatacak daha fazlası da." Sesi, Myles'ın asla sahip olamayacağını bildiği bir kudretle doluydu, çünkü toplumda Dük'le aynı konuma ve mevkiye sahip değildi - ama şu anda bunu kıskanmıyor, aksine minnettarlık duyuyordu. Görünüşe bakılırsa kardeşi istemediği bir hareket tarzına zorlanabilirdi.

Dük'ün Shelbourne'un davranışlarından haberdar olmasıyla kaçış yoktu, şimdi de olamazdı ve bu bilginin beraberinde getirdiği sonuçlar ne olursa olsun, Myles onları kollarını açarak karşıladı.

"Bir bayanın sözlerine inanamazsınız. Neye tanık olduğunu tam olarak bilmiyor. Yanılıyor! Genç hanımlar genellikle öyle olur; kafaları doğru olamayacak kadar saçmalıklarla doludur."

Leydi Rebecca kırık bir kahkaha attı. "Shelbourne, hayır. Birilerinin sana inanması umuduyla saçma sapan konuşan sensin. Anlamıyor musunuz? Sözlerin artık kimsenin dinleyeceği şeyler değil."

"Ve sen, kardeşim," diye devam etti Shelbourne, sanki Leydi Rebecca'yı duymamış gibi. "Bana nasıl ihanet edebildin?" Sanki böylesine büyük bir yanlışı yapan Myles'miş gibi ona ters ters baktı. "Peki ya kardeşçe sadakat?"

"Sadakat senin anladığın bir kelime değil." Myles çenesini kaldırdı, Dük yavaşça başını salladı, Myles'ın söylediklerine katıldığını açıkça belli ediyordu. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama sen her girişimimi geri çevirdin. İsteklerim sağır kulaklara çarptı. Aile onurumuzu göz önünde bulundurmanız için size yalvarmam defalarca göz ardı edildi. Leydi Rebecca'nın Lord Richards'la olan ilişkinize dair bana anlattığı her şeye güveniyorum."

Omuzlarını kaldırarak kardeşine kederli gülümsemesini gönderdi. "Gerçek şu ki Shelbourne, sen güvenilmez birisin. Sen vicdansızsın ve ne zamanımın ne de çabalarımın bir zerresine bile layık değilsin. Sana daha fazla bir şey veremem ve eğer herhangi bir değişiklik olacaksa yaptıklarının gerçeği ortaya çıkmalı. Bunu kabul edene kadar, yürüdüğünüz karanlık yolu görüp ondan dönene kadar, sizi kendimden uzaklaştırmak zorundayım. Eğer gerçekten bana gelir ve yardımımı istersen, o zaman bu yardım karşılıksız olarak verilecektir ve bu sözümü, gerekli olduğum sürece kalbimde tutacağım."

Shelbourne başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, çenesi aniden gerilmişti. Lord Richards sandalyesinde hafifçe kıpırdandı, Shelbourne'a bakmak yerine dikkatini Leydi Rebecca'ya çevirdi. Leydi Rebecca da ona başını sallayarak karşılık verdi, sanki durumun artık hızlı bir sonuca bağlandığını kabul ediyor gibiydi - ve Shelbourne bunu gördü.

"Kendi isteğinle atından düştün!" Shelbourne'un dudaklarından çıkan patlama odadaki herkesi şaşkına çevirdi. Leydi Rebecca şiddetle irkildi ve Myles'ın damarlarında dolaşan şokun aynısını hissetti. Son birkaç dakikayı böyle bir şeyin asla yaşanmadığını, Lord Richards'la arazide karşılaşmadığını ve Leydi Rebecca'nın ne gördüğünü bilmediğini söyleyerek geçiren Shelbourne, şimdi herkesin gözü önünde suçunu ilan etmişti. Myles'ın kalbi sevinçle değil, ezici bir üzüntüyle sızladı. Kardeşinin böyle bir yoldan asla kurtulamayacağı anlaşıyordu. Yalan söylemeye, kötülük uydurmaya çok alışkın bir adamdı. Ancak şimdi, yalanları onu suçluluğuna bağlamıştı.

"Artık evimde istenmiyorsunuz." Dük'ün sesi alçaktı ve Shelbourne hemen her ikisini de iterken sessizce konuştu.

Ellerini saçlarının arasında gezdirerek bir inilti çıkardı, ya az önce söylediklerinin aptallığının farkındaydı ya da kendisine böyle davranılmasına kızgındı. "Toplum bunu öğrenecek. Kardeşinizin daha fazla zulüm yaymanızı engellemek için elinden geleni yaptığını ama sizin onu reddettiğinizi anlatmak için elimden geleni yapacağım. Adının lekeleneyeceği için üzgünüm ama hem o hem de ben toplumun geri kalanını sizin kötü ellerinizden korumak için bunun yapılması gerektiğinin farkındayız."

Dük iki elini masasının üzerine koyarak öne doğru eğildi ve bakışlarını sabitledi. "Şunu anla Shelbourne. Benden duyduktan sonra kimse seni hoş karşılamayacak. Artık kumar masalarında hoş karşılanmayacaksın. Hiçbir sosyal etkinliğe davet edilmeyeceksin. Reddedileceksiniz, uzun zamandır sömürmeye çalıştığınız insanlardan koparılacaksınız. Kalbinizde utançtan başka bir şey olmaması gerekirken, şu anda hissettiğiniz tek şeyin utançtan ziyade öfke olduğuna inanıyorum."

"Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı, kardeşim." Shelbourne'un ona bunca zaman acı ve hoşnutsuzluk vermiş olmasına rağmen, Myles'in bir yanı hâlâ barışmayı, bir zamanlar tanıdığı ağabeyine yeniden kavuşmayı arzuluyordu ama artık böyle bir şeyin asla olamayacağından emindi. "Yine de ben her zaman senin kardeşin olacağım. Eğer çok ihtiyaç duyarsan, şartlar öyle bir hal alırsa ve gidecek başka bir yerin yoksa, ben orada olacağım - ancak bir daha asla para teklif etmeyeceğim, anladın mı?"

Shelbourne yaklaşıp kadar aralarında sessizlik büyüdü, çenesi gergindi, gözleri parlıyordu. "Beni reddediyorsun."

Leydi Rebecca, Myles daha konuşmadan ayağa kalktı. Myles'in şaşkınlığına rağmen bir adım öne çıkarak bir elini Shelbourne'un koluna koydu ve Myles'in ondan hiç beklemediği bir kararlılıkla ona baktı.

"Kardeşin seni reddetmiyor. Sen onu kendinden uzaklaştırdın. Eğer kabul etmek istersen, bu sonuçlara sen katlanacaksın. Hiç şüphesiz başkalarını suçlamak isteyeceksiniz. Belki de zamanla kendi suçunu kabul edecek cesareti bulacaksın. İyi günler. Bay Shelbourne."

Myles öne çıkıp Dük'e baktı, o da başıyla onayladı. Kardeşine doğru yürürken hiçbir şey söylemedi, sadece Shelbourne'un bakışlarını bir an için tuttuktan sonra arkasını döndü. Leydi Rebecca ona elini uzattı ve o da elini tutarak kapıya doğru yürüdü, anahtarı yerleştirdikten sonra kapıdan içeri adımını attı.

Kardeşini geride bırakararak.

CHAPTERFOURTEEN

"**I** balo için çok heyecanlıyım!" Bayan Moir Becca'nın kolunu sıktı, heyecanlı gözleri odanın içinde geziniyordu. "Lord Hastings'in kardeşiyle olan meseleye çok sevindim.

çözüldü. Şimdi kendinizi daha özgür hissediyor musunuz?"

Rebecca arkadaşına küçük bir gülümseme verdi ama cevap olarak sadece omuzlarını silkti. Bunu izleyen dakikalarda koridorda kısa bir tartışma olmuş, Bayan Moir ve Lord Richards da onlara katılmıştı ama o zamandan beri Lord Hastings ortalıkta yoktu. O gün ne akşam yemeğine ne de akşam eğlencesine katılmıştı. Onu kahvaltıda, öğle yemeğinde ya da öğleden sonra kış yürüyüşüne çıktıklarında da görmemişti. Akşam yemeğinde yine ortalıkta yoktu ve Meyrick Dükü'ne nereye gittiğini sormaya cesaret edememişti.

Görünüşe göre diğer konuklar Lord Hastings'in yokluğunu fark etmemişlerdi, hatta Bayan Moir bile fark etmemişti. Belki Noel balosunda burada olur diye dua ederek, onu görmeyi umarak hevesle etrafına bakındı... ama yüzü kalabalığın içinde kendini göstermedi. Rebecca gözlerini kısa süreliğine kapatırken kalbi ağırlaşmıştı. Kardeşiyle olan meselesi Lord Hastings'in kendisini her şeyden - kendisi de dâhil- soyutlamasına mı neden olmuştu? Acıya mı yenik düşmüştü? Yoksa daha başka bir şey mi olmuştu?

"Lord Hastings'i mi arıyorsunuz?" Bayan Moir usulca gülümsedi. "Henüz burada olduğunu sanmıyorum."

Rebecca iç çekti. "Hayır, değil."

"Bu biraz garip. Balo salonuna adımınızı attığınız anda yanınızda olmak için can atacağını düşünürdüm."

"Burada olduğunu hiç sanmıyorum." Rebecca'nın kalbi kederle sızladı ve aniden gürültü, kahkahalar, gülümsemeler ve müzik ona fazla geldi. İçini dolduran hüznle savaştı ve artık buna dayanamadı. "Bağışlayın beni. Sanırım... Sanırım kısa bir süreliğine kendime izin vermem gerekiyor."

Arkadaşı nereye gittiğini sormadan Rebecca misafir kalabalığına karışmıştı. Dük her hafta bir balo düzenliyordu, öyle görünüyordu ama yine de kalbi şu anda tek bir mutluluk saniyesi bile bulamıyordu. Nereye gittiğinden emin olamayan Rebecca kendini evin önüne doğru yürürken buldu. Konukların çoğu çoktan gelmişti ama kapılar hâlâ açıktı ve soğuğa rağmen, ona doğru koşan, tenini okşayan soğuğa rağmen Rebecca dışarı çıktı.

Taş basamaklardan inerken ellerini kaldırıp kollarını ovuşturdu ve evin sol tarafına doğru ilerlerken derin bir nefes aldı. Sadece kısa bir mesafe yürümesi ve soğuk kış havasını soluması gerekirken, Lord Hastings ile kardeşi arasında geçenleri düşündükçe gözleri yaşardı. Lord Hastings'in Shelbourne'dan ayrıldığı o anda büyük bir üzüntü vardı elbette, ama aynı zamanda bir rahatlama da gelmişti - odadan çıkarken bunu yüzünde görmüştü. Kardeşinin artık omuzlarında büyük bir yük olmayacağını, mücadelelerinde artık yalnız olmadığının verdiği rahatlama.

Ama şimdi nereye gitti? Başını öne eğerek uzun bir nefes verdi ve bu nefes havayı buz gibi yaptı. Lord Hastings artık Dük'ün malikânesinde değilse, o zaman nerede olabilirdi?

"Leydi Rebecca!"

Ani bir hareketle döndü ve evin önündeki ateşli fenerler ve ayın kendisi tarafından aydınlatılan, tam da düşündüğü beyefendiden başkasının yüzünü gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam zor nefes alıyordu ve şaşkınlıkla onun sıcak tutan seyahat kıyafetleri giydiğini fark etti. Başında şapka yoktu ve siyah saçları dağınık görünüyordu.

"Lord Hastings?" Buna inanmakta güçlük çekerek nefesini tutmak için bir an durdu. "Sen - sen geri döndün. Gönderildiğinizi sanmıştım ve korkmuştum..."

Onun parmaklarını yakaladı. Yüzüne baktığında adamın nefesi yanaklarını ısıtıyordu. Onun gülümsediğini görünce, kalbi onun için ağladı.

ve bir adım öne çıkıp onu kucaklamamak için elinden geleni yaptı. Böyle bir şey olmadan önce anlaması gereken daha çok şey vardı.

"Babanızın malikanesinin buradan çok uzakta olmaması büyük bir nimet." Elini bıraktıktan sonra paltosunu çıkardı ve onun omuzlarına attı. "İlk kez yakınlaştığımızda yapmam gereken şeyi yaptım Leydi Rebecca. Babanızla konuşmaya gittim."

Nefesini tutarken gözleri parladı ve ona bakmaya başladı. "Gerçekten mi?"

Lord Hastings başını sallayarak elini hafifçe kızın yanağında gezdirdi. "İçeri girmeliyiz. Size anlatmam gereken çok şey var."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Üşümüyorum. Yalvarırım burada, birkaç dakika yalnız kalabileceğimiz bir yerde konuşalım. Balo yüzünden annem hiç şüphesiz bir köşede bir beyefendiyle öpüşüp koklaştığını düşünenecektir, zira her türlü edep duygusunu yitirmiş gibi görünüyor. Beni aramayacağı kesin." Bunu alaycı bir gülümsemeyle söylemişti ama Lord Hastings nedenini anlayamasa da hemen nefesini tuttu. "Yine de hiçbir beyefendiyle Noel öpücüğü paylaşmadım. Aksini düşünmenizi istemem."

Bunun üzerine Lord Hastings kıkırdadı, omuzları düştü ve Rebecca kızardı, neden nefesinin tutulduğunu şimdi anlıyordu. "Bunu duyduğuma rahatlamamış gibi davranmayacağım," diye cevap verdi. "Burada, eve yakın bir yerde kalalım, ama uzun süre dışarıda kalmamalıyız. Korkarım çok üşüyeceksiniz."

Rebecca kabul ederek biraz daha yüzünü ona döndü ve Lord Hastings sanki ona anlatacak o kadar çok şey varmış da bir anını bile boşa harcamak istemiyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Babanla konuşmaya gitmemin nedeni, aramızdaki bağı yeniden yakınlaştığının farkında olmam. Her ne kadar efendimden emin olsam da, sizin adınıza konuşamam. Ancak, mahvettiğimin fazlasıyla farkında olduğum harika bir şeyin başlangıcı olan şeye bir kez daha dönmek istediğine dair en ufak bir ipucu bile varsa, babanın bunu bildiğinden emin olmak istedim."

Tüm bunlar büyük bir aceleyle söylenmişti ve Rebecca biraz şaşırmış bir halde gözlerini hızla kırptırırken iki kaşını da kaldırdı. "Benimle flört etmen için sana izin verip vermeyeceğini sordun mu?"

Lord Hastings başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırarak başını başka yöne çevirdi. Bir süre sonra döndü ve ona

koluna girdi. Kadın hemen tuttu, yavaş adımlarla evin ön kapısına doğru ilerlerken adamın yüzünde beliren ciddi ifade karşısında kalbi birdenbire çırpınmaya başladı.

"Babanız aramızdaki bağlantıyı yaz mevsiminde fark etti, Leydi Rebecca." Ona bakarken omuzları düştü, yüzü kederliydi. "Lord Wilbram bir akşam benimle konuştu ve sana yakın olmama izin verilmediğini söyledi. Meğer ağabeyimin kötülüklerinin farkındaymış ve aslında ağabeyimin bazı entrikalarına kanmış. Önemli miktarda para kaybetmemişti ama bu onu biraz utandırmaya yetmişti ve bu nedenle kızının - bir kontun kızının - benim gibi biriyle ilişki kurmasına asla izin vermemeye kararlıydı. Gerçek şu ki, ağabeyimle aramızdaki sorunları çözmeye çalıştığım için yakınlığımızı elimden geldiğince gizlemiştim. En kötüsü olursa ve tüm toplum Shelbourne'un hile ve düzenbazlığını öğrenirse, benimle olan bağlantın yüzünden zarar göreceğinden korkuyordum. İtibarın ve toplumdaki konumun için korktum - ve bunu sana olan ilgim ve endişemden dolayı yaptığımı anlamanı rica ediyorum, başka bir şey için değil. Belki de aptalcaydı. Belki de kardeşim hakkında sana karşı açık ve dürüst olmalıydım ama korkuyordum."

Kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki Rebecca'nın nefes alış verişi yavaş bir tempoda yürüyor olmalarına rağmen hızlı ve çabuk geliyordu. Korktuğu gibi olmuştu. Lord Hastings'le arasını açan kişi *babasıydı* ama ona göre yanlış bir nedenden ötürü. Gözlerini kısa süreliğine kapatarak bir nefes aldı ve sonra ona biraz daha sokularak diğer elini o n u n k i n i n üzerine koydu. "Korktuğun şey neydi?"

"Beni reddetmenizden korkuyordum. Kardeşimin içine düştüğü ahlaksızlığın derinliklerini bilseydin, benim gibi biriyle gerçekten birlikte olmak i s t e r miydin? Sana olan duygularım o kadar büyük ve kalbim o kadar özlemle doluydu ki, sana gerçeği söylemeye cesaret edemedim. Geriye dönüp baktığımda, bunun çok yanlış olduğunu görüyorum. Sana güvenmeliydim. Sana her şeyi anlatmalı ve tıpkı şimdi kardeşim söz konusu olduğunda yaptığım gibi, her türlü sonucu göze almalıydım. Bunu saklamakla kalbimi de saklamış oldum. Baban senden uzak durmamı söyledi ve başka seçeneğim olmadığı için bunu yapacağıma söz verdim, çünkü haksızlığa uğradığımı düşünsem de onun endişesini anlıyordum."

Soğuk kış havası Rebecca'nın ciğerlerine doldu. O zamanlar şüphelendiği gibi olmuştu. Babası onu Lord Hastings'ten uzak tutarak korumaya çalışmış ama bunu bir kez bile kendisine söylememişti. Yanlış yapan kardeşi olduğu halde böyle bir beyefendiye böyle davranılmasını adil bulmuyordu.

"O notu yatağına koyduğumda. Babanın tüm bu olaylardaki rolünü sana anlatmak gibi bir niyetim yoktu. Tek niyetim sana kardeşim hakkında her şeyi anlatmak ve en başından beri onun hakkında sana karşı dürüst olmam gerektiğini itiraf etmektir. Sanırım aptallık ettim. Kardeşimin mahvetmeye niyetli olduğunu kabul etmek yerine zamanımın ve enerjimin çoğunu ailemin itibarını korumaya harcadım. Toplumun tamamına karşı dürüst olsaydım, belki de kendimi ondan uzak tutabilir ve ne olursa olsun onunla birlikte gelen utancı kabul edebilirdim."

Rebecca gözlerini kapattı. "Yine de bunu neden olabildiğince gizli tutmak istediğini anlayabiliyorum," diye cevap verdi ona yumuşak bir sesle. "Sanırım ben de senden af dilemeliyim, çünkü senin onursuz bir beyefendi olduğuna inanmıştım, ama şimdi anlıyorum ki, yakınlığımızı bu kadar ani ve açıklama yapmadan bitirmekle, babamla olan ilişkiyi korumak için elinden geleni yapıyormuşsun."

Lord Hastings döndü, durduklarında elleri onun ellerini tutuyordu. "Verdiği karardan hiç memnun değildim. Kızgındım ama yine de endişesini ve isteksizliğini anladığımı itiraf etmeliyim." Adamın sesindeki yumuşaklık gözlerinin kapanmasına neden oldu. Soğuk hissetmiyordu, aksine sanki yanan bir fırının yanında duruyormuş gibiydi, sıcaklık her tarafına yayılıyordu. Aralarında pürüzlü ve kırık olan her şey kendini düzeltti ve bunu hissetmek içini sevinçle doldurdu.

"Siz onurlu bir beyefendisiniz. Seni hiç düşünmediğim kadar onurlu buluyorum. Gerçeği bilseydim, o zaman -"

"Ama sen gerçeği bilmiyordun." Adamın eli kızın elini bıraktı ama kızın çenesini hafifçe kaldırarak yüzüne bakmaktan başka çaresi kalmadı. "Söylediğim gibi, babamla konuştum. Kardeşimin bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da aynı şekilde davranmasına izin verilmeyeceğini açıkça belirttim. Aslında ona her şeyi anlattım. Ona tanık olduklarınızı ve Dük'ün bu işe nasıl karıştığını anlattım. Bunun, kardeşimin kötülüğünü her ne şekilde olursa olsun iletme çabalarını engelleyeceğini belirttim."

Parmakları yanağını okşarken Rebecca'nın bakışları duraksadı. "Peki bunu kabul etti mi?"

Sorusunu nazik bir kahkaha izledi. "Kesinlikle kabul etti, ama sanırım size yazmak niyetinde. Bana seçiminizin size ait olduğunu söyledi, ancak beni kabul etmeniz halinde olabilecek her şeyi dikkatlice düşünmenizi isteyecek."

Rebecca, Lord Hastings'e tekrar yaklaşması halinde gerçekleşebilecek tüm harika şeyleri düşünerek gülümsedi. "Düşünmem gereken pek bir şey kaldığını sanmıyorum! Artık her şeyin farkındayım ve bana anlattıklarınız için çok minnettarım. Karakterinizin bir zamanlar inandığım gibi olduğunu gördüm ve aksini düşündüğüm için üzgünüm. Kalbinin benden hiç dönmediğini bilmek bile başlı başına bir mucize."

Adamın eli kızın ensesine gitti, eli oradaki yumuşak teni nazikçe okşadı ve Rebecca hafifçe titredi. "Hayır, Leydi Rebecca. Kalbim asla senden uzaklaşmadı. Ağladı ve ayrılığımız için gözyaşı döktü ama ben... ben seni asla unutmadım. Sanırım tanıştığımız ilk andan beri kalbim sana ait. Arzu ettiğim anlar oldu, özlemimin yerine gelebileceği anlar ve ben -"

Başını eğdiğini gören Rebecca nefesini tuttu ve gözlerini kapattı - sadece adının biri tarafından çağırılması için.

"Leydi Rebecca!"

Hızla döndü, hayatının en güzel anlarından biri olacağından emin olduğu bu anın önüne geçmesine biraz sinirlenmişti. Bayan Moir'in yüzü biraz kızarmış bir halde aceleyle öne atılması onu şaşırttı.

"Leydi Rebecca. Lord Hastings." Bayan Moir iki elini yanaklarına bastırdı, içine düştüğü durumdan utandığı her halinden belliydi. "Böldüğüm için özür dilerim ama anneniz son birkaç dakikadır hevesle sizi arıyor. Ona tuvalete gitmeniz gerektiğini söyledim ama bu onu uzun süre tatmin etmeyecektir, özellikle de beklediğinden daha uzun bir süre evde olmayacaksınız."

Gözlerini kapatan Rebecca, kabaran hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak bir nefes çekti. "Son birkaç haftadır sık sık olduğu gibi, bu konuşmaya başka bir zaman devam etmemiz gerekecek gibi görünüyor." Gülümseyerek onun elini sıktı. "Döndüğünüzü gördüğüme çok sevindim. En azından bu kadarının açık olduğunu umuyorum!"

Lord Hastings kıkırdadı. "Bunu *çok* açık bir şekilde ifade ettiniz ve sizi temin ederim ki bu hissiyatınız karşılık buldu. Kısa bir süre sonra baloya katılacağım. Odama dönüp üzerimi değiştirmeliyim, çünkü baloya hala üzerimde seyahat kıyafetlerimle gitmek istemiyorum. Sanırım böyle bir şey pek çok kaşın kalkmasına neden olur!"

Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen Rebecca güldü ve ceketini silkti. "Gerçekten de öyle. Gelişinizi bekliyor olacağım Lord Hastings. Aslında, onu arıyor olacağım."

"Belki de valsi bana saklayabilirsin?" diye sordu ona. "Sanırım gecenin sonunda akşam yemeği dansı olacak."

Kadın başını salladı. "Evet, öyle ve onu sizin için saklamaktan büyük memnuniyet duyuyum Lordum."

Bayan Moir kolunu nazikçe çekti. Rebecca uzaklaşmak zorunda kaldı. Soğuk kış havasının omuzlarını sardığını hissetmeden içeriye doğru ilerlerken dudaklarından küçük ama memnun bir iç çekiş çıktı. Tekrar Lord Hastings'in kollarında olacağını, onunla dans edeceğini ve onları birbirlerinden ayıracak hiçbir şeyin olmadığını bildiğini varsayıyordu. Artık her şeyi anlamıştı ve içini büyük bir rahatlık kaplamıştı. Yüzüne parlak bir gülümseme yayılırken vücudundaki her kas derin nefes almasına izin verdi.

"Sanırım seni şimdiye kadar gördüğüm en mutlu halin bu!" Bayan Moir, bir kez daha baloya geri dönerlerken, "Sanırım Lord Hastings'in Dük'ün evine dönmesine çok sevindiniz," dedi. "Sanırım Lord Hastings'in Dük'ün evine döndüğünü gördüğünüze çok sevindiniz."

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı Rebecca, balo salonuna adımını atarken küçük, mutlu bir iç çekti. "Ve aslında onunla dans etmek için daha da sabırsızlanıyorum. Bu akşam tüm ev partisinin en güzel akşamı olacak ve ona dönmek için ne kadar hevesli o l d u ğ u m u anlatamam."

CHAPTER FIFTEEN

R Lord Wilbram'ın malikânesine dönmek içgüdüsel bir hareketti. Bu fikir aklına bir anda gelmiş ve Myles hemen harekete geçmişti. Daha önce

Bir an için durmuş, Leydi Rebecca'ya nereye gittiğini söyleyecek ne zamanı ne de fırsatı, hatta ne de isteği olmuştu. Babasının kendisiyle olumlu konuşup konuşmayacağı konusunda Leydi Rebecca'yı sürekli bir endişeyle baş başa bırakacağından endişe ediyordu.

Uşağı Myles'ı akşam için giydirmeyi bitirdiğinde, Myles aynaya baktı ve şu anda yüzündeki ifadenin son birkaç aydır yüzünde sık sık görülen bir ifade olmadığını fark etti. Yüz hatlarında bir süredir olmayan bir yumuşaklık vardı, alnındaki ağır oluklar artık solmuştu, kahverengi gözleri artık sık sık gördüğü kadar koyu değildi. Dudaklarında, içlerini daha da aydınlatan bir gülümseme bile vardı - ve Myles kalbinin derinliklerinde böyle bir değişikliğin Leydi Rebecca sayesinde gerçekleştiğini biliyordu.

O kış öğleden sonrasında Leydi Rebecca ondan yardım istememiş olsaydı, ona geri dönmenin bir yolunu bulması için bu fırsat asla eline geçmeyecekti. Bir bakıma, kardeşinin yaptığı kötülükler hem kendisini hem de Leydi Rebecca'yı birbirlerine yaklaştırmıştı ama yine de ne kardeşinin yaptığı kötülüklerden ne de Lord Richards'a verdiği zararlardan memnun olabilirdi.

Gözleri tuvalet masasına ve Leydi Rebecca'ya ait olan gümüş bileziğe takıldı.

Noel salon oyunundan sonra. Henüz ona geri vermemişti ama şimdi doğru zamanın geldiğini hissediyordu.

Uşak geri çekilip hazırlıklarını tamamladığında Myles aynada kendine son bir kez baktı ve başını sallayarak odadan çıktı. Kalbi Noel balosu için şimdiden heyecanla dolmaya başlamıştı, Leydi Rebecca'nın sadece onu arayacağını değil, aynı zamanda ona tekrar sarılabileceği bir vals olacağını bilmekten de memnundu. Artık aralarında hiçbir şey yoktu - ne sır, ne utanç, ne de ayrılık acısı. Bu daha önce kendini hiç içinde bulmadığı bir durumdu ve özgürlük duygusu adımlarını daha da hızlandırdı.

Balo salonundaki gürültü bunaltıcıydı ve Myles'in kendini buna alıştırması birkaç dakika aldı. Ev partisi ne zaman bir balo olsa -ki şu anda her hafta bir balo varmış gibi görünüyordu- daha da gürültülü bir hal alıyordu ama Myles insanların daha da kalabalıklaşmasından memnundu. Bu sayede Leydi Rebecca'nın dikkatini çekmeden ona yaklaşabilecekti; çünkü şu andaki niyeti.... gümüş bileziği ona geri vermek ve eğer izin verirse Noel öpücüğünü çalmak için mümkünse onu diğer konuklardan uzaklaştırmaktı.

"Lord Hastings."

Döndüğünde Leydi Rebecca'yı görünce gülümsemesi yüzüne yayıldı. Yanakları kızarmıştı ama gülümsemesi narin yüz hatlarında çiçek açmıştı. "Size rakibinizi arayacağımı söylemişim, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," diyerek güldü ve gözlerini kalabalık balo salonunda gezdirdi. "Annen fazla endişelenmedi o zaman?"

Leydi Rebecca başını salladı, ela gözleri dans ediyordu. "Sevgili annem beni özel bir beyefendiyle tanıştırmak istiyordu, hepsi bu." Ona gülümserken gözleri hafifçe yumuşadı. "Ama ben böyle bir şey yapma ihtiyacı hissetmiyorum."

Tam şu anda onu kollarına alabilmeyi umutsuzca dileyen Myles, elini onunkine kısa bir süre dokundurmakla yetindi. "Vals birazdan başlayacak," diye mırıldandı. "Tekrar birbirimize yakın olabilmemiz için başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Sanki orkestra onun konuşmasını duymuş gibi, tam o anda vals bir sonraki müziği başladı, birkaç dakika çaldıktan sonra tekrar kayboldu ve beyefendilerin içeri girmesi için zaman bıraktı

piste çıkmadan önce dans edecekleri kadınları aramaya başladı. Myles geniş bir gülümseme ve yüreğindeki umutla kolunu Leydi Rebecca'ya uzattı ve birlikte piste çıktılar.

"Bir ökseotu dalı var Lord Hastings. Onun yanında dans edeceğiz." Leydi Rebecca kaşlarını hafifçe kaldırarak ona gülümsedi. "Eğer altında durursak, meyvelerden birini kendimiz için almak üzere ara vermelisiniz."

"Kendini dalın altında tek bir dut bile kalmadan bulan zavallı beyefendiye acıyın," diye sessizce güldü. "Bu ne büyük bir hayal kırıklığı olurdu. Eğer hiç dut kalmamışsa, o zaman öpücük de alınamaz."

"O zaman dua edelim de talihsiz olan biz olmayalım." Leydi Rebecca'nın gözlerindeki ifade içini alev alev yaktı ve Myles birden ökseotunun altında durduklarından *emin* olmak için yanıp tutuşmaya başladı. Aslında, hem kendisini hem de Leydi Rebecca'yı ona doğru ne kadar çabuk hareket ettirebileceğini düşünerek hevesle gözlerini dikti.

Ancak müzik yeniden başladığı için ona sadece birkaç dakika verilecekti ve Myles kalbinde büyük bir sevinçle bir selam vererek öne çıktı, bir elini Leydi Rebecca'nın beline hafifçe sararken diğer eli de onunkini sıkıca tuttu. Birlikte attıkları adımlar kusursuz bir şekilde akıyor, dikkati müzikten ziyade kollarındaki hanımefendide olmasına rağmen tek vücut gibi hareket ediyorlardı. Dans devam ederken Leydi Rebecca'nın bakışları onun üzerinde sabit duruyordu ve adam Leydi Rebecca'nın yüzünden başka hiçbir yere bakamıyor, orada gördüklerinden zevk alıyordu.

Yaz mevsiminden beri kendini Leydi Rebecca'ya karşı giderek artan bir çekim içinde bulmuştu. Önce ilgi, sonra sevgi, daha sonra da Myles'in tam olarak anlayamadığı bir şeyler olmuştu - ve ayrılmak zorunda kaldıklarında kalbi, şu anda bile hala parçalarını topladığı parçalara ayrılmıştı. Onunla barışmak için duyduğu çaresizlik aylarca kalbinde kalmış ve bunu yapmak için bir fırsat bulana kadar giderek artmıştı. Onu burada görmek sanki kaderin ona bir şans daha verdiğini gösteriyordu ama o akşamın erken saatlerine kadar ona her şeyi tam olarak anlatamamıştı. Myles onun ne kadar çok acı çekmiş olabileceğini fark etti. Ne kadar çok acı ve ıstırap çekmişti.

ve buna rağmen, yine de ona doğru çekiliyor gibiydi, aynı şekilde ona bağlı hissediyordu. Bu umduğundan çok daha fazlasıydı ve Lord Wilbram'ın ona hiçbir zaman tam onay vermeyeceğinden emin olsa da, artık bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Leydi Rebecca'yı hayatının geri kalanında mutlu edebilirse, bu yeterli olacaktı.

"Üzgünüm, Leydi Rebecca."

Ona baktı, Myles sadece gülümserken gözleri biraz büyüdü.

"Sana herhangi bir açıklama yapmadan bağlantımızı kopardığım için özür dilerim. Evet, size babanızdan bahsetmezdim ama kardeşimden bahsedebilirdim. Bu yeterli bir sebep olurdu. Acınızla ilgili olarak ne kadar çok şeyle uğraşmak zorunda kalmış olmalısınız, benim yüzümden ne kadar çok mücadele ve karışıklık yaşadınız. Tüm bunlar için özür dilerim. Daha dürüst olsaydım, şimdi ikimizi de çok daha mutlu bir durumda bulabilirdim."

"Ama belki yine de böyle mutlu bir durum keşfedilebilir," diye cevap verdi Leydi Rebecca onu etrafında döndürürken. "İnsanın bir hata yapmış olması, bunu çözemeyeceği anlamına gelmez. Babamla konuştunuz ve beklediğimizden biraz daha az istekli olsa da, bizi geri tutmayacaktır. Kardeşiniz zorluklar getiriyor ve evet, toplum sizden biraz geri adım atabilir ama ben yanınızdayken bunun bir önemi olacak mı? Kolunda olursam?"

Ona gülümsedi, omzunun üzerinden baktı ve sonra diğer dansçılardan biraz uzakta küçük, yavaş bir duruşa geldi. "Gerçekten de öyle olmazdı Leydi Rebecca. Çok haklısınız. Eğer yanımda siz varsanız, başka birine ne ihtiyacım olabilir ki?" Çenesini kaldırarak başını geriye eğdi ve yukarıya baktı, sonra Leydi Rebecca'ya baktı ve onun da aynı şeyi yaptığını gördü. Leydi Rebecca güldü ve adam daldan bir ökse otu koparmak için uzandığında ondan biraz geri çekildi.

"Şanslıyız Leydi Rebecca, çünkü sadece üç kişi kaldı." Myles'in midesi ani bir beklentiyle yuvarlanırken önce soluna sonra sağına baktı ve diğer konukların onları nasıl izlediğini fark etti. Kadınlar gülüyor, başlarını birbirlerine yaklaştırıyor ve birbirlerine fısıldıyorlardı. Müzik devam ederken odaya göz gezdiren Myles öne doğru eğildi ve dudaklarını Leydi'ye değdirdi

Rebecca'nın yanağını ağzının kenarına yaklaştırdı ve sonra onu nazikçe tekrar kollarına çekti.

Onu uzun ve sert bir şekilde öpme dürtüsü onu terk etmedi. Dudaklarının onun yanağına değmesi, kükreyen bir ateş gibi her tarafına şiddetli bir sıcaklık göndererek inanılmaz hisler uyandırdı. Vücudunun her santimi beklenti ve heyecanla karıncalanıyordu ve açıkçası valsin bitmesi için sabırsızlanıyordu. Daha fazla oyalanmak *istemiyordu*. Dansa devam etmektense adımlarını tekrar yavaşlattı ve bir an sonra Leydi Rebecca'nın elini tutarak uzaklaştı. Leydi Rebecca'yı balo salonunun kenarına götürdüğünde, Leydi Rebecca hiç soru sormadan ona bakıp kıkırdayarak kalabalığın arasından yürüdü. Birkaç kafa onlara doğru dönmüştü ama Myles'in umurunda değildi. Tek yapması gereken Leydi Rebecca'ya kalbini yakan şeyi söyleyebileceği sessiz bir yer bulmaktır.

Bir kapı belirdi ve Myles tereddüt etmeden adımını attı. içinden geçti. Koridor sessizdi, birçok küçük, gölgeli oyuk olduğu için sessizce konuşma fırsatı veriyordu ve hızla bir tanesine adım attı.

Leydi Rebecca'nın nefesi biraz daha hızlı geliyordu ve Myles utanç içinde yüzünü buruşturdu. Belli ki onu balo salonundaki diğer insanlardan uzaklaştırmak için çok hevesliydi - belki de biraz fazla hevesliydi.

"Affet beni Rebecca. Bir dakika daha bekleyemezdim."

Yumuşak bir şekilde gülerek başını hafifçe salladı, ellerini önünde hafifçe kavuşturdu. "Böyle bir şey yaptığına sevindim - ben de aynı fikirdeyim."

Biraz rahatlayan Myles, cebine bakmadan önce ona küçük bir gülümseme verdi. "Bende sana ait bir şey var." Cebinden gümüş bileziği çıkarıp ona uzattı, kalbi biraz hızlanmıştı. Leydi Rebecca bileziği hemen aldı, ancak başını kaldırıp Myles'in sabit bakışlarını görünce yüzü kızardı.

"Bunca zamandır bileziğimi saklıyor muydun?"

"Evet, aldım. Başlangıçta bunu yaptım çünkü hiçbir şey talep etmeden size geri sunmak istedim çünkü bir zamanlar benden istediğiniz son şeyin böyle bir şey olduğundan oldukça emindim. Notumdan ve hatta konuşmalarımızdan sonra, arzuladığım *her* şeyin umduğunuz gibi olmayacağından emindim. Sessiz bir anda gümüş bileziğinizi size geri vermeyi düşündüm, ama belki de şimdi

Aramızdaki şeyler değişti, artık hiç olmadığımız kadar yakınız, her şeye rağmen cezamı alacağım."

"Anlıyorum." Sesi yumuşak olan Leydi Rebecca bir an için iki elini yanaklarına bastırarak ona baktı ve gözleri onunkilere sabitlendi. Myles biraz daha yaklaştı, gölgelerin onları balo salonuna girip çıkanlardan saklamasından memnundu. Sessiz oldukları sürece görülmeyeceklerdi. "Cezanızın ne olmasını istediğinizi sormama gerek yok sanırım?"

"Bir Noel öpücüğü uzun zamandır dileğimdir," diye mırıldandı sertçe. "Ama böyle bir şeyin sadece siz vermek isterseniz talep edileceğini söylemeliyim, Leydi Rebecca. Aksi takdirde, bileziğinizi herhangi bir gereklilik olmadan size iade edeceğim."

O daha başka bir şey söyleyemeden Leydi Rebecca güldü, kollarını onun boynuna doladı ve parmak uçlarında durarak ağzını onunkine dayadı. Dudakları yumuşak ve sıcaktı ve anın yoğunluğu o kadar fazlaydı ki Myles'in karşılık vermesi bir saniye sürdü, sonra kollarını beline doladı ve öpüşmelerini derinleştirmek için başını eğerken onu kendine daha da yaklaştırdı. O anda Myles kalbinin her bir parçasının yeniden yerine oturduğunu hissetti.

"Kalbimin size olan sevgimle dolu olduğunu bilmelisiniz, Leydi Rebecca." Myles kendini ona fısıldarken buldu, dudakları onunkilerden kıl payı uzaktaydı. "Bu Noel pek çok şeyin açığa çıktığı bir Noel oldu - elbette biraz karanlık, ama hepsinin sonunda neşeye dolu büyük ve harika bir ışık. Bu sevinci bana sadece sen getirdin."

Leydi Rebecca'nın eli yüzünün bir tarafında gezindi, gözlerinin içine bakarken parmakları hafifçe yanağına bastırdı. "Sanırım seni unutamamamın, senden uzaklaşamamamın nedeni sana aşık olmamdı. Bu Noel'in barışacağımız bir Noel olmasını beklemiyordum ama bunun için mutluyum, çok mutluyum. Daha önce hiç bu anda olduğum kadar mutlu olduğumu sanmıyorum çünkü artık aramızda hiçbir şey yok. Birbirimizden ayrı durmamıza gerek yok. Kalplerimiz bir ve size yalvarıyorum Lord Hastings, bugünden itibaren geleceğimize tek bir zihinle bakalım. Eğer kalplerimiz birbirine bağlıysa, geleceğimiz de öyle olmalıdır."

"Ben de aynen öyle hissediyorum." Myles ellerini kaldırdı, önce birini sonra diğerini, bir yanağını sonra diğerini öptü ve yumuşak dudaklarına son bir öpücük kondurdu. Memnun bir şekilde iç çekerek, Myles ona bakarken bir süre daha gözlerini kapadı ve sadece şunları düşündü

Ne kadar harika bir leydi olduğunu, onu ne kadar çok affettiğini ve ona ne kadar taptığını. Geleceğinin ne olacağından hiç şüphesi yoktu, çünkü Leydi Rebecca artık bir kez daha yanındaydı, evliliği düşünmekten başka ne yapabilirdi ki? Evet, bir flört dönemi yaşanması gerekcekti ama yaz mevsimi geldiğinde Myles sessizce evlenmeleri gerektiğine karar verdi. Tek istediği, arzuladığı ve kalbinin özlemine çektiği şey buydu.

"Noel öpücüğünüzü aldınız Lord Hastings." Leydi Rebecca'nın gözleri açıldı ve ona gülümseyerek, elleri beline dolanacak şekilde tekrar ona yaklaştı.

"Evet, buldum - ve bununla birlikte umduğum her şey gerçekleşmiş oldu. Seni seviyorum, Rebecca."

"Ben de sizi seviyorum, sevgili Lord Hastings."

Rebecca ve Myles için MUTLU BİR NOEL! [Noel İçin Bir Aile'de](#) bir başka mutlu sonla biten hikayeye göz atın

Az ileride bir ön gösterim var!

MY DEAR READER

Kitaplarımı okuduğunuz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim! Umarım bu hikaye sizi gerçek dünyadan alıp her zaman büyüleyici olan Regency dünyasına götürmüştür. İyi bir hikaye, özellikle de mutlu sonla biten bir hikaye, gününüzü aydınlatır ve kendinizi iyi hissetmenizi sağlar! Eğer kitabı beğendiyseniz, Amazon'a bir yorum bırakır mısınız? Yorumlar her zaman takdir edilir.

Aşağıda tüm kitaplarımın tam bir listesi var! Neden tıklayıp içlerinden birinin sizi birkaç saat eğlendirip eğlendiremeyeceğini görmüyorsunuz?

Dük'ün Kızları Serisi

Dük'ün Kızları: Tatlı Bir Regency Romance Boxset Bir

Leydi için Bir Haydut

Benim Huzursuz Earl'üm

Bir Earl Tarafından

Kurtarıldı

Bir Kontun Kollarında

Gönülsüz Markiz (Prequel)

Bir Smithfield Market Regency Romantizmi

Smithfield Market Aşkları: Tatlı Bir Regency Romance Boxset

Haydutun Çiçeği

Alçak Tarafından

Kurtarılan Dükü

Onarmak Baron'un

Hastalığı

Grosvenor Meydanı'nın Geri Dönen Lordları

Grosvenor Meydanı'nın Geri Dönen Lordları: Regency Romance Boxset

Bekleyen Gelin

Uzun Dönüş Dük'ün

Kurtarıcı Lütfü

Dük için Yeni Bir Ev

Spinsters Loncası

Dönmeler Loncası: Tatlı Bir Regency Romance Boxset

Yeni Bir Başlangıç

Rezil Gelin Bir

Beyefendinin İntikamı

Aptalca Bir Bahis
Bir Lord Yıkıldı

Uygun Düzenlemeler

Uygun Düzenlemeler: Bir Regency Romance Koleksiyonu

Bozuk Bir Nişan
Aşkın Peşinde
Utanç İçinde
Evlenmek İhanet
ve Yalanlar
Unutulacak Bir
Geçmiş
Bir Arkadaşla Nişanlı

Landon House

Landon Evi: Bir Naiplik Romantizmi Kutu Seti

Bencil Bir Kalp
Kırılmamış Bir
Aşk Bir Noel
Eşleşmesi
En Uygun Gelin Bir
Aşk Beklentisi

İkinci Şans Regency Romantizmi

İkinci Şans Regency Romance Boxset Yaralı

Askeri Sevmek
Aşka İkinci Bir Şans
Kendine Ait Bir Aile
Artık Kız Kurusu
Değil

Askerler ve Sevgililer

Askerler ve Sevgililer: Bir Vikonta Güvenmek İçin Tatlı Bir

Regency Romance Boxset
Kalbin Fısıltıları Bir
Markizi Sevmeye
Cesaret Etmek Kontu
İyileştirmek
Bir Kadının Cesur Kalbi

Kendi Başına Kadınlar: Mürebbiyeler ve Refakatçiler

Bir Refakatçiden Daha Fazlası
Gizli Mürebbiye Yoldaş
ve Kont
Yoldaş Tarafından Korunan
Bir Mürebbiyeden Daha
Fazlası Vikont ile Bir Bahis

Kayıp Servetler, Bulunan Aşklar
Bir Vikontun Çalınan Serveti

Noel Hikayeleri

Noel Öpücükleri (Seri)
Hanımfendinin Noel
Öpücüğü

Aşk ve Noel Dilekleri: Üç Regency Romantik Romanı Noel için
Bir Aile

Ökseotu Büyüsü: Bir Regency Romantizmi

Kalp, Evler ve Tatiller: Tatlı Bir Romantizm Antolojisi Mutlu

Okumalar!

Tüm sevgimle,

Gül

NOEL İÇİN BİR AİLEYE GİZLİ BİR BAKIŞ

CHAPTER ONE

Bir cenaze töreni gibi kasvetli bir olayda, ertesi gün gerçekleşecek olan Advent'in başlangıcını anma ayini için kiliseyi süsleyen çobanpüskülü dalları, yüzlerce mum ve her daim yeşil çelenkler garip görünüyordu. Anna Campbell sunaktaki sehpa­ların üzerine yerleştirilmiş tabuta baktı. İçinde babası Colin Campbell'ın naaşı vardı. Tabut alabileceğinin en iyisiydi ve marangozun önerebileceği en ucuz tabuttu. Anna elini kaba, cilasız ahşabın üzerinde gezdirdi ve onu özleyip özlemeyeceğini merak etti.

Papazın sözleri boş kilisede yankılanırken, papaz son kutsamayı yaptı ve Pa'yı Tanrı'nın merhametine emanet eden ciddi bir dua okudu. Anna'ya hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra da kilisenin en arkasında bekleyen adamlara gelip tabutu almalarını ve mezara götürmelerini işaret etti. Koyu renk giysiler giymişlerdi, çizmeleri ve pantolonları çamurla kaplıydı. Her türlü hava koşulunda dışarıda çalışmaktan esmerleşmiş yüzleri vardı. Yüz ifadeleri ciddi ve esrarengizdi. Sadece onların mezar kazıcıları olduğunu ve papazın, kendisi için bunu yapabilecek kimsesi olmadığı için Pa'yı gelip mezarlığa taşımaları için onlara birkaç bakır daha ödediğini varsayabilirdi. Onlara kibarca başıyla selam verdi, onlar da önce tabutu selamladılar, sonra da tabutu alıp koridorda yürümeye başladılar.

Anna onları takip etti, papaz hepsinin hemen önünde yürüyordu. Babasının cesedini kilisenin kapısına doğru taşıdılar. Sıraların hepsi boştu. Babamın vefatına tanıklık edecek ya da Anna'ya sevgi ve desteklerini sunacak tek bir kişi bile yoktu. Bu hiç şaşırtıcı değildi.

Anna, gömülecek bir yabancı için bile sık sık yaptıkları gibi, cemaatin daha sadık üyelerinden biri bile gelmemiştir. Babam hayatında o kadar çok düşman edinmiştir ki, kimse ona saygı göstermek şöyle dursun, yasını bile tutamamıştır ve sonunda fahişelik, içki ve kumarın vücuduna getirdiği kötülüklere yenik düştüğünü söylemesi gereken biri olup olmadığını bilmiyordu. Kendisinin bile onu özleyeceğinden şüpheliydi.

Bir yerlerde bir teyze vardı. Anna'nın annesinin kız kardeşi. Anna doğmadan çok öncesinden beri aralarında hiçbir iletişim olmamıştır, bu yüzden artık tek ailesi olan onların bile gelip saygılarını sunmak isteyeceklerinden şüpheliydi. Babası her zaman annesinin yüksek ve kudretli kız kardeşinin babasını hiçbir zaman yeterince iyi bulmadığından yakınırdı; aralarında çok az sevgi olduğu her zaman açıktı. Anna'nın Hannah Teyze hakkında bildiği tek şey, annesinin çocukluklarına dair anlattıkları ve Hannah'nın büyük bir şehirde yaşayan bir adamla evlenmek için evi terk etmesinden sonra ablasını ne kadar özlediğini açıkça belli ettiği anlardı. Londra, Liverpool, York ya da hatta Edinburgh olabilir. Bu hiç konuşulmamıştır ve Anna ayrıntıları hatırlayamayacak kadar küçüktü -Anna henüz beş yaşındayken annem ölmüştü ve ona kalan tek şey, bir gün teyzesini bulup babasıyla yaşadığı sefil hayattan uzaklaşabileceği fikriydi.

Sessiz dörtlü kiliseden dışarı çıktı. Hava ılıman ama nemliydi, bu da her şeyin biraz toprak kokmasına neden oluyordu. Kilise bahçesi ağaçlarla korunuyordu ve çok sevilen ölümler için yapılmış abartılı anıtlarla doluydu. Anna, kiliseye olabildiğince yakın gömülmüş zenginlerin mezarlarını süsleyen bazı oyma ve heykellerin güzelliğine hayran kaldı. Heybetli köy kilisesinin kutsal tonozlarından uzaklaştıkça en yakın mezarların abartısının yerini basit baş taşlarına ve süssüz haçlara bıraktığını fark etti. Ama yürümeye devam ettiler. Anna, daha mütevazı imkânlarla sahip bu ailelerin sağladığı kadarını bile karşılayamazdı. Babam, son haftalarda beş parasız ölen diğer pek çok adamla birlikte sessiz bir köşeye gömülecek ve üzerinde herhangi bir mezar işareti bulunmayacaktı. Dünya tarafından unutulacaktı.

Yüzünü buruşturarak babasının bıraktığı borçları düşündü. geride bıraktı. Bazılarını unutabilirdi, uzun yıllar olduğu gibi

yaşlıdır ve babasının alacaklılarını bir daha görmesi pek olası değildir. Birçoğu babasının artık ödeme yapamadığını kabul edecek ve böylece borçları geçersiz sayacaktı. Ama o kadar çok kişi vardı ki, tek kuruş alacağı olmadığını bilmesine rağmen ondan bu borcu ödemesini bekleyecekti. Anna'nın bu kadar büyük meblağları nasıl ödeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve nereye giderse gitsin bazı kötü karakterler tarafından takip edileceğinden korkuyordu.

Mezar kazıcılar kilise avlusundan geçerek kiliseden mümkün olan en uzakta bulunan bataklık bir köşeye ulaştılar ve tabutu yerdeki boşluğa indirdiler. Anna çukurun içinde başka kaba tabutlar ve hatta kaba bir bez parçasından başka bir şeye sarılmamış birkaç ceset daha görebiliyordu. Bu kadar çok kadın ve erkeğin günlerini böyle, hiç tanımadıkları insanlarla yan yana sonlandırdıklarını düşünmek onu üzüyordu. Babam gibi onların da böyle rezil bir sonu hak edip etmediklerini ya da yoksulluk ve hastalığın talihsiz kurbanları olup olmadıklarını merak etti. Sadece İncil'in öğrettiklerinin doğru olduğunu, insanın dünyevi kalıntılarının çok az önem taşıdığını, Tanrı'nın önem verdiği şeyin ruh olduğunu umabilirdi. Babam için bile, hayatında bir yerlerde yeterince iyilik yapmış olması ve cennetin kapılarından girmesine izin verilebilmesi için pek çok günahından tövbe etmiş olması için dua etti.

Papaz mezarın üzerine kutsal su serpti ve kısa bir dua okudu. ve her şey sona erdi. Mezar kazıcılar mezarın yanına yığılan toprağı kürekle çukura geri atmaya başladılar ve papaz kiliseye geri döndü -Anna ona içinde dünyada kalan tüm paranın olduğu küçük bir çanta vermişti. Bu yetersiz parayı ona verebilmek için babamın arabasını ve içindeki her şeyi satmak zorunda kalmıştı. Tanrı adamlarının bile paylarına düşeni almaları gerekirdi.

Anna mezarın başında durdu ve son kürek dolusu toprak da geldiği yere geri dönene ve mezar kazıcılar uzaklaşana kadar izledi. "Hak ettiğini buldun," dedi acı acı, yıllar boyunca yediği dayakları hatırlayarak. Babam her zaman yumruklarını iyi kullanırdı ve her zaman kaybeden taraf olmuştu. Anna her zaman babamın hayatında ters giden her şeyin suçlusu olmuştu; varlığıyla babamın başına bela olmasından tutun da, babamın hazır olmadan satmakta ısrar ettiği yarı vahşi bineklerden düştüğü için at ticaretinin suya düştüğü zamanlara kadar. "Ama

Sahip olduğum tek Şey sendin ve bu yüzden senin için doğru olanı yaptığımı için mutluyum. Mezarında rahat uyu baba."

Başını dik tutarak oradan uzaklaştı. Anna duygularını saklaması ve olmadığı biri gibi davranması gerektiğini erken yaştta öğrenmişti. Babası ona pek çok planının bir parçası olarak pek çok rol oynatmıştı ve o da etrafındakileri nasıl taklit edeceğini genç yaştta öğrenmişti. Şimdi, belki de bu beceriler hayatına devam etmesine ve daha iyi bir hayat bulmasına yardımcı olacaktı. Anna, türünün çoğundan daha güzel konuşabildiğini ve zarafetle hareket ettiğini biliyordu. Bir yerlerde iyi bir evde iş bulabileceğinden emindi - en alttan bulaşıķçı ya da mutfak görevlisi olarak başlaması gerekse bile. Babam hiç çalıŐmamıŐ olsa bile Anna nasıl sıkı çalıŐılacađını biliyordu.

Kilisenin büyük verandasına doğru ilerledi ve orada bıraktığı eski halı çantasını aldı. Çantanın hırpalanmış, tıka basa dolu dıŐ yüzeyinin içinde Anna'nın sahip olduğu her Şey vardı. Yırtık pırtık bir elbise ve temiz i çamaşırları, babasının annesine ait olduğuna yemin ettiği eski bir kolye ve birkaç yıl önce annesinin eski eŐyaları arasında bulduğu bir őiir kitabı. Anna çok uđraŐmasına rağmen bunları zar zor okuyabiliyordu. Annesinin bunları ona okuduğunu hayal meyal hatırlayabiliyordu ama hatırladıkları o kadar bulanık ve belirsizdi ki Anna sık sık hayal edip etmediğini merak ediyordu.

Anna, babasıyla paylaştığı hayattan başka bir hayat bilmediğini düşünüyordu, ancak annesi hayattayken her Şeyin çok farklı olduğunu biliyordu. Hatıralarında annem her zaman babamdan çok daha kibardı, onun kısıkandığı ilgi alanları ve becerileri vardı, bu da babamın öfkesini ve kinini ateŐliyordu. On yaŐındaki Anna, annem daha uzun yaŐasaydı hayatının ne kadar farklı olabileceğini merak ediyordu. Belki de okuyup yazabilir, hizmet sektöründe bir yer edinebilir ve saygın biri olabilirdi.

Bunun yerine, yarı vahşi atların ticaretini yaptığı, kartılıkla uğraştığı ve kimse Pa'yı yakalayamadan kasabadan kasabaya dolaştığı bir hayat, Anna'ya kandırmak için hareket etme yeteneği dışında pek işe yarar beceriler kazandırmamıştı. Babasının izinden gitmeye devam etmek istemiyordu. Onun lm, zarar vermek yerine iyilik yapabileceği yeni bir hayat kurmak için bir Őanstı. Yine de kendisi gibi vasıfsız, eğitimsiz ve beş parasız bir kadını işe alacak çok az iŐveren vardı. Muhtemelen kendini kilisenin merhametine bırakmak zorunda kalacaktı, yine de böyle bir sonuçtan kaçınmak için elinden geleni yapacağına yemin etti.

Noel kutlamaları için yeşilliklerle bezenmiş kiliseye son bir kez bakan Anna dönüp sokağa çıktı. Lychgate'den geçerken asla arkasına bakmamaya yemin etti. Hayatını değiştirebilmesinin bir yolu olmalıydı. Gidebileceği, sadece hoş karşılanmakla kalmayacağı, aynı zamanda işe yarayacağı ve kendini geçindirecek kadar para kazanabileceği biri ya da bir yer olmalıydı. Ama bu yer burası olamazdı, onu bağlayan zincirin son olarak gömüldüğü bu sefil küçük köy olamazdı.

Kendini biraz endişeli hissededen Anna, Sparsholt'u geride bırakarak kapıdan sola döndü ve onu önce Winchester'a, oradan da Farnham ve Guildford'a götürecek olan tekdüze yolda yürümeye başladı. Bu yerlerden birinde kendisine göre bir işe olması için dua ediyordu ama eğer yoksa Londra'ya doğru ilerlemeye devam edecekti. İş aramak için yılın yanlış zamanıydı; işverenler genellikle Noel kutlamalarını aile ve arkadaşlar için ayarlamakla meşgul olduklarından fazla işe yapamıyorlardı ama başka seçeneği yoktu.

Winchester yolunda hızlı adımlarla yürürken gökyüzündeki bulutların arasında mavi bir pırıltı belirmeye başlamıştı. Gün ilerledikçe ve güneş nihayet yüzünü ışığıyla ve yumuşak kış sııcaklığıyla yıkayarak ortaya çıktıkça Anna iyimser hissetmekten kendini alamıyordu. Babasının lm onu zebilirdi, eğer gerçekten yası tutulacak türden bir baba olsaydı. O öldüğüne göre, Anna artık kendi hayatını dilediği gibi yaratma fırsatına sahipti. Zor bir işe olacaktı ve çok fazla şansa da ihtiyaı olacağını biliyordu - yine de içten içe hayatın onun için daha iyi olacağını biliyordu.

Kilometreler geçtikçe ve güneş bir kez daha uğursuz gri bulutların ardında kaybolduğunda, Anna'nın hızı yavaşladı ve iyimserliği azaldı. Ayakları su toplamış, omuzları ve kolları çantasını taşımaktan -her yarım milde bir bir elinden diğerine geçirmesine rağmen- ağrıyordu ve kemik yorgunu olmuştu. Yol boyunca hiçbir yerde bir kulübe bile göremiyordu ve hava kararmak üzereydi. Anna geceyi geçirecek güvenli bir yer bulamayacağından korkmaya başladı, bu yüzden başarısız bir şekilde hızını bir kez daha artırmaya çalıştı. Ağrıyan ayaklarındaki acı dayanılmazdı. "Ah," diye inledi yüksek sesle. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmeme ne sebep oldu?"

Bir at arabası, hatta bir at arabasının kendisine doğru geldiğini görebileceği umuduyla arkasına dönüp bakarken Anna derin bir iç çekti. Gün boyunca yolda her iki yönde de hiç trafik olmamıştı ve şimdi de ufukta hiçbir hareket göremiyordu. Günün uzun yürüyüşü ve yol kenarında onu ısıtacak ya da karnını doyuracak hiçbir şey olmadan tek başına geçireceği bir gece ihtimali yüzünden gururu ve iradesi tükenmiş bir halde, hava kararırken yoluna devam etti. Yolun kenarında durdu ve Winchester'a varmasına sadece üç mil kaldığını söyleyen bir kilometre taşının üzerine tünedi. İki saat içinde orada olabilirdi, ayaklarının ne kadar acıdığını unutup daha hızlı yürüyebilirse belki bundan bile daha kısa sürede. Hava karardıktan sonra olacaktı ama en azından etrafı evler ve hanlarla çevrili olacaktı. Yemek pişirmek ve temizlik yapmak gibi hizmetlerini bir yatak karşılığında sunarsa, birileri onu evine kabul edecek kadar nazik olabilir miydi?

Yorgun bir şekilde ayağa kalktı, gerindi, ayaklarını biraz kıpırdattı. botlarını giydi, rahatsızlıktan dolayı yüzünü buruşturdu ve sonra bir kez daha yola koyuldu. İlerlemesi yavaştı ve her adımda yüzünü buruşturuyordu ama ilerlemeye devam etti. "Kısa sürede orada olacağım," diye kendi kendine defalarca tekrarlardı ve her nefesinde bunun doğru olmasını diledi. Sonunda arkasındaki yoldan gelen toynak ve tekerlek sesleri d u y u l d u ğ u n d a yarım milden fazla yol almış olamazdı.

Anna durdu ve arkasını döndü. Büyük siyah bir şekil yol boyunca savruluyor, yoldaki çukurların ve tümseklerin üzerinden geçerken sallanıyor ve sallanıyordu. Kutunun üzerindeki sürücü tamamen siyahlara bürünmüştü ve iki kişilik ekibini yüksek sesle bağırarak ve kırbacını hızla şaklatarak kamçılıyordu. Onu görmüş gibi görünmüyordu, bu yüzden Anna yola doğru biraz adım attı ve ellerini çılgınca sallayarak durması ve onu Winchester'a götürmesi için dua etti. Ama araba yaklaştıkça Anna adamın durmaya hiç niyeti olmadığını gördü. Sürücü atlarını ileri doğru itmekten vazgeçmedi ve fayton pervasız bir hızla ona yaklaştı.

Anna geri adım atarak yoldan çekilmeye çalıştı ama sol topuğu eteklerine takıldı. Normalde böyle bir talihsizliğin üstesinden gelebilirdi ama o kadar yorgundu ki dengesi bozulmuş gibi göründü ve düşerek yol kenarındaki bir hendeğe yuvarlandı. Eteğine sıkışan bacağının dizinin üzerine ağır bir şekilde düştü ve vücudu nihayet dinlenirken mide bulandırıcı bir çatırtı duydu. Bacağını tuttu ve inledi. Acı

dayanılmazdı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Hıçkırarak hıçkırarak ağladı ama yanaklarına gözyaşı düşmedi. Sanki vücudu bunu bile yapamayacak kadar yorgundu.

Kimse onu burada bulamazdı; hendeği yoldan kendisi görmemişti, bu yüzden yoldan geçen başka birinin görmesini bekleyemezdi

-Onu görmek için. En azından yola geri dönmeliyim, birileri geçebilirdi. Elinde kalan tek şey umuttu ve o da çok azdı ama en azından görülmeye, kurtarılmaya çalışmak için elinden geleni yapmalıydı. Yorgun kollarının üzerinde kendini yukarı itti ve ayağa kalkmak için kıydaki ıslak otlara tutunmaya çalıştı ama sakat bacağına ağırlık vermeye bile çalışmadan acı bir çığlık atarak yere yığıldı. "Buradan nasıl çıkacağım?" diye inledi bacağını bir kez daha kucaklarken ve gözyaşları nihayet dökülmeye başladı. "Burada ölebilirim. Bu kadar zayıf olmamalıyım. Eğer kendimi bu berbat hendenen sürükleyerek çıkarmam gerekiyorsa, yapmam gereken şey bu." Derin bir nefes alarak kıyıya doğru tırmanmaya başladı.

Kollarındaki, omuzlarındaki ve sırtındaki ağırlar bütün gün onu rahatsız etmişti ama şu anda kaslarındaki şiddetli yanmanın yanında hiçbir şeydi. Anna dişlerini gıcırdatarak, hırlayarak ve çığlık atarak kendini tekrar yola atmaya çalıştı. Sonunda başardığında nefessiz kalmış ve bitkin düşmüştü. Başı yere düştü, göğsü eforla kabardı, vücudu her parçasını ele geçirmiş gibi görünen acıyla felç oldu.

Elinden geleni yapmıştı. Ama yeterli olup olmadığına Tanrı ve Kader karar verecekti.

CHAPTER TWO

"Yüzüme bir kadeh şarap fırlattı ve haklı olarak beni bir daha görmek istemediğini söyledi," dedi Edward, Lord Westerham sırtarak, Pazar ayını için Winchester'a doğru yola çıktıklarında vaftiz annesinin lüks landau'sunun pelüş döşemeli koltuklarına yaslanarak. Dinleyicileri, yaptığı kötülüklerin hikâyelerini anlattığında sık sık yaptıkları gibi tepki gösterdi. Karşısındaki babası bastırılmış bir eğlenceyle sırıttı; kocasının yanında oturan annesi ona bıkkınlık dolu bir bakış attı; ve yanında oturan vaftiz annesi yankılanan bulaşıcı bir kahkaha attı. Elini sevgiyle okşarken o da onunla birlikte güldü. Londra'daki maceralarına dair anlattığı hikâyeleri her zaman sevmiştir.

Kontes Tremaine, "Sevgili Edward, bazen seni bir gün evlenirken görebilecek miyiz diye merak ediyorum," dedi Leydi Frances, kolunu Kontes'in kolunun arasına sokup ona göz kırparak. Onun mutlu olduğu sürece yuva kurmasına aldırmayacağını biliyordu.

Edward'a göre Leydi Tremaine çoğu insanın karakter diyebileceği biriydi. Eksantrik, tanıdığı herkes kadar zeki ve her yönden hızlı düşünüp hareket eden bu kadın, geleneklere pek önem vermiyordu ve annesinin, Leydi Frances'in en eski ve en yakın arkadaşının aksine, onun yuva kurmaya dair pek az belirti göstermesine de aldırmıyor gibiydi.

İki kadın birlikte büyümüştü ve kendilerini bildiler bileli sıkı dosttular. Birlikte ata binmeyi, nakış işlemeyi ve diğer tüm hanımefendice sanatları öğrenmişlerdi -gerçi anlattıklarına bakılırsa, annem sık sık Leydi Tremaine için bu tür işleri üstlenirdi, böylece kafasını babasından kalma kitaplara gömebilirdi-.

kütüphanesinde. Edward alışkanlıklarından ilgi alanlarına ve fiziksel görünüşlerine kadar birbirlerinden bu kadar farklı iki insanla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Arkadaşlıklarının nasıl bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

Annesi uzun boylu ve zayıftı, çok asil bir tavrı vardı. Toplumsal adetler onun için önemliydi ve Edward onun kırk dokuz yaşına kadar çizginin dışına bir adım bile attığından şüpheliydi. Zarif duruşundan zarif tavırlarına kadar mükemmel bir hanımefendiydi. Çok güzel suluboya resimler çizer, piyanoyu yeterli beceri ve duyguyla çalar ve tarla kuşu gibi şarkı söylerdi. Edward'ın babasıyla ya da başka biriyle asla tartışmazdı. Uysaldı ve kendisinden bekleneni yapardı, mükemmel bir ev sahibiydi ve hiçbir şeye geç kalmazdı.

Tam tersine, Leydi Frances kısa boylu ve tombuldu. Hayatı kendi şartlarına göre yaşardı. Porto şarabı içer ve puro içerdi; çoğu zaman akşam yemeğinden sonra diğer kadınlarla birlikte salona çekilmek yerine erkeklerle birlikte kalıp siyaset ve ekonomi tartışmak için yemek masasından kalkmayı reddederdi. Malikanelerini yönetmek ve ülke meseleleri hakkında bilgiçe konuşur ve herhangi bir erkek kadar içki içebilirdi. Tartışmacı ve inatçıydı, çünkü çoğu zaman haklıydı. Hanımefendi sanatlarından kaçınır, çevresinde olup bitenlere odaklanmayı tercih ederdi. Evini istediği gibi yönetirdi ve ona aksini söylemeye çalışan erkeğin Tanrı yardımcısı olsun. Ve ona göre dakiklik sadece diğer insanlar için geçerli olan bir şeydi. Edward ona hayrandı.

Annem dudaklarını büzdü. "Keşke biraz daha iyi olmayı öğrenebilsen.

Daha ihtiyatlı ol, Edward," dedi. "Çapkınlığınla epey ün saldın."

"Ah, anne, açık konuş," dedi Edward sırtarak, onun davranışları hakkında gerçekten ne düşündüğünü asla söylemeyeceğini biliyordu. "Hızla bir sınırlayıcı ve ahlaksız olarak tanınmaya doğru gidiyorum."

"Ben öyle bir şey demedim, Edward," dedi annem kaşlarını çatarak. "Böyle bir şeyi asla söylemem. Umarım hiçbir çocuğumun böyle bir şey olduğu düşünülmez bile. İnsanların bunları ima etmesinin bile senin iyi karakterin için çok zararlı olduğunu neden göremiyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil," diye güvence verdi Edward ona. "Diğer insanların benim hakkımda düşündüklerinden sorumlu olamam, ne de ben

Olmak isterdim anne. Belki Leydi Allingham'ın ona benden daha fazla değer verdiğimi düşünmesine izin vermiş olabilirim ama yüzüme şarap fırlatılmasını tamamen hak etmedim. Ben her zaman bir beyefendiydim. Sırf bir keresinde onunla dans etme ve Almack's'ta akşam yemeğine götürme nezaketini gösterdiğim için o aptal kızın evlenme teklif edeceğimi düşünmesinden sorumlu tutulamam."

"Çok haklı, Harriet," dedi babam, gazetesinden başını kaldırıp kısa bir süre bakarak. "Bir delikanlının dans ettiği her kısırağın niyetini bilmesi beklenemez, zaten bilmeye de çalışmamalı. Bugünlerde genç kızlar, sırf güzel bir yüzleri ve çeyizleri olduğu için her erkeğin peşlerinde olduğunu düşünüyorlar. Benim zamanımda işler farklıydı."

"Elbette öyleydiler Harold," dedi Leydi Tremaine gözlerini devirerek. "Eşleşmeler olması gerektiği gibi ebeveynlerimiz tarafından yapıldı. Ve hiç kimse aşk ya da cazibe için evlenmedi ya da babaları tarafından kendileri için yapılan bir eşleşmeden kaçmaya çalışmadı. Kaderimize razı olduk ve karşımızdaki kişiyi sevsek de sevmesek de evlendik ve elimizden gelenin en iyisini yaptık." Sözlerinden alaycılık akıyordu. Edward suratını asmamak için çok uğraşmak zorunda kalmıştı. Babam yanıltmış olmaktan nefret ederdi ve Leydi Tremaine'in kendisini küçük hissetmesine neden olmasından daha da nefret ederdi, gerçi ona bunu yapması için sık sık kolay fırsatlar veriyordu.

"Şimdi de tartışmaya giriyorsun Frances," dedi babam. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Kararlar, bir kızın bir erkekle dans ederken ne hissettiği gibi saçma sapan şeylere göre alınmaz."

Leydi Tremaine dramatik bir baygınlık ve ağır bir iç çekişle, "Ve bu da pek çok mutlu evliliğe yol açtı," dedi. Soğukkanlılığını koruyamayarak kıkırdadı. "Benim gibi çok fazla kadın, Harold, eski yöntemler yüzünden aptallarla evlendi. İşlerin düzeldiğini söylemiyorum ama evleneceğin adamı tanımanın ve ondan hoşlandığından emin olmanın sandığın kadar saçma bir fikir olmadığını düşünüyorum."

"Ama işler gerçekten değişmedi," dedi Edward düşünceli bir şekilde. "Bir seçenek varmış gibi görünse de, bugün pek çok genç için gerçekten yok. Uygun görülen kişilerle eşleşmeye itiliyorlar. Bir unvana ve servete sahip olmalılar. İyi dans etmeli ve güzel görünmeliler. Kişinin ebeveynleri hala bir eşleşmeyi kanıtlamak zorunda ya da hem erkekler hem de kadınlar mirastan mahrum bırakılmakla karşı karşıya. Daha fazla seçenek varmış gibi görünebilir ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum."

Babam başıyla onayladı. "İşte bu yüzden her genç kız Edward'ın ayaklarına kapanıyor, çünkü o Lord Westerham, bir gün Winterton Kontu olacak. İyi bir mülkü var, daha da iyi bir mülke sahip olacak ve toplumda iyi bir yeri var. İyi giyiniyor, yakışıklı ve pek çok kişinin kiskanacağı bir servete sahip. Parlamentodaki koltuğumu miras olarak alacak ve Prinny ile arkadaş. Sosyetedeki her genç kadın onu tavlama için annesi ve babası tarafından zorlanacaktır."

"Aynı fikirde değilim," dedi annem, şimdi hepsine kaşlarını çatarak. "Ama bu yüzden Edward'ın davranışlarında daha ihtiyatlı olması gerektiğini düşünüyorum. Onun sınır tanımayan biri olarak etiketlenmesi ailemizin adını lekeliyor."

"Anne, gerçekten öyle olacağımı sanmıyorum," diye güvence verdi Edward ona, elini tutmak için arabanın diğer tarafına uzanarak. "Ben saygılıyım ve kibarım. Biraz flört ederim ama bir erkeğin yapması gerekenden fazla değil. Bir kıza asla yerine getiremeyeceğim ya da getiremeyeceğim bir şey için söz vermem. Yatak odalarının mahremiyetinde bu tür şeylere taktıkları aptallıklardan ben sorumlu tutulmam. Sizi temin ederim ki ailemizin adını lekelemek gibi bir niyetim yok." Elini dudaklarına götürdü ve şefkatle öptü.

İçini çekti ve boştaki eliyle uzanıp onun yanağını okşadı. "Bazen keşke bu kadar yakışıklı ya da çekici olmasaydın diyorum. Bu senin felaketin olacak, sevgili oğlum."

"Olmayacağından emin olmak için elimden geleni yapacağım," dedi Edward ciddiyetle, sonra bir kez daha koltuğuna yaslandı.

Konuşma sakinleşirken Edward arabadan dışarı baktı. Araba çok hızlı gitmiyordu, çünkü sürücü atları nereye bıraktığına çok dikkat etmek zorundaydı. Son günlerde hava yağışlı ve berbattı. Yollar bozuktu ve yolun her iki tarafındaki hendekler ve bazı tarlalar gece boyunca yağın şiddetli yağmur nedeniyle suyla dolmuştu. Bir zamanlar yeşil ve yemyeşil olan bir yerin bu kadar hızlı bir şekilde göle dönüştüğünü görmek onu hep şaşırtmıştır. Sel, toprağı son derece verimli hale getirmişti ama bu topraklar için doğru mahsulü seçmek, geçimini bu topraklardan sağlayan insanlar için daha zordu.

Ellerinde kazma ve küreklerle yol kenarında ilerleyen birkaç adamın yanından geçtiler. Belli ki suyun yoldan hendeklere, oradan da dere ve nehirlere akmasını sağlayan kanalları açmaya çalışıyorlardı. Yüzleri

çamur içindeydiler, giysileri sırlıslıklamıdı. Edward bu kötü havada dışarıda bu kadar çok çalışmak yerine arabanın içinde sıcak ve kuru olduğu için minnettar hissetmekten kendini alamıyordu.

Winchester'a yaklaştıklarında, yollarda daha fazla insan vardı; bazıları Pazar gününün en güzel kıyafetlerini giymiş, diğerleri ise herhangi bir günmüş gibi iş için giyinmişlerdi. Hepsi de yol kenarına bırakılmış büyük bir eski giysi yığınına görmezden geliyor gibiydi. Edward neden böyle bir şey yaptıklarını merak ederek onlara baktı. Bir şey kıpırdadı ve bohçayı hafifçe hareket ettirdi. Edward gözlerini kırıştırdı ve gözlerini ovuşturdu, hayal gördüğünden emindi. Yağmur yine oldukça şiddetli yağıyordu, yağmur damlalarının sesi arabanın çatısında çağlayan gibi duyuluyordu. Arabanın penceresinden görünen manzara biraz bulanıktı. Ama arkasına baktığında, Edward bohçanın tekrar hareket ettiğinden emindi.

Belki de yiyebileceği ya da yuvası için kullanabileceği bir şey var mı diye etrafı karıştıran bir fare ya da onun gibi bir şeydi, ama Edward o kadar emin değildi. Şoföre durmasını söylemek için gümüş tepeli bastonunu arabanın tavanına vurdu. "Edward?" diye sordu annesi, henüz kiliseye varmamışken böyle bir şey yapmasına şaşırmıştı.

"Sanırım dışarıda, yolun kenarında biri olabilir," dedi Edward, araba durup kendisi de kapıdan atlarken.

Aceleyle bohçanın yattığı yere gitti. Yaklaştıkça, bunun bir insan olduğu açıkça görülüyordu, ancak bacağı çok tuhaf bir açıyla dışarı çıkmıştı. Neden başka kimsenin bunu görmediğini merak etti. Yaya olanlar yüzlerini yağmurdan koruyarak geçip gidiyorlardı. Soğuk ve ıslak havadan kurtulmak için acele ettiklerini, bu yüzden etraflarına bakmaya pek vakitleri olmadığını düşündü ama ihtiyacı olan birinin yanından geçip gitmeleri ona garip geldi.

Cesedin yanında diz çökerken, çamur Edward'ın pantolonunu ıslattı. Buz gibi soğuktu ve onu iliklerine kadar dondurdu. Edward ürperdi. Sonunun böyle olması, çamurda, tek başına, aklına korkunç geliyordu. Edward cesedi ters çevirdi ve nefesi kesildi.

Ona bakan yüz, saçları ve giysileri tamamen çamura bulanmış genç bir kadına aitti. Kahverengi çizgiler arasındaki teni süt gibi solgundu. Buz gibi soğuktu ve vücudu

Sanki ölmüş gibi sert ve boyun eğmezdi, ama Edward göğsünde küçük bir iniş çıkış görebiliyordu. "Bu genç bir kadın. Kötü yaralanmış ama yaşıyor," diye haykırdı babası arabadan inip ona doğru ilerlerken.

Evet, bu Anna! Ona ne olacak? Hikayenin geri kalanına Kindle Store'dan göz atın! [Noel için Bir Aile](#)

JOINMYMAILINGLIST

Yeni çıkan kitaplardan, yarışmalardan, ekilişlerden, ücretsiz hediyelerden ve fırsatlardan haberdar olmak için haber bültenime kaydolun!

[Kaydolana ücretsiz kitap!](#)

Facebook ekilişleri! Kitaplar ve Amazon hediye kartları!

Facebook'ta bana katılın:

<https://www.facebook.com/rosepearsonauthor>

Yeni Facebook grubuma katılın!

[Rose's Ravenous Readers](#) Web

Sitesi: www.RosePearsonAuthor.com

Beni Goodreads'te takip edin: [Yazar](#)

[Sayfası](#)

Beni Bookbub'dan da takip edebilirsiniz!

Aşğıdaki resme tıklayın - Takip Et düğmesini görüyor musunuz?

BookBub

[Home](#)[Deals](#)[Author Updates](#)[Recommendations](#)[Blog](#)

[Sign In](#)

Rose Pearson

@RosePearson

[Follow](#)

Books

About

Sort By: Popularity (High to Low)

A Rogue for a Lady (The Duke's Lady)
by Rose Pearson

Bookmark

The Reluctant Marquess
by Rose Pearson

Bookmark

Rescued by an Earl (The Duke's Secret)
by Rose Pearson

Bookmark

My Restless Earl (The Duke's Secret)
by Rose Pearson

Bookmark

In the Arms of an Earl (The Duke's Secret)
by Rose Pearson

Bookmark

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.